ELLEN JENKINS

Ferma din insulă

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Uite ce este, îl admonesta femeia cea zveltă; te-am angajat să-l urmăreşti, iar tu, ce-ai făcut? L-ai lăsat să-ţi dispară de sub nas! Spunând acestea, îşi aruncă părul bogat, pieptănat modern, spre spate.

- Este adevărat, mormăi Steve Shariek. Se aşează pe bancheta din faţa ei. Am fugit după el vreo două blocuri dincolo de depozit, dar l-am pierdut. Ce puteam să fac? Omul i se adresă pe acel ton sacadat, caracteristic absolvenţilor şcolilor publice britanice; femeia avea accent newyorkez.

- Vreau să mi-l găseşti, insistă Vera Herst. în lumina slabă, chipul ei de păpuşă părea cam trist. Şi mai vreau să afli de ce a venit la St. Vincent!

- Da, cu siguranţă, răspunse agentul de investigaţii, uitându-se pe uşa deschisă a barului Basil şi apoi spre portul Kingstown, a cărui panoramă se deschidea cu generozitate din acest bar.

Tavanul fostului depozit de zahăr, acum transformat în bar, era foarte înalt, si parcă oprea căldura soarelui Caraibelor. Pereţii construiţi din rigips, împărţeau acel fost hambar, dând impresia de intimitate. Fiecare încăpere era decorată cu flori naturale sau artificiale.

- Mai spune-mi o dată ce am de făcut, te rog, zise omul.

Ea scutură dezgustată din cap si mai gustă din romul cu
Cola. Se înfuriase în timpul discuţiei cu acest individ, ceea ce era un punct prost împotriva omului.

- îl cheamă Marston, James T. Marston. Are un metru optzeci si vreo şaptezeci si cinci de kilograme. Părul lung până la umeri este castaniu închis, iar ochii de culoarea alunei. Când a împlinit optsprezece ani, tatăl lui i-a dat patru milioane de dolari. Pe la douăzeci şi opt ajunsese deja la patruzeci de milioane. Acum, are treizeci si trei de ani si este un tip dur. Cu toate astea, lumea spune că ar avea o inimă de aur; de fapt, mai are o calitate, transformă în aur tot ce atinge. Scoate profit din orice. Iar eu şi partenerii mei vrem să profităm de această calitate a lui. Treaba ta este să-l găseşti.

- Nu va fi chiar aşa o problemă să-l găsesc, zise Steve. Insula St. Vincent are doar optsprezece mile lungime şi unsprezece lăţime. Dar ca să aflu ce mai pune la cale, va trebui să plăteşti în plus.

Aflat de cealaltă parte a perdelei de bambus, Jim

Marston, care auzise totul, zâmbi, dând peste cap paharul de apă minerală. După câteva minute, aruncă pe bar câteva bancnote şi ieşi.

- Uită-te la bărbatul ăsta, îi spuse barmanul chelneriţei de lângă el. Este un bărbat adevărat, se mişcă precum o felină. Nu este bine să te pui cu el!

- Mi-ar plăcea să mă pun cu el! exclamă chelneriţa cu accent irlandez.

La vremea aceea, Marston ajunsese afară, la Volkswagenul său. Porni motorul.

începu să bată cu degetele în volan, aşteptând ca motorul să se încălzească.

Cinci parteneri ai tatălui său, cinci trusturi, alcătuiseră acea conspiraţie care-l dusese la sinucidere. Patru din ei învăţaseră ce înseamnă să regreţi. Al cincelea, Harriman and Sons, era reprezentat de Vera Herst.

Cu un an în urmă, decisese să nu mai facă nici o operaţie ilegală de preluare, dar aceasta era mană cerească.

îi căzuse pur şi simplu în poală şi Jim Marston nu era genul de bărbat care s-o lase să-i scape. Aşadar, încă o lovitură?

Jim zâmbi când motorul dădu semne că s-a încălzit destul.

Zâmbi ca un rechin înainte de a se arunca asupra prăzii.

Decise să pornească pe Leeward. Ar fi putut să pornească spre Atlantic, prin Windward Highway sau prin Seaward. De fapt, nu era mare diferenţă între ele.

Numai dacă ar fi ştiut cei doi care discutau despre el în bar!

După o lună de peregrinări, Jim Marston ajunsese din întâmplare pe insula St. Vincent, bucurându-se de o binemeritată vacanţă, după opt ani de muncă neîncetată.

Era plictisit, obosit de problemele de la firmă, de cele de la bursă, ba chiar şi oamenii îl plictiseau. Dar astăzi, instinctul său de vânător reînvie şi dintr-o dată lumea i se păru din nou interesantă.

- Dacă n-aş mai câştiga nici un ban de acum înainte, tot mi-aş permite să cheltuiesc un milion pe an, până la şaptezeci de ani. Ce-mi mai trebuie? îi spusese mamei sale.

- Nu mă întreba pe mine, zisese bătrâna doamnă. Dacă tatăl tău s-ar fi lăsat de afaceri la vârsta ta, s-ar mai bucura încă de viaţă. Ar fi avut şi o mulţime de nepoţi.

- Bine, mamă, să lăsăm asta, zise el. Ne vedem după vacanţa asta, mamă dragă. Cu aceste cuvinte, plecase.

O curbă bruscă îi reaminti că trebuia să aibă grijă pe acest drum, de maşina închiriată. Era cam pretenţios să i se spună drum, era de fapt o singură bandă, cu suişuri

şi coborâşuri. La ce te-ai fi aşteptat? se întrebă Jim, de la o insuliţă unde nu poate funcţiona nici măcar un aeroport?

Trecu pe lângă Cane Grove, urcă pe Buccament Valley, lăsând în urmă Grand Bonhome şi muntele St. Andrew, apoi muntele St. Soufriere, ale cărui erupţii vechi de peste o mie de ani contribuiseră la formarea acestei insuliţe.

Trebuie să am asta în vedere, îşi spuse el: acest vulcan crease o insulă pe care locuiau cel puţin o sută de mii de oameni. Dar tu ce-ai făcut pentru cineva vreodată, Jim?

Chiar şi mama ta îţi spune că eşti un egoist şi ar putea avea dreptate. Ce-i mai poţi dărui unui om care are de toate? O tonă de umilinţă! zisese mama.

Acest gând, că nu făcuse nimic niciodată pentru cineva, îl obsedă tot drumul până ajunse la zece kilometri de Chateaubelair, unde dădu peste o altă ciudăţenie a locului. Fără a fi atenţionat în vreun fel, după o curbă strânsă, drumul se sfârşi brusc.

Acest fapt îl alertă. Se luptă să menţină controlul asupra maşinii, care începu să derapeze spre şanţul din dreapta. Numai puterea şi îndemânarea îl făcură să păstreze maşina pe drum, dar se auzi un pocnet la caroserie, apoi sfârşi tot în şanţ. Motorul muri şi el.

Jim Marston fu aruncat înainte, dar centura îl salvă. Se lovi cu pieptul de volan, cu capul de parbriz, dar îşi

reveni imediat şi vru să vadă ce se întâmplase.

- Ţi s-a rupt axul planetar, îl anunţă o voce feminină.

Jim ridică ochii spre ea. Mişcarea rapidă îl făcu să descopere că nu se simţea prea bine.

„Bărbatul care avea totul“ pufni în râs. Avea nevoie de un ax nou, probabil, de unde naiba să-l ia? Simţindu-se un pic ameţit, se aşeză pe marginea drumului, în praf, râzând.

- N-am vrut să te sperii, zise tânăra care păştea un măgar. Te-ai accidentat?

Jim încercă în zadar să-şi ridice privirea spre ea. O făcu destul de greu.

Era o fată mică de statură, cu o figură de spiriduş, îmbrăcată într-o rochie fără formă.

Jim clipi de mai multe ori pentru a o vedea mai bine.

Era frumos bronzată şi-l privea cu ochi mari, plini de îngrijorare.

O pălărie mare de pai îi acoperea părul şi purta sandale de plastic.

- Nu sunt rănit, o linişti Jim, după ce o examină. Mi se întâmplă mereu. Niciodată n-am învăţat să parchez ca lumea.

- Te-ai rănit la cap, mai zise fata, care nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

Jim închise ochii, simţindu-i mâna pe obraz. Mirosea a liliac, a primăvară.

Era o prostie tot ce gândea, îşi spuse el. Liliacul nu creşte la tropice. Nici măcar primăvară nu este! Dumnezeule, cred că nu mă simt prea bine! exclamă el şi se rezemă de maşină.

Peggy Mitchell îl mai privi o secundă, apoi îşi puse mintea la contribuţie. Bărbatul ţinea ochii închişi, încerca să zâmbească, dar lucrurile nu erau aşa de bune, cum voia el să le facă să pară.

îi deschise pleoapele pentru a-i verifica pupilele, apoi îi puse o batistă udă pe frunte. De data asta, el se mişcă.

- Mulţumesc, zise, deschizând ochii s-o privească.

Fata observă că avea ochii de culoarea alunei. Sau poate erau verzi? Era greu de spus în lumina soarelui.

- Ar fi mai bine să te duc la umbră, se oferi fata. Crezi c-ai putea urca dealul din faţă, până acasă?

- Cred că ar fi mai bine să încerc să ajung la casa de pe deal, decât să stau aici, mormăi el. Asta făceai? Stăteai pe marginea drumului să ademeneşti călătorii?

- Nu sunt vreo Lorelei, dacă asta vrei să spui...Fata chicoti în timp ce-i ţinea batista udă pe frunte. Este ceva ce nu se potriveşte în logica ta. Ai putea fi un călător, dar nu unul care moare...

Reuşi să se ridice, sprijinit de braţul fetei.

- Nu mai sunt atât de tânăr, bombăni el.

- Poftim?

- Nu mai sunt tânăr, cum am fost. Mai bine stau aici, la umbră. Se aşează, mai precis se prăbuşi la rădăcina unui cocotier. Peggy se aşează lângă el cu graţie, adunându-şi rochia sub ea.

- Mă cheamă Marston. James T. Marston, Jim, pentru prieteni.

- Mitchell, spuse ea. Peggy pentru duşmani, dar şi pentru prieteni.

- Am avut mare noroc cu tine, zise Jim. Numai Dumnezeu ştie cât aş fi zăcut în maşină.

- Vin aici în fiecare zi la ora asta, zise fata, scoţându-şi pălăria de pai, iar el observă o clipă că avea părul roşu. Vin să aştept autobuzul care aduce corespondenţa. O, dar mi-ai distrus cutia poştală, Jim! exclamă ea în glumă.

Jim încercă să se uite în direcţia indicată, dar nu văzu nimic.

- Ei bine, nu contează, zise ea cu un oftat. Scrisorile mai pot aştepta. Ce vrei să faci cu maşina?

- Ce vreau să fac cu maşina... repetă el. Nu este prea legal ce vreau să fac. Dar ce s-a întâmplat cu drumul?

- Până în acest loc l-au construit, aici se termină brusc, ce-i drept, răspunse ea. Cred că a fost ceva legat de un fond nerambursabil, care s-a terminat, sau aşa ceva. Oricum, aici se opreşte. S-au petrecut destule accidente; numai anul ăsta au fost trei.

- Oh! exclamă el, pufnind în râs. Trei accidente pe an? Ce problemă teribilă de circulaţie! Spune-mi, ce-aş putea face cu maşina?

Ea îi zâmbi şi Jim observă că avea gropiţe în amândoi obrajii, iar dinţii îi erau foarte albi. Avea un licăr anume în priviri. Ochii îi erau verzi.

Cu atenţie, Jim Marston continuă s-o privească. Nu era prea înaltă, cu o figură foarte frumoasă şi armonioasă. Părul îi era roşu ca văpaia. Sânii, care se conturau prin acea rochie oribilă, ar fi impresionat orice bărbat. Şi cine ştie ce altceva mai ascundea! se gândi el.

- Nu-mi place asta, o auzi deodată.

- Ce nu-ţi place? Jim începuse să se simtă mai bine, mai sigur.

- Nu-mi place cum te uiţi la mine. Acum să vorbim despre maşină. Henry are o pereche de boi. Ar putea să remorcheze maşina până la forja lui şi s-o repare. A, am uitat să-ţi spun: Henry este fierarul satului şi face toate reparaţiile de pe aici.

- Este o maşină închiriată, o lămuri Jim. Nu ştiu dacă...

- Sau ar putea s-o remorcheze până la Kingstown, adăugă ea cu un zâmbet. Henry abia aşteaptă! Ar dura o singură zi. Cred că nu ţi-ar lua mai mult de cinci dolari. Americani, desigur, adăugă ea.

- Bine, conveni el. Sunt de acord. S-o ducă la

Kingstown. Cinci dolari, ai spus?

- Dolari americani, insistă ea.

El nu păru afectat de ceea ce auzea. Pe insula asta, unde jumătate din oameni nu aveau slujbă, cinci dolari reprezentau salariul pe o săptămână, dar nu-i păsa.

- Dar de ce nu mergem spre casa mea? îl întrebă ea.

- Nu cred c-aş putea urca până acolo, protestă el, încercând să se ridice.

- Eu aş putea să merg pe jos, iar tu pe măgar, spuse ea abia şoptit. Satan aşteaptă să te ducă. Dar când se îndreptă spre acesta, măgarul păru să se împotrivească. Numai când Peggy îl prinse de hăţ şi-l struni, măgarul se lăsă convins să o ia spre cocotieri.

- Crezi că pot să mă urc pe obiectul ăsta mişcător?

Jim reuşise să se ridice, sprijinindu-se de tulpina cocotierului. Era destul de confuz şi de fiecare dată când îşi ridica încet capul, lumea părea să se învârtească.

- Sigur că da! exclamă Peggy. Important este să te aşezi aici şi... bătu încet cu palma spinarea animalului.

- Mi se pare că animalul ăsta nu este de-ajuns de puternic pentru ca să ...

- Te asigur că este, insistă ea.

- Şi tot drumul va trebui să am grijă să ridic picioarele de la pământ?

Măgarul începu să ragă şi lovi de câteva ori cu

copitele.

- Ai reuşit! L-ai insultat! Acum n-o să ne mai ducă pe nici unul! Era mai bine dacă nu-l supărai!

- Da, era mai bine, dar ce să facem, să mergem, Annie Oakley!

- Poftim?

- Scuză-mă. Să mergem, miss Mitchell. Aşa te cheamă?

- Da, aşa mă cheamă, oftă ea, lovind uşor cu palma crupa animalului, urmărind cum bietul măgar acceptă în sfârşit să ducă povara.

Era o mişcare periculoasă, se gândi Jim, urcând în spinarea animalului.

Sesizase că fata ar fi vrut să-şi schimbe numele de Mitchell, dar cu ce? E prea tânără ca să fie în căutarea unui soţ, iar eu sunt prea bătrân pentru asta! Oricum, îi făcu plăcere s-o urmărească unduind în faţa lui în aşa fel încât şi acea rochie anostă care semăna cu un sac părea atrăgătoare.

Era a treia oară că urca muntele în această zi şi se simţea deja obosită. Nu dormise prea bine în cele şase luni de la care trecuseră de la moartea mamei. Sau de la fuga tatei. Aceea fusese o zi şi mai frustrantă. Tata nu-i trimisese nici o scrisoare. Cu trei săptămâni în urmă, îi scrisese fratele ei, Andrew. Şi trecuseră mai mult de şase luni de când scrisese la firma de avocatură

Simon and Poke din Chicago, care reprezenta interesele bunicului ei. Aşteptase cam mult veştile despre moştenirea mamei. Sau poate acestea nu vor veni niciodată.

Şi acest biet om! Bine că putea să-şi mişte braţele, măcar! Ce bărbat frumos!

Când ajunseră pe acel mic platou unde se afla casa părintească, trase aer adânc în piept. întotdeauna făcea la fel. Casa se afla cu patru sute de metri deasupra nivelului mării, ceea ce-i dădea un anume sentiment de siguranţă, care-i lipsise de la dispariţia tatălui.

Era o construcţie tipică pentru zona aceea, cu un singur etaj. Era ridicată pe piloni de beton, parţial pentru a păstra răcoarea podelelor, dar şi pentru a descuraja invazia insectelor. O verandă destul de largă înconjura toată construcţia. în fiecare colţ al casei se aflau jardiniere cu flori viu colorate.

Un câine lătra undeva, în spatele casei. Lătratul lui scoase din casă o femeie bătrână.

- Cine este bărbatul?

- A avut un accident, răspunse Peggy. Este...

- Unde-i găseşti, Peggy? Unde găseşti numai epave?

- Nu este epavă, murmură Peggy, urcând câte două trepte. Oftă apoi, pentru că nu era sigură de ceea ce afirmase. S-a accidentat din cauza drumului care se sfârşeşte brusc; s-a lovit la cap. Ajută-mă să-l întind pe sofa, Bea.

Bea, care era mai scundă decât Peggy, îl prinse de braţ, după ce bombăni ceva.

- Nu cred că mai am mare lucru, le spuse el, dar se lăsă condus spre sofa.

- Aici, aşază-te. Tu, Bea, pune-i o pernă sub cap.

Această“ epavă“ cum îl numise Bea, avea picioarele foarte
lungi. Era un bărbat bine făcut, musculos, bronzat, cu un chip atrăgător, cu ochi care păreau că râd!

- Nu este cazul să râzi, îl atenţionă Peggy, scoţându-i cizmele.

- Nu râdeam; n-aş îndrăzni să râd. Mi-am amintit că, de cel puţin cincisprezece ani, nu m-a mai îngrijit cineva.

- Şi nu-ţi place? După ce termină cu scosul cizmelor, Peggy îşi aruncă pălăria pe un scaun şi-şi trecu degetele prin păr. Avea părul ondulat, roşcat deschis. Cu un gest incoştient, Peggy încercă să-l ordoneze. Buclele se mai potoliră, dar imediat reveniră la forma dinainte.

- Nu-mi displace deloc. Oricărui bărbat îi place să i se dea atenţie când şi când, ştii prea bine.

- Mă tem că nu, răspunse Peggy. Nu prea am... dar nu-ţi întoarce capul atât de repede. Pupilele îţi sunt dilatate, cred că ai avut parte de o lovitură puternică. Relaxează-te. Ar trebui să-ţi treacă într-o zi sau două.

- Şi dacă nu se întâmplă asta?

- Atunci, într-o săptămână, două. Acum trebuie să

mă schimb şi eu. Stai aici liniştit.

- Desigur, doamnă, răspunse el.

Peggy se ridică de pe canapea şi-şi netezi rochia. Ezită o clipă, apoi dispăru din încăpere.

Oglinda, care fusese a mamei, avea ramă roz şi reda perfect făptura care se oglindea în ea.

Peggy îşi scoase repede rochia. O folosea când mergea călare pe măgar, mai ales pe unul ca Satan, care avea o reputaţie proastă. Nu purta decât lenjeria intimă dedesubt. Şi cu toate acestea, oglinda nu minţea.

Era prea slabă, după cum putea să constate şi singură, umerii îi erau cam osoşi. Cu toate acestea, sânii îi erau destul de bine dezvoltaţi, avea stomacul plat şi picioare lungi, frumos formate. Sunt destul de sexy, râse ea.

Nu-i fu greu să aleagă altă rochie; nu prea avea de unde să aleagă, căci garderoba îi era destul de limitată. Dar rochia albastră de bumbac era preferata ei. îi mai luă o clipă să-şi pieptene părul lung.

Fusese foarte lung cu trei luni în urmă, când tăiase o mare parte din el.

Bea apăru în prag.

- Vine de la New York, o anunţă Bea.

- Unde a dispărut fiica dumitale? o întrerupse Jim Marston. Abia se ţinea pe picioare, îl durea capul cumplit.

- Fiică? repetă Peg oprindu-se în dreptul scaunului

pe care se aşezase Bea. Vii de la New York? Am avut un bunic, care trăia în apropiere, la Chicago. îl chema Patrick Brennan. Nu cred că l-ai cunoscut, domnule Marston.

- Nu aveam cum să-l cunosc, cu toate că Chicago este destul de aproape. El zâmbi, ceea ce-l făcu să pară mai tânăr cu cel puţin zece ani. Cred că sunt cel puţin cinci sute de
Brenan la New York. Dar tu eşti aceeaşi fată care m-a salvat de la capătul drumului, sau sora ei mai mare?

- Aceeaşi, zâmbi Peg. Se pare că este adevărat că o rochie schimbă teribil femeia. De fapt, eu n-am fost prea bună la geografie. Aşadar, New York şi Chicago nu sunt chiar aşa de aproape? Se vede că n-am primit o educaţie sistematică. Sunt incultă în două limbi străine, cum spune Munoz Marin. Te simţi mai bine?

- Da. Bea asta a ta mi-a dat nişte medicamente.

- I-am dat un ceai de plante, asta a fost tot, răspunse Bea. Acum, mi-aţi putea spune câte persoane vor fi la masă?

- Domnul Marston rămâne, desigur, zise Peggy roşind.

- Jim, insistă el. Spune-mi Jim. Dar nu crezi că-ar fi mai bine să mă întorc la Kingstown?

- Nu cu capul crăpat, zise Bea imperativ. Mă duc să aduc trusa de prim- ajutor.

- Şi oricum, nu trece nici un autobuz până mâine

după- amiază, şi va trebui să mergi pe jos până la Chateaubelair, asta dacă nu vrei să te foloseşti de măgarul meu...

- Bine, rămân, o întrerupse el. Fac orice numai să nu mai merg pe asinul ăla încăpăţânat!

- Măgarul, îl corectă Bea. Nu avem asini pe aici, la St. Vincent. Pe insula asta se vorbeşte engleza şi franceza. Dar nu spaniola, dacă mă înţelegi.

Bea se opri, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze spusele, apoi să vadă efectul lor. Zâmbi, arătându-şi dinţii superbi, datoraţi hranei cu foarte mult peşte.

- Ei bine, zise Peggy, aşezată pe scaunul preferat al tatălui ei. Ia să vedem cum se prezintă rana. îi era greu să nu roşească. Gândurile îi erau aiurea. Gânduri ciudate care-i făceau inima să-i bată mai tare, s-o facă să transpire, încât simţi o picătură prelingându-se în decolteu.

- Este un început bun, zise el.

Peggy simţea greutatea vorbelor lui, de parcă acesta ar fi atins-o, de parcă s-ar fi înfruptat din trupul ei. Apoi, ochii i se închiseră şi se lăsă pe pernă.

Peggy făcu un efort să se ridice, să ia vasul cu apă adus de Bea.

- Te rog să nu te mişti, zise ea cu autoritate, atingând rana de pe fruntea lui. Mai avem nişte gheaţă, Bea?

- Destul ca să punem în whisky, răspunse femeia.

Dacă i-o punem pe frunte, nu facem mare brânză.

- Aş prefera să mi-o puneţi în stomac, desigur în whisky, glumi el.

- Nici o şansă, murmură Peggy apropiindu-se mai mult pentru a-i examina cu atenţie rana. Cei cu lovituri la cap nu au nevoie de alcool. Acum, dă-mi drumul!

Bărbatul o prinsese de mâini, apropiind-o de el, lipindu-i sânii de pieptul său. Ea începu să se zbată. Era un bărbat puternic, dar în aceste momente, când era vulnerabil din cauza rănii, era uşor de învins. Se pare că după o lovitură la cap, bărbaţii au impresia că sunt Tarzan... cu toate acestea, simţi mirosul lui masculin foarte tentant.

- Am o durere cumplită de cap, continuă el. Nu m-a mai durut capul de douăzeci de ani.

- Cred că este mai bine să stai în pat liniştit, domnule Marston.

El deschise un ochi, privind-o ciudat.

- O, doar nu eşti cumva medicul comunităţii!

- Eu îi îngrijesc pe cei de aici atunci când au probleme, altcineva nu există.

Cu toate că era cam ameţit, el sesiză că fata era destul de autoritară. O lăsă să-l conducă spre dormitor. In acel moment, totul se întunecă pentru James T. Marston.

***

Se trezi în miros de cafea, într-o dimineaţă superbă, auzind voci din camera alăturată şi observă imediat că i

se scoseseră hainele. Ii trebui doar o clipă să-şi amintească unde se afla, apoi zâmbi. Ii reveni în minte drumul care se oprea brusc, măgarul încăpăţânat, cutia poştală pe care o dărâmase, apoi femeia!

Nu trebuia s-o mai considere o fată, pentru că nu era! Dar capul, capul îl durea cumplit. Făcu o mişcare uşoară, apoi regretă. Gemu puternic şi asta atrase atenţia femeilor.

Peggy Mitchell apăru imediat. Era îmbrăcată în haine de lucru în dimineaţa asta, observă el.

Pantaloni, bluză albastră, părul legat la spate. Şi două aspirine pe care i le întinse.

- Te rog să le iei.

Era mai mult un ordin.

Iar Jim Marston nu primea ordine de la nimeni! Cu toate astea le înghiţi, lucru destul de neplăcut.

- Trebuie să iau legătura cu cei de la firmă, zise el. Aş putea folosi telefonul?

- Telefon? repetă Peggy.

- Da, văd c-am pus o întrebare prostească. Nu aveţi telefon?

- Ar fi unul la o fermă din Buccament Valley, începu ea, dar este departe de aici.

Dar apoi, Peggy se înfurie. Ce drept avea acest bărbat să critice felul în care trăia ea? Nimeni de pe insulă nu avea mai mult, dar erau oameni mulţumiţi şi fericiţi.

- Nu avem nici lumină electrică, spuse ea repezit.

Dar apă avem!

- Ei, îmi pare rău, n-am vrut să te critic!

Ea se îmblânzi imediat.

- Este rândul meu să-mi cer scuze. Uite, tocmai aveam o discuţie cu Bea, este săptămânală. Dacă mă scuzi câteva clipe, vom putea vorbi apoi. O s-o rog pe Bea să-ţi pregătească micul dejun.

înainte ca el să mai spună ceva Peggy plecase, dar după zece minute reveni, aranjându-i perna, ridicându-l.

Bea îi aduse cafeaua pe care el o sorbi ca un cunoscător şi dintr-o dată se simţi mai bine. Apoi, femeia ieşi din încăpere, iar Peggy îi luă mâna, să-i verifice pulsul.

- Ai calificare de asistentă? o întrebă el.

- Da, am făcut şcoala de asistente de la Santurce, răspunse ea, notând ceva într-un carneţel. Asta este în Puerto Rico.

Mama a fost mult timp bolnavă si cea mai bună soluţie a fost să avem o asistentă calificată în casă. Apoi, tata a avut problemele sale cu St. Vincent...

Peggy îi trecu mâna prin păr, apoi începu să-i descheie nasturii cămăşii pentru a-i verifica rănile de pe piept.

- Nu cred că ai coaste rupte, concluzionă ea, apoi îi spuse: tata a vândut tot ce aveam şi a cumpărat două sute optzeci şi opt de acri de pământ aici. A făcut şi împrumut la bancă, desigur.

-A, ipotecând pământul! înţeleg. Dar care a fost

problema?

- O vei vedea, când te vei ridica de aici. Mâine sau poimâine, preciză ea. El vru să protesteze, dar ea îl opri. Acum nu ai altceva de făcut decât să te uiţi pe fereastră. Ne aflăm pe versantul vestic al muntelui Soufriere. în 1979, vulcanul a erupt. N-a fost o activitate vulcanică majoră, dar a distrus toate recoltele, iar oamenii au fost prea speriaţi să mai rămână aici. Sunt sigură că am fi putut obţine pământurile la jumătate de preţ, dar tata n-a fost un bun afacerist niciodată!

- Şi acum, tu singură te ocupi de toată ferma?

- Deocamdată. Fratele meu, Andrew, este student la Massachussetts. Când termină, o să vină înapoi, pentru că a studiat agricultura.

Jim o privi lung. Cum se putea descurca o copilă ca ea cu o asemenea fermă?

- Mama a murit de curând?

- Acum şase luni. Dar a bolit mult timp.

- îţi lipseşte mult?

- Da, sigur, oftă Peggy, dar nu atât de mult, am plâns pentru ea cât a fost bolnavă. A avut dureri foarte mari, timp îndelungat. Sfârşitul a venit ca o eliberare şi pentru ea şi pentru noi. Şi după cum ne spune biserica, acum se află într-un loc mai bun, nu?

- Desigur, murmură el, nefiind prea sigur de afirmaţie. Nu mai trecuse pe la biserică de mulţi ani, aşa că nu era prea convins.

- Iar tatăl tău?

Când o privi, citi durere în ochii ei.

- Tata n-a fost un om puternic, zise ea. A plecat, chiar după moartea mamei.

Jim Marston nu prea ştia multe despre religie, dar cunoştea oamenii. Fata din faţa lui tânjea după tatăl ei „cel care plecase“ mai mult decât după mama, care murise şi fusese credincioasă.

- înseamnă că ai rămas singură?

- Nu chiar. O am pe Bea, oamenii care lucrează...

- Şi cel pe care-l aşteptai?

Peggy luă un şerveţel din cutia de pe masă şi-l strânse în palmă.

- Aşteptam o scrisoare, nu un bărbat. De la o firma de avocatură, Simon& Poke, din Chicago. Mama i-a trimis bunicului o scrisoare chiar înainte de moarte, aşa că am crezut că... nu eşti avocat, nu?

- Eu? Nici vorbă! Jim începu să râdă pentru că nu avea nici un fel de apreciere pentru avocaţi, considerându-i cumva mai buni decât canibalii şi mai răi decât vânzătorii de maşini uzate.

Dar lucrând la firma tatălui lui, Jim mai ştia câte ceva.

- S-ar putea să-ţi fiu de ajutor cu un sfat, cine ştie?

- Domnule Marston...

- Jim, o întrerupse el.

- Bine, Jim.

- Eu nu prea te văd rezolvând problemele fermei, dând de mâncare animalelor, aşa că mai bine stai aici lângă mine şi să vorbim.

Jim se gândise că poate lovea două păsări cu o singură piatră.

Când ridică privirea din nou, Peggy dispăruse din cameră, fiind înlocuită de Bea, care-i adusese micul dejun.

- Am spus ce nu trebuia? o întrebă el.

- Nu ştiu ce ai spus, domnule, răspunse femeia. Te rog să laşi fata în pace, este o fată foarte bună şi cuminte, n-a avut de a face cu bărbaţii ca dumneata. Aşa că ascultă, domnule Marston, dacă nu-ţi ţii mâinile acasă s-ar putea să rămâi fără ele. M-ai auzit?

- Cred că da, murmură el.

Omleta pe care i-o adusese femeia avea un gust foarte bun, cafeaua la fel. După ce mâncă, adormi din nou, iar în faţa ochilor nu-i apăru decât un chip oval, bronzat, cu ochii verzi şi bucle roşcate.

Capitolul 2

Răsăritul soarelui era un moment special pe o insulă tropicală. Oamenii aveau tendinţa de a-l considera un adevărat spectacol, un moment în care celebrul Soare îşi vestea sosirea şi defilarea pe bolta cerească, într-o aură de glorie. Şi aşa era desigur pe partea de răsărit a insulei.

Pe cea de apus însă, unde predomina lanţul muntos, fenomenul căpăta alte aspecte.

Ziua debuta cu învingerea întunericului; de fapt, nu începea cu adevărat decât după ora opt, când soarele ajungea deasupra munţilor.

Locuitorii din St. Vincent nu erau familiarizaţi cu termenul calvinist de etică a muncii, aşa că nu se supărau că li se prelungea timpul de odihnă, se gândi Peggy, terminând de hrănit porcii.

Era a treia zi de când apăruse Jim Marston pe acele meleaguri şi nu şi-l putea scoate din minte; o tulbura prea tare. Doar munca fizică mai reuşea să i-l alunge din faţa ochilor pentru câteva clipe!

Deschise hambarul, apoi scoase caprele la păscut, după care se îndreptă de spatele care o durea şi se duse în casă să se spele şi să se pregătească de micul dejun.

- Bea! Am terminat cu treaba!

- Pentru moment, vrei să spui, bodogăni bătrâna. Nu pot să cred că o domnişoară ca tine face muncă grea!

Spală-te din nou pe mâini! Cred că n-am trăit timpuri mai grele ca ăsta!

- Mai grele? chicoti Peggy.

- Da, aşa este şi nu-mi mai răstălmăci spusele! Oamenii creează cuvintele şi nu invers! Ce vrei să mănânci? Avem turte de ovăz.

- Ei, dacă asta avem, asta vom mânca, zise Peg. Dar de ... musafirul nostru... ce mai ştii?

- O să se hotărască astăzi, zise Bea. I-am arătat unde este baia şi...

- Păi, ai uitat să-i spui că avem doar apă rece! încheie Peggy. Oricum, trebuie să-l trezesc.

- Dacă apa rece nu-l va ucide înaintea ta, adăugă Bea. Ar trebui să fii atentă cu bărbatul ăsta, draga mea. Nu este de ai noştri. Mă sperie ceva la el. Ochii, poate. Se uită la tine parcă ar vedea pe dinăuntru!

Cam aşa era, se gândi Peg. Tocmai asta o făcea să se simtă nesigură în prezenţa lui. îmi citeşte gândurile. Toate visurile mele simple, prosteşti. Dar arată bine, îşi spuse ea întinzând untul pe pâinea abia scoasă din cuptor.

Bea zâmbi.

- Ştiu la ce te gândeşti, draga mea. Voi doi aţi avea copii frumoşi!

- Bea! exclamă Peg.

- Ei, nu trebuie să te ruşinezi, mormăi bătrâna cu capul în cuptor. Aşa e viaţa, draga mea. O femeie şi un bărbat trebuie să aibă copii!

- Presupun că aşa este, oftă Peg, sprijinindu-se cu coatele de masă. Mai greu este când prin preajmă nu prea sunt mulţi tineri şi nu ai de unde alege!

- Nu trebuie să încetezi să speri, îi reaminti Bea. Uite, mănâncă-ţi turtele de ovăz!

Peg mai puse nişte zahăr pe ele şi nişte lapte din ulcior. Era lapte de capră, desigur. Vacile se aflau în cealaltă parte a insulei, în aşa-numita vale a Mesopotamiei, sau pe Young Island, dar aici în zona muntoasă în care se aflau, trăiau doar caprele.

Aşa se visa ea, Peggy Mitchell, Regina Lumii, stând pe un jilţ, cu zeci de servitori în jur.

Sau putea fi „Peggy Nu ştiu Cum“ cu o droaie de copii în jur, toţi cu părul negru şi ochii de culoarea... alunei?

Ii era greu să-şi ascundă roşeaţa feţei şi încercarea o făcu să se înece cu turtele de ovăz. Incepu să tuşească, să strănute, încercând să-şi păstreze respiraţia.

Chiar acela a fost din păcate momentul în care a apărut în scenă Jim Marston.

- Bună dimineaţa, spuse el.

Peggy ridică încet capul.

Jim era proaspăt bărbierit, făcuse duş, se îmbrăcase cu hainele spălate de Bea.

Le tăie respiraţia. Bea şi Peggy se uitau la el ca la un zeu coborât pe meleagurile lor. Pe Peggy o făcu să simtă conştientă de părul dezordonat, legat la spate cu

un şiret de pantof. Nu avea nici urmă de machiaj, era îmbrăcată cu cea mai ponosită bluză.

- Oh! exclamă ea, de parcă ar fi fost surprinsă goală.

- Am spus ceva ce nu trebuie? zise Jim care se afla deja în spatele scaunului ei şi-i pusese o mână pe umăr.

- Cred că turtele mele nu sunt prea comestibile, o salvă Bea.

Peggy întinse mâna spre cana cu cafea şi reuşi să bea o gură, să se mai calmeze.

Jim trase un alt scaun chiar în faţa ei, dar din cauza mesei de bucătărie care era foarte mică, picioarele li se atingeau.

Peggy roşi din nou. La naiba cu bărbatul ăsta!

- Ce vrei să mănânci, omule? îl întrebă Bea, cu mâinile în şolduri.

- Ouă, şuncă, pâine prăjită, cafea, suc de portocale, comandă el, de parcă se afla în restaurantul preferat.

- Bine, dar durează un minut, răspunse Bea şi se duse spre soba de gătit.

- Dar... Peggy încercă să protesteze.

- Este un bărbat în toată firea, îi explică Bea, cum să-l hrănim cu turte de ovăz?

- Turte de ovăz? Aveţi aşa ceva?

- Avem vreo trei sute de saci cu ovăz, îi spuse Bea. Ii avem de doi ani, dacă nu-i mâncăm mai repede se strică. Proastă idee!

- Să înţeleg că i-a aparţinut tatălui tău? o întrebă Jim pe Peggy.

Ea încuviinţă.

- Tata şi Bea nu se prea tolerau.

- N-am înţeles niciodată ce a găsit fata mea la beţivul ăla cu care s-a măritat, bombăni Bea din spatele maşinii de gătit, referindu-se desigur la mama lui Peggy. Tatăl ei l-a lăsat vreun an, apoi l-a dat afară din casă. Şi pe fata mea, continuă bătrâna. Să nu mai vii aici dacă te întorci tot cu ăsta! a strigat la ea. Nu le-a scris, nu le-a răspuns la telefoane, nimic. Era singura lui fiică. Era un bărbat foarte dur bătrânul, dar drept! N-a apucat să-şi vadă nepoata. Poate nici n-a ştiut c-a avut una. Zici că vrei suc de portocale? Nu avem în dimineaţa asta. Nu vrei suc de papaia în loc?

- Bea!

- Ce este, fetiţo? Doar a cerut suc, nu?

- Nu la asta mă referem, zise Peg foarte rece. Vorbeşti prea mult.

- Doar asta mi-a mai rămas! răspunse bătrâna. M-am măritat de trei ori, pe toţi trei i-am îngropat. Acum nu mai am nimic în afară de fetiţa asta. Bătrâna străbătu bucătăria făcând zgomot cu papucii ei de lemn, continuând să bombăne.

- îmi pare rău, zise Peg după o clipă.

- Nu trebuie să-ţi pară.

- A crescut-o pe mama, apoi pe mine, iar acum nu

pot s-o mai opresc.

- Nu este nevoie să mai explici, o opri Jim. Mi-aş fi dorit să am şi eu măcar o singură persoană alături. Loialitatea este greu de cumpărat. Şi-mi place turta de ovăz, adăugă el.

Ca un robot, Peggy se ridică imediat ducându-se la maşina de gătit, înainte de a realiza ce face. Când o făcu, rămase cu mâinile în aer şi se uită înapoi peste umăr.

- Vorbeşti serios?

- Sigur că da!

Peggy zâmbi şi-i pregăti o budincă din ovăz.

în timp ce amesteca cerealele pe foc, începu să se gândească. Era un bărbat înalt şi frumos. Nu era bătrân, dar nici prea tânăr. Cu ce se ocupă oare la New York?

El gustă din budinca de cereale, apoi luă siropul pe care i-l întinse ea.

- Este miere. Ultima noastră recoltă, are gust de cafea, o să-ţi placă.

-Am o afacere la New York, îi explică el. Import-export. Ce gustoasă e mierea asta! Nu mai ai?

- Nu, este ultima sticlă. Tata nu era făcut să fie fermier, domnule Marston. Cu câţiva ani în urmă, a tăiat toţi arborii de cafea; mai avem albinele, dar nu este nimic mai bun ca mierea făcută din florile acestui arbore. Ce spuneai?

- Spuneam ceva?

- Da, despre importuri şi exporturi. Presupun că ai depozite şi vapoare, nu?

- Nicidecum, zâmbi el. Sunt doar intermediar. Găsim oameni care vor să vândă ceva, apoi căutăm alţii care vor să cumpere acel ceva. Pentru asta ne plătesc un procent, desigur. Jim se gândi că fata din faţa lui va spune că are o muncă interesantă şi o mulţime de bani.

Dar ea se sprijini cu coatele de masă şi oftă.

- Ce bine ar fi fost să te întâlnesc cu doi ani în urmă! Aş fi putut să mă folosesc de serviciile dumitale, contra cost, desigur.

El nu-şi abţinu curiozitatea. De fapt, curiozitatea fusese cea care-l mânase spre cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, curiozitatea şi o memorie excelentă, ca şi banii tatălui său pe care-i înzecise.

- Vrei să discutăm despre asta?

- Este o poveste lungă, începu Peg. Dar lasă-mă să-ţi mai torn nişte cafea. Tata era omul căruia îi plăceau extremele. A tăiat arborii de cafea, dar nu mai vreau să mă repet. Nu se vindea bine cafeaua atunci şi nu obţineam profit. Dar în locul ei a plantat arorut, o plantă din care se extrage amidonul.

Jim păru să se gândească, dar nu-şi putea aminti cum arăta planta. Peg îl urmărea atent.

- Arorut, repetă ea. Produce amidonul cel mai digestibil din lume. Se foloseşte la hrana pentru copii, la

curele de slăbire şi altele...

Jim ridică din umeri.

- Nu-mi amintesc decât că la un moment dat n-a mai avut căutare. Ce s-a întâmplat?

- Ceea ce se întâmplă ori de câte ori preţul creşte prea mult, îi spuse ea. Un chimist a inventat amidonul în laborator la jumătate de preţ.

- A! Şi tocmai în anul acela tatăl tău a plantat arorut?

- Cam aşa ceva. Dar pe toţi îi apucase febra arorutului în St. Vincent. Tot arorut a plantat şi anul următor şi aveam tone în magazie. Aşa că anul ăsta când a venit vremea ce crezi c-a plantat?

- Tot ...?

- Exact, zise Peg. Pe două sute de acri! Dacă găseşte cineva un cumpărător pe piaţă, se îmbogăţeşte!

Mintea lui Jim lucra repede. Auzise ceva despre o cerere de acest gen... nu mai avea decât să-şi amintească. Iar Vera Herst îl aştepta la Kingstown, sau îl căuta, poate.

- Dar nu arăţi ca o falită, Peg, îi spuse el prima oară pe nume.

Ea simţi un fior, sau un foc, nu se putea decide.

- Nici nu sunt tocmai falită. Ea începu să râdă cu convingere. M-am certat de multe ori cu tata pe tema asta, încât până la urmă l-am convins. Şi-a păstrat cei două sute de acri cu arorut, iar eu am folosit cei optzeci rămaşi ca să cultiv legume care se caută la hoteluri sau

pe piaţă: morcovi, fasole păstăi, varză chinezească şi ceapă. Anul ăsta au început să rodească şi arborii de pâine şi pătlăgelele. Nu suntem faliţi, nici vorbă! Dar nici bogaţi nu suntem. Reuşim să ne plătim dările la timp, asta e tot. Eu am intrat într-o cooperativă care are şi două bărci, iar marea e plină de peşte. Şi cu asta am terminat. La anul nu mai cultiv arorut. Dar nu vreau să te plictisesc cu problemele noastre.

- Dar îţi doreşti ca fratele tău Andrew să se întoarcă mai repede acasă, nu?

Ea nu-i răspunse.

- Poate vrei să facem o plimbare să-ţi arăt ferma, propuse ea.

Bea veni înapoi în clipa aceea. Stătuse la uşă, trăgând cu
urechea în timpul ăsta, se gândi Peg. Biata Bea, mă păzeşte ca pe ochii din cap!

- Missy, omului ăsta trebuie să-i găseşti o pălărie mare, zise ea, dacă vrei să-l iei cu tine.

Peg începu să râdă şi plecă în căutarea unei pălării.

- Ţin minte ce mi-ai spus. Nu scot mâinile din buzunar. Trebuie să şi fluier în timpul acesta?

***

- Iată totul, zise Peggy, făcând un gest cu braţul.

Era un peisaj de vis. Peste tot plantele înfloriseră, se vedeau flori de toate culorile. Undeva la distanţă, muncitorii scoteau din pământ nişte rădăcinoase. Satan, care îi transportase la câmp, ronţăia din coşuleţul cu

mâncare.

- Ei bine, exclamă Jim dând peste cap pălăria împrumutată; nu este ce mi-am imaginat. Am crezut că sunt acri de grâu, dar aici sunt mai multe culturi.

- Sunt şi mai uşor de recoltat, zise Peggy. Iar ăsta este arorutul indian. Maranta arundinacea. Ştii?

- Nu, dar tu cred că ştii.

- Sigur că da, răspunse ea. Tata era botanist, iar fratele meu studiază agricultura. Aş putea să fac şi eu acelaşi lucru după ce termină Andrew, dar nu sunt convinsă, deocamdată. Vreau să studiez în continuare dar... am întâmpinat multe piedici.

- Presupun că din cauza mamei tale n-ai putut s-o faci.

- Este adevărat, a trebuit să-i fiu asistentă patru ani. Am învăţat multe în acei ani. Dar eu nu sunt de valoarea fratelui meu, un student excelent. A trebuit să stea cineva şi acasă.

în momentul acela, Peggy întoarse capul.

Stăteau pe o pătură cărată de Satan, care ronţăia prin preajmă.

Peggy privea spre Marea Caraibelor, când simţi un braţ puternic în jurul umerilor. Apoi braţul o trase spre spate, până ajunse să se sprijine de pieptul bărbatului, descoperind că acest lucru îi făcea chiar plăcere.

Părul îi era lăsat liber pe umeri, în adierea brizei. Observă că Jim se uita spre mare; era greu de spus la ce se gândea.

- Ce-ai vrea să faci acum, Peg? o întrebă el.

- Să moţăi câteva minute. Tu ce zici?

- Cred că este cea mai interesantă ofertă care mi s-a făcut vreodată!

Jim se întinse lângă ea pe pătură.

Apoi, după ce o privi lung, trasă cu arătătorul o linie imaginară care începea cu nasul, gura, bărbia ei, apoi ajungea pe vârful sânilor. Peg simţi că nu mai poate respira. Se simţi ca niciodată cuprinsă de senzaţii puternice, necunoscute.

Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac şi nu purta niciodată sutien. Era ca şi cum i-ar fi simţit degetele direct pe piele. Intră în panică.

Mâinile lui începură mişcări controlate care reuşeau să-i producă senzaţii ciudate. Nu mai putea să respire.

Jim încercă să-i descheie nasturii bluzei şi tot atunci observă că fata îşi ţinea respiraţia, poate de emoţie.

- Dumnezeule, femeie, respiră! strigă la ea. O scutură apoi de umeri.

Sări în picioare şi o ridică şi pe ea. Când aerul îi pătrunse în plămâni, ea începu să tremure. Jim o strânse în braţe.

- Nu-i nimic, o linişti el.

Apoi, vocea lui ajunse ca un murmur şi o strânse din nou la piept. Creştetul ei îi ajungea sub bărbie.

Cu o mână, Jim îi mângâia părul bogat.

- Peggy, dragă. Imi pare rău dacă prin felul meu de a fi am făcut ce nu trebuia... mă ierţi?

Ea îşi lăsă capul pe spate pentru a-l vedea mai bine.

l se păru că-l cunoaşte dintotdeauna. Se eliberă din braţele lui, se ridică pe vârfuri, şi-l prinse după gât cu braţele.

- Eşti o mică ciudăţenie, murmură el. Ştii că râdeai şi plângeai în acelaşi timp? Se aplecă şi-i sărută pleoapele. Acum e mai bine.

Ea clipi de câteva ori, încă incapabilă să rostească vorbe coerente. Jim o sărută. A fost un sărut gingaş, dar şi senzual iar după terminarea lui s-a retras un pas lăsându-şi mâinile pe umerii ei.

- Iar acum, miss Mitchell, zise el brusc, mai vorbeşte-mi de culturile de arorut.

Peggy nu apucă să spună nimic, pentru că Satan apăruse să vadă ce se întâmplase. Privirea lui ageră nu scăpase nimic. Porni în viteză spre ei, lăsă capul în jos şi-l lovi cu putere pe Jim Marston chiar în spate.

Jim fu aruncat în faţă, dar în cădere o prinse şi pe Peg. Căzură de pe deal astfel îmbrăţişaţi, ca o minge, ajungând la câteva zeci de metri de platoul pe care fuseseră până atunci.

Iarba era înaltă aici. Nici unul nu se lovise, poate doar mândria lui Jim fusese puţin cam şifonată, se gândi Peggy străduindu-se să se ridice.

Un altul ar fi ţipat la ea, ar fi învinuit-o pentru cele întâmplate, dar el se opri şi începu să râdă, prinzând-o din nou în braţe.

Măgarul se uita ciudat la ei de pe platoul pe care rămăsese. Apoi coborî spre locul în care se aflau şi li se

alătură.

- Ce-ai făcut? îl admonestă Jim, iar măgarul începu să ragă cu putere de se auzea până departe. Două capre care păşteau se opriră, privind curioase.

Cu coada ochiului, Jim văzu cum Peggy se aplecase asupra măgarului, dojenindu-l.

Acesta începu din nou să ragă.

Cu mâinile la urechi, Jim se duse s-o consoleze.

Când ajunse în dreptul ei, Peggy îşi îngropa faţa la pieptul lui; atunci el realiză că fata se scutura de râs!

***

- N-a fost foarte politicos din partea ta să râzi. Urcaseră din nou dealul şi se aşezaseră pe marginea unei
stânci, la Sunset Point.

Sandvişurile pe care le pregătise Bea se consumaseră de mult, inclusiv de către Satan.

- Nimeni n-a murit vreodată de râs, îl informă Peggy. Ea îşi scosese pălăria, iar briza îi răvăşise pletele. Stăteau în jurul capului ca un halou. Inţelese că lui îi plăcea felul în care se aranja părul ei, dar nu acesta era scopul ei acum.

Se gândi că n-ar avea nici un motiv să nu-i facă pe plac. Gesturile prieteneşti nu costă nimic!

- Eu am fost la un pas de asta, o dată. Dar cred că nu ai idee cât de ascuţit a fost răgetul măgarului tău.

- Nu am de unde să ştiu, glumi ea, nu m-a atacat

niciodată. Ştie că-l iubesc.

- Da, asta se vede, răspunse el solemn. Presupun că un măgar trebuie să-şi apare stăpânul. Dar eu nu ştiu prea multe despre măgari.

- Sau despre arorut, adăugă ea zâmbind.

- Sau fermele de la tropice, continuă el. Sau despre femei, îi şopti o voce interioară. Ştia el destul de multe despre acele femei de la New York, dar aici în lumina soarelui, rostogolindu-se cu această domnişoară pe deal, începu să descopere că nu aflase prea multe!

- Prespun că... începu ea.

- Arorutul ăsta bănuiesc că este o plantă perenă, care se smulge din pământ la timpul cuvenit apoi se salvează bulbul pentru a fi plantat din nou, iar din mustăţi se face amidon.

- în general, aşa este, zise Peg. Ai învăţat mult astăzi, nu?

- Şi se munceşte destul pentru planta asta, nu?

- Destul...Nu există o maşină cu care se face recoltarea, dar pe aici se găseşte mână de lucru. Rata şomajului este foarte ridicată pe insulă.

- Ce-ar fi să-ţi găsesc un cumpărător pentru tot arorutul ăsta?

- Glumeşti? Nu ţi-am spus cât am încercat în anii trecuţi? Nu numai eu şi tata, dar şi guvernul?

- Guvernul englez?

- Nu, murmură ea. Constat ce mult ştii despre insula

asta! St. Vincent este independent! Iar tu ai făcut acea remarcă tocmai pentru că eu n-am ştiut ce distanţă este între New York şi Chicago!

- Dar nici tu, nici guvernul, nu ştiţi despre pieţele mondiale, aşa cum ştiu eu.

- Chiar ai vorbit serios afirmând că ai putea găsi pe cineva care să-mi cumpere arorutul?

- Exact. Sunt sigur că sunt multe ferme chiar şi aici pe insulă care vor să vândă arorutul. Dacă găsesc clientul, va trebui să acţionezi ca şi cum ai avea cel mai bun arorut din lume.

- Nu eşti departe de adevăr, pentru că aici pe insulă solul este vulcanic, de aceea obţinem cel mai bun arorut. De ce s-ar impune condiţii?

- Vor fi nişte condiţii, dar nu atât de drastice, Peggy. Ti-am spus că nu cumpăr pentru mine ci doar intermediez. Pentru asta, trebuie să fii pregătită să te aştepţi la diferite condiţii din partea lor.

- De exemplu?

- Ar putea să vrea mai mult decât recolta pe care o ai acum pe câmp.

- O, dar am triplu în hambar!

- Foarte bine. Stabileşte-ţi costurile.

- Nu prea ştiu s-o fac, nefiind aici o piaţă de desfacere.

- In general, trebuie să-ţi stabileşti costurile pentru

trei ani, apoi să dublezi cifra aceea.

- Adică să obţin profit sută la sută?

- Exact. Cred c-ai putea obţine şi mai mult, dar nu trebuie să-ţi forţezi norocul chiar de la început.

Peggy, care nu avea prea multe cunoştinţe de marketing, rămase pe gânduri. El o atinse uşor pe umăr.

- Ce reacţii ciudate ai! exclamă el.

- Adică?

- De fiecare dată când te ating, tresari. Faci asta cu toţi bărbaţii?

- Nu, răspunse ea imediat, fără a pregeta, apoi roşi. Vreau să spun că nu sunt obişnuită... de fapt, m-ai surprins.

- în acest caz, este o reacţie normală. Uite, acum te anunţ din timp că te voi săruta, ca să nu te iau din nou prin surprindere.

El o prinse în braţe, iar ea nu simţi nevoia să se împotrivească. Buzele lui ridicară o barieră între ea şi lume.

- Vezi, reuşi ea să murmure, după ce sărutul încetă, n-am mai tresărit...

- Nu, n-ai mai tresărit, este adevărat, zise el, dar în sinea sa îşi spuse: dar tu ai făcut-o, omule!

- Arorutul pe care-l ai acum în pământ poate fi recoltat?

- Da, ar fi trebuit să începem de săptămâna trecută, oftă ea. Ai vreo idee?

- Mai multe, glumi el. Uite ce este, Peggy, crezi că ai putea pleca de la fermă câteva zile?

- Da, de ce nu? Nu sunt cea mai importantă persoană de aici.

- în acest caz, vom pleca amândoi la Kingstown. Parcă îmi amintesc de unul din beneficiarii care căuta aşa ceva. Stăm acolo câteva zile. Voi face rezervare la hotel, voi trimite câteva telegrame. Poate că mi-ai putea arăta insula.

- Cu mare plăcere, răspunse ea. De fapt, ar fi chiar grozav! Numai că Bea...

- A, da mama ursoaică.

- Bea a fost mai mult ca o mamă pentru mine. Iar dacă promiţi să-ţi ţii mânile în buzunare, n-ar fi o problemă. Voi putea merge cu tine, zise ea, râzând. Dar acum hai să-l luăm pe Satan şi să ne întoarcem. Abia aştept să-i spun Beei!

- Peggy, nu mai spune nimănui în afara ei! Acest lucru trebuie ţinut secret până se semnează contractul. Dar acest măgar de ce nu vine la mine când îl chem?

- Pentru că este un animal independent, iar tu vrei să-l forţezi, chicoti Peg. Trebuie să-i faci o solicitare politicoasă.

Peggy trase aproape animalul, îi vorbi cu blândeţe, întinzând mâna. Micul animal o privi câteva secunde apoi se ridică docil.

Drumul de întoarcere dură mai puţin. Erau acum

mulţumiţi amândoi, după ce stabiliseră detaliile unei viitoare afaceri, aici pe munte.

Bea îi aştepta la intrare.

- Bine c-aţi venit sănătoşi, mormăi bătrâna, privindu-l fix pe Marston, parcă pentru a-i demonstra cât se îndoise de asta.

- Ai crezut că nu vom mai veni? chicoti Peg. Am petrecut o zi frumoasă cu domnul Marston, care ne va ajuta să vindem recolta de arorut.

- Pe vremea mea se spunea „teme-te de grecii care vor să facă daruri“, bodogăni Bea. Ai stat fără pălărie la soare, Peg. De câte ori ţi-am spus c-o să faci pistrui! Acum grăbiţi-vă, masa este gata. Am pregătit ceva special.

Peste jumătate de oră se reîntâlniră la masă; Bea pregătise carne de porc cu mirodenii.

- Este mâncarea mea preferată! exclamă Jim. Dar voi mă faceţi să cred că viaţa aici, la tropice, presupune tot felul de pericole.

- Numai dacă nu te supui regulilor; să mănânci moderat, să fierbi totul, în special apa. Când plecăm la Kingstown?

- Foarte repede. Dar zâmbetul îi pieri când văzu figura Beei.

- Despre ce vorbiţi? întrebă aceasta.

- Este o călătorie de afaceri, răspunse Peg. Câteva zile, să găsim cumpărători pentru recolta de arorut.

- Cred c-o să vă însoţesc; o lăsăm pe Ada să aibă grijă de plantaţie.

- Dar nu este necesar Bea, insistă Peggy, sunt adultă!

- Tocmai asta este problema, eşti adultă.

- Bea, încetează! Este doar o călătorie de afaceri.

Bea bombăni tot restul după-amiezii şi se duseră la culcare mai devreme ca de obicei.

Bea reuşi să bombăne în continuare, Marston să pună lucrurile la cale, iar Peggy să viseze.

Vise sălbatice. Vise fără început şi fără sfârşit, dar care indicau toate că plecarea de a doua zi va aduce multe schimbări.

Capitolul 3

Fiind ultima care adormise, dar şi prima care se trezise, Peggy coborî din pat la primul cântat de cocoş. La fereastra ei, se afla o lumină mică, dar soarele nu răsărise. Se întinse şi făcu o serie de exerciţii, aşa cum făcea în fiecare zi. După aceea, se privi în oglindă.

- Oh! exclamă ea aşezându-se pe un fotoliu, îndepărtându-şi de pe faţă buclele. Avea părul aproape roşu, ca o vâlvătaie, ochii verzi, pielea albă.

Pe umeri îi reapăruseră pistruii, consecinţele unei zile petrecute la soare. Era una din puţinele tinere cu pielea albă din St. Vincent, de aceea avea nevoie de protecţie.

Scoase capul pe hol să se asigure că nu trece nici un bărbat pe acolo, apoi porni spre baie. Făcu duş cu apă mai rece, ca de obicei.

Apa provenea de la un lac din muntele Soufriere.

Era acum pe jumătate îmbrăcată, îşi usca şi peria părul, când auzi zgomotul făcut de cizme bărbăteşti. Sigur erau bărbăteşti! Numai ea şi Marston ocupau această aripă a casei.

Bea locuia în două camere aflate lângă bucătărie. După ce zgomotul făcut de cizme încetă, se întoarse în camera ei.

Incepu să împacheteze hainele pentru drum, după care coborî la bucătărie.

Jim era deja la masă, iar Bea trebăluia la maşina de gătit.

- Am făcut clătite, anunţă bătrâna. Mi-a spus că-i plac.

- Iar pe mine nici nu m-ai întrebat măcar! exclamă Peggy.

Bea pufni. I se părea normal ca bărbatul să comande în casa lor.

Peggy nu era de acord cu ea.

De fapt, Peggy începu imediat să-şi imagineze cum ar fi viaţa lor dacă Jim ar rămâne aici mai mult timp. Va trebui să fac multe modificări, se gândi ea; dar şi mie îmi plac clătitele, aşa că...

- Te-ai îmbrăcat foarte frumos, îl auzi pe Jim.

Se întoarse spre el.

- Aşa crezi?

- Iţi stă foarte bine; nu mi-am imaginat că există haine de firmă pe aici. Apoi atenţia lui reveni asupra clătitelor.

Cele două femei se priviră peste capul lui.

Bea o privi apoi pe Peggy, de parcă vorbele lui ar fi atins o coardă sensibilă în sufletul ei. Peggy era şi ea uimită.

- Nu prea sunt lucruri ca astea pe aici, răspunse Bea, numai că missy a mea poate face lucruri grozave, cum este costumul ăsta. Grozavă fată, missy a mea! Poate face orice!

- Da, am observat, zise Jim, pe un ton care lui Peggy i se păru puţin sarcastic.

- Dacă nu te grăbeşti, vom pierde autobuzul, îl anunţă ea.

- Şi ce dacă? îl vom lua pe următorul! zise Jim, cu obişnuita-i nonşalanţă. Ti-ai luat tot ce trebuie?

- Dacă-l pierdeţi pe ăsta, zise Bea, următorul mai trece abia vineri!

- Haine, la haine mă refer, poate va trebui să stăm peste noapte, sau poate mai mult. Ne va lua timp să găsim cumpărător. Şi nu uita, Peggy, să-ţi iei ceva sexy pentru seară!

Peggy ridică din sprâncene.

în spatele ei o auzi pe Bea:

- Să-ţi ţii mâinile doar în buzunare şi să fluieri tot timpul, băiete, dacă vrei să stea cu tine peste noapte! Dar asta n-o să-ţi folosească la nimic!

Peggy porni râzând pe urmele lui Jim.

Trecuseră doar trei zile de când ea îl condusese în direcţie opusă; era pe atunci un străin cu ochi frumoşi, dar cam arogant. Iar acum Jim sărea cu îndemânare din stâncă în stâncă, de parcă ar fi trăit dintotdeauna acolo.

Peggy îl privi lung; era un bărbat atrăgător, îşi spuse ea, în pofida predicilor ţinute de Bea.

- Bine, o să fiu atentă, murmură ea.

- Ai spus ceva Peg? o întrebă el, întorcându-se brusc.

- Nimic, răspunse ea; mă gândeam doar că pari mai

tânăr ca mine. Peg se sprijini de el, aşteptând să-şi recapete ritmul respiraţiei. Urmă un moment foarte plăcut când Jim o strânse la piept. Se desprinse cu regret din braţele lui.

- Autobuzul coboară de acolo? o întrebă el. Ce naiba mai există acolo? Am crezut că lumea se sfârşeşte aici!

- Mai sunt câteva sate ca ale noastre. Acolo este şi Fancy!

- Peg, încetează cu gluma!

- Este un orăşel, insistă ea, pe partea cealaltă a insulei Windward.

- Vine autobuzul, o atenţionă el brusc.

Aşa era; se apropia autobuzul, scârţâind din toate încheieturile. Era un Ford vechi de când lumea, vopsit portocaliu şi roşu. Avea în loc de scaune banchete de lemn şi o capacitate de douăzeci de călători, dar deja transporta treizeci şi doi.

Maşina se opri în faţa lor cu un alt scrâşnet şi cineva le întinse mâna să-i urce pe scara de lemn.

- Nu este loc nici să arunci un ac, mormăi Jim.

- Te vei convinge că nu este chiar aşa, îl încurajă Peg.

Deodată, toată lumea păru că vrea să le facă loc şi chiar aşa
se şi întâmplă. Se iviră ca din senin două locuri.

Jim se aşeză şi imediat puse un braţ după umerii ei.

- Cred că nici Bea n-ar avea pretenţia să-mi ţin

mâinile în buzunare pe înghesuiala asta, şopti el.

- Nu, răspunse Peggy, dar dacă vom fi parteneri de afaceri, lumea se aşteaptă să te comporţi mai sobru!

- Parteneri de afaceri? repetă el, apoi exclamă: a, uitasem de arorut!

Autobuzul porni cu o smucitură, pasagerii începură să discute, să cânte, să râdă, să facă glume.

- Toţi pasagerii te cunosc? o întrebă Jim.

- Da, ne cunoaştem de când lumea, răspunse Peggy. Sunt oameni deschişi, prietenoşi, înţeleg viaţa, ştiu că nimeni nu este perfect. De exemplu, doamna aceea cu chipul luminos este mătuşa Bess, la care fugeam ori de câte ori aveam probleme cu tata, care bea cam mult. Sunt oameni iubitori, care spun ceea ce gândesc. Aici locuiesc în jur de optzeci şi cinci de mii de oameni, continuă Peg. De fapt, nu ştim câţi sunt, pentru că rata naşterilor este destul de ridicată, dar şi cea a emigraţiei. Sunt descendenţi ai sclavilor africani, un amestec de scoţieni, francezi şi englezi. Majoritatea sunt fermieri sau pescari.

Aceste insuliţe şi-au câştigat independenţa în cadrul Commonwealthului, la 1979. Există un sistem parlamentar cu un prim-ministru şi un guvernator general, care o reprezintă pe regină. Capitala este Kingstown.

Cu aceste vorbe, Pegg lăsă capul pe umărul lui şi începu să moţăie, în timp ce autobuzul hurducăia pe

drumul accidentat. Se mai oprea oriunde îi făcea câte un pasager semne, lumea urca şi cobora cu marfa pe care o transporta, până când, în cele din urmă, se zări oraşul Kingstown.

Jim o trase mai aproape, aşezându-i capul mai bine pe umărul lui. Aerul proaspăt, mişcările lente ale autobuzului, noaptea trecută în care nu prea dormise, toate acestea conspiraseră împotriva ei şi Peggy dormi adânc, cu un zâmbet pe chip.

Ceea ce era mai interesant, faptul că îl visa doar pe el, nu putea fi ştiut de către Jim.

In timp ce ea moţăi autobuzul şerpui pe drumul de munte urcând apoi coborând, prin vegetaţia luxuriantă în care putea avea oricând loc un accident.

Se oprea oriunde făcea un alt pasager cu mâna, oameni coborau, alţii urcau.

Când ajunseră la Kingstown, capitala insulei St. Vincent, era zi de târg, şi se aflau acolo peste treizeci de mii de rezidenţi.

Pe cele douăzeci sau cel mult treizeci de străzi oamenii trăiau şi mureau, făceau afaceri, mergeau prin ploaie şi trăiau clipa. De la gura largă a estuarului urcai aproape abrupt pe munte, în spatele căruia se afla dealul Dorset, apoi centrul civic. Dar autobuzul se opri în faţa catedralei anglicane St. George.

- Peggy?

Jim o scutură cu delicateţe.

Ea gemu încet, apoi îl luă de-a binelea în braţe şi se strânse la pieptul lui.

Rămaseră singuri în mijlocul autobuzului, iar şoferul veni spre ei.

- Peg?

O scutură din nou. Ea gemu din nou şi-l prinse mai bine în braţe.

- Peggy Mitchell!

- Nu acesta este adevăratul meu nume!

Peg reuşi să deschidă un ochi, să-i zâmbească, neştiind unde se aflau. Când văzu vechiul turn în stil baroc al catedralei, nu mai făcu nici o mişcare, apoi se mută la câţiva centimetri distanţă de el.

- Crezi că am...?

- Tot drumul, zâmbi el. Am crezut că va trebui să mi se amputeze braţul.

- îmi pare rău, Jim!

Peg încercă să se ridică printr-o mişcare bruscă, dar regretă. Cele douăzeci de mile de mers pe o banchetă de lemn avuseseră un efect puternic asupra ei, dar o doamnă nu trebuia să-şi maseze acea zonă în public.

Parcă o şi auzea pe Bea amenințând-o!

- Vrei să spui că nu te cheamă Peggy?

Jim reuşise s-o conducă spre spatele autobuzului şi s-o coboare fără efort, prinzând-o de mijloc cu amândouă mâinile.

Peggy simţi fiori, şi-i păru rău când Jim o lăsă pe pământ.

- Nu, îl asigură ea, după ce-şi netezi rochia. Mă cheamă Margarita Eloise Melinda Elizabeth Julia. Asta stă scris pe certificatul meu de naştere. Tata avea o mulţime de surori nemăritate şi după cum nimeni nu s-a aşteptat să supravieţuiesc după primele douăzeci şi patru de ore, iar eu am făcut-o...

- Peggy, repetă el, eu aşa te voi striga, este mai simplu.

Jim făcu o pauză apoi o privi lung.

- Unde este Blue Caribbean hotel?

- Pe aici, zise Peg.

- Şi bagajele? întrebă Jim privind spre cele două sacoşe de pe caldarâm.

- Nu-ţi face probleme în privinţa lor. Hotelul îşi va trimite hamalii să le ia. Şi de fapt nimeni n-ar îndrăzni să fure în timp ce este urmărit de atâta poliţie.

Peggy făcu un gest spre un colţ unde se aflau nişte ofiţeri care discutau. Şi chiar dacă le-ar fura careva cum ar putea părăsi insula? Nu este nici un avion până mâine, nici măcar o barcă până marţea viitoare!

- Bine Peg, am înţeles.

Deodată, Jim Marston observă un bărbat pe treptele bisericii.

Era Steve Shariek, un agent pe care-l detectase

imediat. O trase mai aproape pe Peg.

- Priveşte-mă cu adoraţie, îi spuse el şi mergi mai încet. N-aş vrea ca tipul ăsta să ne piardă din ochi.

- Mi-aş dori să ştiu despre ce vorbeşti, zise Peggy, dar fără a protesta. Nu era nevoie de nici un efort să-l privească admirativ pe acest bărbat.

Peggy îi zâmbi conducându-l spre catedrala catolică aflată lângă biserica St George, de care era separată doar printr-un mic cimitir parohial.

- Ce-mi poţi spune despre catedrala St. George?

- Este destul de veche, cred că datează din 1820. De fapt, denumirea i se trage de la candelabrul dăruit de regele George III. Străluceşte...

- Este de aur?

- Nu, de alamă.

- Nu asta este important, îi spuse ea. De fapt, nu ştie nimeni cu siguranţă dacă regele a donat acest candelabru. El a murit în ianuarie 1820, iar acest obiect se află aici din 1811. Este o legendă locală...

- Nu mă interesează prea mult biserica, o întrerupse Jim. Aerul este divin!

Uimită, ea trase aer în piept. Fumul de lemn ars era singurul poluant din St. Vincent.

- Miroase plăcut, nu?

El o privi ca pe o fiinţă fără putere de discernământ.

- Miros plăcut, zici? Aerul ăsta este o comoară! Ar

trebui ambalat! Ce este mirosul predominanat?

- Migdal.

Era prima oară că-l vedea entuziasmându-se.

- întotdeauna a mirosit atât de frumos, zise ea, neştiind ce altceva ar putea spune. Iar acum, dacă vrei să vezi ceva interesant te voi duce la grădina botanică.

Vei vedea acolo nişte pomi pe care i-a adus căpitanul Bligh, din cea de a doua călătorie prin mările sudului. Nu cu Bounty, mai apoi cu Providence. Şi pomii sunt încă vii!

Văzură o bancă de fier, pe care Jim o invită să se aşeze.

- Şi acum o să-ţi citesc din cartea de la St. Vincent, zise el foarte serios.

- Mulţumesc foarte mult, spuse Pegg foarte serioasă. Nu există o astfel de carte.

- Acum există, Peggy Mitchell, zise el încet. Care este diferenţa dintre un om bogat şi unul sărac?

- Banii! exclamă ea. Dar acum am putea...

- Nu chiar acum, zise el aşezându-se alături de ea pe bancă. Nu era o bancă mare, iar el ocupa destul spaţiu.

Ea se gândi că o domina, dar nu avea să tolereze această situaţie.

- Sunt bani pretutindeni în lume, continuă el, de parcă ar fi citat din Biblie. Diferenţa dintre un bogat şi

un sărac este că bogatul intuieşte imediat profitul, indiferent sub ce formă. Sunt astfel de oameni la St. Vincent? Sunt! Şi acum să vorbim de migdali, există migdali la St. Vincent?

- Aici totul se dezvoltă perfect, răspunse Peggy sfidător. Avem şi noi câţiva în curtea din spatele casei.

- Migdale dulci?

- Cum altfel?

- Există şi migdale amare.

Ea începu să râdă.

- Am crezut că acelea se puteau întâlni doar în romanele Agathei Cristie. Detectivul ştie dacă cineva a fost otrăvit pentru că miroase a migdale amare!

- Să nu complicăm lucrurile, Peg, o opri Jim. Otrava este acidul prusic. Miroase cam la fel cu migdalele amare pentru că se extrage din ele! Când se deshidratează, se transformă în cianură.

- Văd că ştii foarte multe despre migdale. De unde?

- Pentru că atunci când citesc ceva îmi şi rămâne în minte. Şi acum spune-mi, Peg, ştii cât eşti de frumoasă când te înfurii?

Peggy ridică privirea spre el, neştiind cum să reacţioneze: să râdă, să plângă, să-l sărute?

Ridică mâna încă nehotărâtă, dar el o luă şi-i sărută palma:

- Nu trebuie să uităm că suntem observaţi, îi spuse el. Şi chiar dacă nu crezi, eşti foarte frumoasă, missy, mai ales când te înfurii.

- Nu ştiu cum să mă port cu tine, se confesă ea.

Jim îi sărută din nou mâna, dezorientând-o complet.

Peggy luptă să-şi regăsească echilibrul.

- Mai bine discutăm despre migdale, îl atenţionă ea cu vocea înăbuşită de emoţie.

- Despre migdale! exclamă el. Missy, poţi face foarte mulţi bani găsindu-i pe cei care au nevoie de ele, vânzându-le la un preţ mult mai mare decât cel la care le-ai cumpărat.

- Asta am mai auzit.

- în acest caz, ar trebui să ştii că Japonia deţine cei mai mulţi bani din lume. Iar japonezilor le plac teribil migdalele dulci. Plătesc destul de bine pentru marfă de calitate. Atât de mare este cererea de migdale, că au început să cumpere ferme în California unde să le cultive. Iar după ce vei scăpa de surplusul de arorut, cred că ar fi profitabil să cultivi migdale.

- Nu sunt sigură... ar trebui ceva timp ca pomii să ajungă să dea roade, dar este o idee genială!

Pegg se aruncă de gâtul lui, sărutându-l. Pe moment el păru surprins, apoi zâmbi şi o sărută şi el.

Apoi după ce se uită în jur o invită să se aşeze pe o bancă.

- Cel care ne supraveghea a avut ce să vadă. Cred că s-a şi dus să raporteze ce-a văzut.

- Da, roşi Peg amintindu-şi de sărutul lor. Mai bine ne întoarcem la hotel.

- Eu aş prefera să mai stăm aici; sper că nu-l deranjăm pe arhiepiscop!

- Nu ştiu dacă este bine să mai stăm aici; oricum, hotelul este la câteva minute de mers.

***

Recepţionerul îi întâmpină cu bucurie. In hol, se mai aflau patru persoane care moţăiau pe fotolii.

- Sigur că vă putem caza! Vă putem oferi o cameră frumoasă, să vă simţi foarte bine, iar doamna să nu aibă ce să vă reproşeze.

Jim zâmbi.

- Vreau două camere. Alăturate.

- Sigur că da, spuse recepţionerul.

- Aş dori să aibă şi telefon.

- O să vă găsim o cameră cu telefon, promise omul. Avem destule camere libere.

- Câte, mai exact?

- Optsprezece, oftă omul. Vă vor transporta imediat bagajele.

- Ai fost prea dur cu el, domnule Marston, îi spuse Peggy după ce-şi văzură bagajele în camere. L-ai eclipsat pe bietul om! Au optsprezece camere libere în total!

- Uite ce este, Peg, oftă el. Imi cer scuze, pentru tot ce nu am făcut bine. Imi pare rău pentru tot răul din lume. Imi pare rău că astăzi nu-ţi sunt pe plac, orice aş face. Imi pare rău că şi ieri ai simţit la fel pentru mine. O să sun la recepţie să-mi cer scuze, bine? Sau şi mai indicat ar fi să deschid fereastra să-mi cer scuze în gura mare de la tot universul.

- Eu mă voi retrage în camera mea să fac duş, zise Peggy, dispărând în acelaşi moment.

Il auzi râzând când închise uşa în urma ei.

Capitolul 4

- Este vineri după-amiază, îi spuse Peg, exasperată. N-am învăţat destul din ce mi-ai spus aseară? Nu m-am comportat ca şi cum aş fi crezut fiecare cuvânt?

- Ce ţi-am spus aseară n-a avut prea mare importanţă, iar mâncarea a fost atât de...

- Condimentată, îl întrerupse ea. Oamenilor de pe această insulă le plac mult condimentele. Cu toate acestea, ţi-a plăcut supa de callalo şi budinca de cartofi dulci. Ca să nu mai vorbim de gris-grisul pe care l-ai băut pe nerăsuflate. Era făcut dintr-un rom puternic.

- Mi-a plăcut totul, încuviinţă el cu o grimasă. Numai că nu prea mi-au mai umplut paharul. Condimentele mi-au ars limba în aşa hal că nici nu puteam să-mi dau seama dacă mă priveai admirativ sau nu! Dar unde naiba este oficiul poştal?

- Peste drum. Serviciile poştale ale maiestăţii sale, stil Grenadine.

După ce o forţă să ţină pasul cu el, spre surprinderea ei, Jim trecu pe lângă oficiul poştal şi urcă treptele băncii Barclay.

Peg nu-şi mai ascunse uimirea.

- Dacă o să mai traversezi strada aşa, fără să te asiguri, ai putea fi accidentat, îl atenţionă ea.

- Oricum, aş muri fericit, bombăni el. Dar văd că individul acela nu ne slăbeşte deloc.

- Acel agent?Nu este ceva ieşit din comun, aici în

oraş!

- Eu trebuie să trimit un mesaj, îi explică el, căutându-şi cartea de credit. Dacă-l vezi, vino să mă anunţi, mai ales dacă intră în bancă.

Peggy scutură cu tristeţe din cap.

- Cred că este din cauza căldurii. Am uitat să te atenţionez să porţi pălărie de soare; acum te afli la bancă, domnule Marston. Oficiul poştal este peste drum.

El zâmbi.

- Mai ai multe de învăţat, micuţă domnişoară Mitchell. Dacă intram direct în oficiul poştal, cel care ne urmăreşte ar fi ştiut că vreau să trimit o telegramă şi sunt sigur că ar fi găsit pe cineva de la care să afle conţinutul mesajului. Dacă dacă am intrat în sediul băncii, este normal să scoatem bani, sau orice altceva şi nu să dăm telegrame. Fiind client fidel a băncii, aceasta este obligată să-mi transmită telegrama. Băncile se poartă foarte bine cu cei care au depuse la ele sume considerabile. Iar dacă văd că suma are un anumit număr de zerouri, îţi oferă şi cazare... iar transmiterea unei telegrame este un fleac.

Peg îl urmări cum se îndreaptă cu umerii săi largi spre unul din ghişee.

Abia atunci îşi aminti că Jim îi spusese să vadă dacă agentul îi urmărea în continuare, aşa că se îndreptă spre fereastră.

Iar el, omuleţul acela gras, îmbrăcat într-o cămaşă albă, cu mâneci scurte, pantaloni cu bretele, care se

curbau peste pântecele proeminent, se afla acolo. Era congestionat la faţă, sudoarea îi acoperea fruntea, şi-şi trecea jacheta dintr-o mână în alta pentru a se putea şterge cu o batistă mare.

- Jim, şopti ea. Este acolo!

Ce naiba este cu acest bărbat? se întrebă ea. Dar unde este Jim?

Privi în jur la ghişeele unde lucrau funcţionarii băncii, în faţa cărora se afla un client sau doi, dar nici unul nu era Jim Marston.

Luă la rând toate birourile, până îl găsi. Se afla la biroul vicepreşedintelui băncii, unde completa un formular.

Se opri de câteva ori să se gândească, apoi zâmbi oficialului băncii.

- Vom fi fericiţi să vă putem transmite mesajul, îl asigură vicepreşedintele acesteia. Cu maximă confidenţialitate.

Peggy îi studie profilul. Era profilul unui bărbat obişnuit să comande. însă ochii de culoarea alunei râdeau permanent. în obraji, avea gropiţe.

Peggy fu luată prin suprindere când Jim îi atinse nasul cu degetul şi o întrebă:

- Visai la cineva anume?

Ea tresări.

- Nu, aşteptam să termini.

El o privi lung.

- Ceea ce am făcut acum zece minute, o anunţă el. Ce este, ai văzut ceva interesant?

- Eu... nu ştiu ce să spună. Nu cred c-ai terminat acum zece minute, spuse ea roşind.

- Nu este nici o problemă dacă ai venit doar să admiri.

- Omul este aici, îl informă ea. Este cel cu bretele roşii.

- O, l-ai şi detectat! o persiflă Jim.

Pegg se înfurie.

- Te rog să nu mă tratezi ca pe un copil prost!

Apoi lăsă capul în jos ruşinată. Numără până la zece, Peggy Mitchell şi calmează-te. Jim este aici ca să te ajute. Trage aer în piept!

- Insist că detectivul se află pe partea cealaltă a străzii, accentuă ea fiecare cuvânt.

- Foarte bine. Jim o luă de braţ pentru a o scoate din bancă. Iar acum te rog să-ţi imaginezi că mă iubeşti la nebunie. Priveşte-mă cu toată dragostea de care eşti capabilă.

- Dar nu pot s-o fac la nesfârşit, fără să mă uit pe unde calc.

- Gândeşte pozitiv, insistă el. Eu te voi lua după umeri, iar tu pe mine după mijloc şi...

- Nu se poate, ai talia prea groasă.

- Sau braţul tău este prea scurt.

Trecură ca la plimbare pe lângă cel mai mare

depozit, iar în faţa lor apăru portul.

Apa era calmă ca de obicei.

In faţa lor, un vas de mare tonaj încărca banane pentru Anglia. Hamalii treceau pe lângă ei cărând cutiile cu banane.

- Este drum lung până în Anglia, zise ea. Spune-mi, mai suntem urmăriţi, mai trebuie să mă prefac că te ador?

- Nu, zise el, dar ai putea să-mi explici ce se întâmplă aici. Ceea ce ştiu eu despre banane se poate scrie pe spatele unui timbru.

- Ei bine, spuse ea îngăduitor, oprindu-se în loc. Bananele sunt principala recoltă a acestei insule. Majoritatea se exportă în Anglia. Sunt înfăşurate în plastic încă din copaci, după ce au fost mai întâi pulverizate.

- Pulverizate? repetă Jim. Stai mai încet pentru că detectivul se pare că nu ne poate urmări prea bine.

- Da, pulverizate, insistă ea. împotriva insectelor, dar şi pentru a le încetini procesul de coacere. Dumnezeule, dacă ai vedea ce gust au bananele coapte în copac! Acest sistem de tratare schimbă prea mult gustul fructului. Ce altceva mai doreşti să afli, Sherlock Holmes?

- Acum vom porni spre iahtul meu, iar tu vei continua să mă sorbi din priviri, micuţă doamnă. Există denumiri diferite pentru banane?

- Da, prin comparaţie cu degetele unei mâini. O banană singură este comparată cu un deget în timp ce un mănunchi este o mână. Dar unde-ţi este iahtul?

- Acolo, la capătul acela. De acum, poţi să nu mă mai adori.

- Slavă Domnului pentru asta, zise Peggy solemn.

Jim o opri în faţa unei ambarcaţiuni de vreo patruzeci de metri lungime.

- Ea este Sea Witch.

O ajută să se urce. Imediat ce ajunse la bord, Peggy îşi scoase pantofii cu tocuri înalte, timp în care el remarcă încă o dată că avea picioare foarte lungi şi frumoase.

De fapt, îşi spuse el, aceasta micuţă doamnă nu are ceva care să-mi displacă. Iar cu cât o văd mai mult, cu atât aş vrea să fiu mai mult cu ea! Şi ce mult aş vrea să-i spun ce simt!

I-aş putea spune chiar aşa:

- Peggy, stai aici să-ţi pun ce simt pentru tine.

Dar raţiunea îl opri s-o facă. Nu era nici locul, nici momentul.

- Ar fi bine să ne relaxăm puţin, se trezi spunându-i pentru ca omuleţul nostru, detectivul, să aibă timp să raporteze. Apoi voi da câteva telefoane la New York.

- Dar ai sunat şi aseară îi reaminti ea, şi ai vorbit destul de mult. Dacă aveai atâta de vorbit de ce nu te-ai dus la oficiul poştal?

- Se vede că nu ştii prea multe despre comerţul internaţional, râse el. Nici nu prea te uiţi la televizor.

Peggy îl privi intrigată. Pe plantaţia Mitchell nu era lumină electrică; despre televiziune, ce să mai vorbim?

- Ce crezi că am făcut la bancă? Am trimis un mesaj codificat la biroul meu spunându-le ce trebuie să facă, dar şi amintindu-le că nu-i voi suna. Inţelegi?

- Nu, oftă ea. De ce mai vrei să-i mai suni, dacă tot le-ai spus că n-o vei face?

- Pentru că, draga mea Peggy, fiecare ambarcaţiune din acest port, m-ar putea intercepta. Am spus o mare minciună şi de fapt le-am întins o capcană urmăritorilor. Clar?

- Nicidecum. Nu ştiu ce vrei să faci, dar Bea se va supăra pe mine, iar fratele meu Andrew, ce să mai vorbesc... am crezut că am intrat cu tine într-o afacere onestă, iar acum sună mai mult a conspiraţie.

- Peggy, linişteşte-te nu facem nimic ilegal. Toţi oamenii mei de la New York fac eforturi acum să găsească pe cineva care să cumpere arorutul. Va fi o afacere ca toate celelalte, după cum ţi-am mai explicat.

- Se pare că sunt mult prea ignorantă, spuse ea oarecum cântat. Restul familiei mele este alcătuit din oameni inteligenţi, dar eu la împărţirea minţii se vede c-am rămas după uşă. Poate dacă voi mai creşte...

- Câţi ani ai, Peg?

- Douăzeci şi şase.

- Nu arăţi mai mult de şaptespreceze!

- Şi pentru că eram singura fiică, şi ne-am mutat de foarte multe ori, n-am avut ocazia să mă duc la şcoală. Mama m-a instruit şi am citit foarte mult.

- N-am ştiut, zise el. Dar cum de poţi pune diagnostice atât de repede şi de corect?

- Pentru că am absolvit şcoala de asistente, dar ceea ce am citit în enciclopedii nu înseamnă prea mult.

- Vrei să spui că ai citit o enciclopedie întreagă?

- Nu trebuie să fii cinic, domnule Marston, îl atenţionă ea. Nu voiam să spun asta, dar este adevărat c-am citit de trei ori enciclopedia din 1946 şi Biblia de şase ori. Vrei să-ţi dovedesc?

El realiză imediat că depăşise măsura, punând-o

într-o lumină neplăcută.

- Şi eu ţi-aş putea recita din Cântecul lui Solomon, se oferi el.

Ea scutură din cap cu tristeţe.

- Nu trebuie să-mi arăţi că eşti educat.

Apoi întoarse capul şi-l ignoră complet.

Jim preferă să o lase singură cu gândurile ei, în timp ce el trecuse la altfel de gânduri, mai greu de împărtăşit. Şi-o imagina goală, întinsă în cabina iahtului, cu părul ei roşu ca flacăra, risipit pe pernă, cu ochii ei mari, verzi...

Dădu drumul la radio.

Peggy îl urmărea. Nu fusese invitată în cabină. Poate era prea mică?

Se duse mai aproape, să vadă dacă asta era explicaţia.

Ei bine, nu, era spaţiu destul pentru amândoi, aveau spaţiu destul pentru orice... Roşi şi întoarse faţa, pentru a nu lăsa să se vadă că era jenată de propriile-i gânduri.

Ce gândeşte acest bărbat despre mine? se întrebă ea, apoi lăsă umerii în jos descurajată. Nu putea să ştie. Mă consideră vreo Lorelei? Pieptănându-mi părul la marginea apei, spre a atrage marinarii? Pufni în râs. Dacă aşa crede, este problema lui!

Lăsă briza să-i mângâie faţa, să-i răsfire părul. Scoase micul pieptene din poşetă şi începu să asculte convorbirea lui Jim.

- Larry? Vom purta o discuţie confidenţială, iar tema este arorutul. Ai înţeles?

Auzi ceva aproape neinteligibil.

- Foarte bine, râse Jim. Ar fi o vânzare rapidă, cu profit foarte mare. Verifică din nou toate sursele, pe cei care folosesc arorut la hârtie. Le poţi promite o recoltă întreagă şi să mai garantezi încă una, imediat ce este gata de recoltat.

Din nou tăcere, apoi, Jim continuă:

- Da, există o singură sursă aici pe insulă.

Apoi Peggy nu mai auzi nimic.

După câteva momente, Jim Marston reveni pe punte, râzând.

- Ce ţi se pare atât de amuzant? îl întrebă. Ceea ce auzise fusese o conversaţie obişnuită, nimic care să provoace ilaritate. Dar când Jim se aşeză foarte aproape de ea, atingându-i încet coapsa cu mâna, Peggy Mitchell simţi dintr-o dată că trupul ei are să-i spună ceva! O ceaţă densă îi acoperi mintea, logica, împiedicând-o să raţioneze.

Vântul începu să sufle mai tare şi o rafală îi învălmăşi părul mătăsos.

Jim se repezi să-i aranjeze părul.

O prinse după umeri ca şi cum ar fi vrut să se sprijine de ea.

Pentru un moment, Peggy se lăsă în voia simţurilor, dar imediat chipul Beei îi apăru în minte, atenţionând-o.

- Scuză-mă, zise ea şi se ridică brusc. Domnule Marston, Jim, uneori nu te înţeleg... acum am convingerea că eşti un om de încredere...

- Nu veau să te dezamăgesc, missy, dar nu sunt decât un om de afaceri obişnuit.

- Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, zise ea cu seriozitate, dar sper să nu mă implici în ceva ilegal.

El se ridică apoi îi prinse faţa cu mâinile şi o ridică şi pe ea.

- Nu te voi implica în nimic ilegal, Peggy, promit.

Peggy simţea că o doare gâtul de la capul dat pe spate. Se ridică. Această mişcare parcă o aduse mai aproape de el.

El îşi aşează mâinile pe umerii ei.

- Două lucruri fac lumea afacerilor să se mişte, începu el. Ambiţia şi avariţia. Ceea ce facem noi este să le oferim celor avari şansa de a deveni şi mai bogaţi.

- Nu te înţeleg, oftă ea.

Jim o prinse în braţe.

- Oricum, eu am aranjat totul, iar mâine te voi ruga să faci ceva pentru mine, după care vei putea să pleci acasă. Peste câteva zile, voi putea să-ţi trimit primul cumpărător. Aceşti oameni vor veni la tine şi-ţi vor face o ofertă pentru arorut, Peggy. El rosti o cifră care o făcu să ameţească. Simţind braţele lui care o strângeau, îşi reveni repede.

- Insişti că vor accepta cifra spusă de tine şi vor cumpăra şi recolta de pe câmp?

- Exact. Este o afacere şi vreau să scoţi un profit bun, pentru ca să ai din ce să-mi plăteşti comisionul.

Ea încuviinţă.

- După cum ţi-am mai spus, vor cumpăra toată recolta, continuă el. Va trebui să insişti să-l angajeze pe Henry şi pe ceilalţi săteni pentru cules. De asemenea, va trebui să insişti să ţi se plătească bani gheaţă sau prin cec.

- Mulţumesc pentru sfaturi. Îi voi spune şi fratelui meu toate astea. Va avea nevoie de aceste informaţii când va prelua ferma.

- Bine, Peggy; în acest caz să ne întoarcem la hotel, frumoasă doamnă.

- Aş vrea să nu mai fi atât de generos cu complimentele. Frumoasă doamnă! Ştii să suceşti capul unei biete fete de la ţară! Dar ai observat că va începe ploaia curând?

Jim se opri pe loc, ridicând ochii spre cer. Nori negri se adunau dinspre sud-vest.

- Vine o ploaie serioasă, repetă el.

- Ştiam asta, doar trăiesc pe aceste meleaguri, este sezonul ploios.

- Şi nimeni nu poartă umbrelă sau manta de ploaie?

- Nu este nevoie; pe aici lucrurile sunt aranjate diferit de ceea ce ştii de la New York. Plouă zilnic la ora patru. Oamenii ştiu asta şi-şi aranjează programul în aşa fel încât potopul să-i prindă în case.

- în acest caz, trebuie s-o rupem la fugă. După

ceasul meu este patru şi zece.

- Oricât am alerga, tot ne va prinde ploaia, spuse ea. Trebuie să rămânem aici până trece. Intră în cabină.

Jim o conduse spre cabină dar nici nu apucară să intre că ploaia începu în rafale puternice.

Ambarcaţiunea începu să se legene, apoi se mai echilibra. Zgomotul ploii era asurzitor.

- Ce noroc am avut! strigă Peg. Dar unde îţi ţii lucrurile?

- Voi aduce tot ce trebuie. Ia loc aici.

Nu era nici un scaun în cabină, ci doar o masă mică, bine ancorată, dincolo de care văzu o banchetă. Se aşeză cu multă graţie.

Jim începu să cotrobăiască şi aduse un primus, nişte conserve şi tacâmuri de plastic.

Privindu-l, Peggy observă că era foarte eficient în tot ce făcea. Nu urmărise prea mulţi bărbaţi în viaţa ei, dar la acesta începuse să îndrăgească totul, fiecare mişcare.

De ce naiba mă comport ca o adolescentă la prima dragoste? se întrebă deznădăjduită. Nu găsi răspuns.

Jim reveni cu două ceşti în mână, timp în care ea îşi aranjă cutele rochiei şi-şi netezi părul.

- Imi place mai mult părul tău când este răvăşit de vânt, zise el aşezând ceştile pe masă. Are aceeaşi culoare cu părul nepoatei mele celei mari. Vrei zahăr la cafea?

- Nu-mi place să-l las liber, răspunse ea, mă face să

arăt ca un copil. Nu vreau zahăr, mulţumesc. Luă o înghiţitură apoi făcu o grimasă.

- Am crezut că este ceai.

- Nu, este cafea americană de prima calitate. Imi pare rău că nu am ceai... mea culpa!

- La St. Vincent se consumă doar ceai, îl lămuri ea.

Jim ridică din umeri.

- Iar am greşit, spuse Jim foarte spăşit de data asta.

Privirea lui avu darul s-o îmbuneze.

- Eu trebuie să-mi cer scuze, spuse Peggy. Uit mereu că vorbim limbi diferite, care se cheamă engleză. Acum nu trebuie decât să-mi dai laptele şi zahărul.

Jim se execută, cu o figură preocupată.

- Nu ţi-am făcut decât probleme până acum, nu-i aşa, Peg?

Ea scutură din cap.

- Nu poţi nega, aşa este. De cum ne-am văzut, am început să-ţi creez probleme. Jim prinse cana între palme de parcă şi-ar fi tras puterea din căldura acesteia. Sincer să fiu, nici eu nu te înţeleg în toate, missy, dacă-mi permiţi să-ţi spun aşa.

- Sigur că-ţi permit. Toată lumea mi se adresează astfel. Şi bănuiesc că nu sunt mult diferită de celelalte femei pe care le-ai cunoscut.

Jim sorbi din cafea, privind-o cu atenţie.

- Am cunoscut foarte multe genuri de femei, recunoscu el. Unele păreau puternice ca tine, dar nici una nu te egala. Nimeni nu avea forţa de a ţine frâiele

unei plantaţii ca tine, lucru pentru care te respect. Mi-a plăcut şi înţelegerea pe care o ai faţă de familie, faţă de semeni. Aici, toată lumea te cunoaşte şi te îndrăgeşte. Iar eu nu te cunoc defel. Cum eşti cu adevărat?

- Este greu să desluşeşti felul de a fi al unei persoane, admise Peggy. O faci doar atunci când iubeşti pe cineva cu adevărat, sau eşti iubit la rândul tău. Sunt sigură că atunci când erai copil...

- Nu insista pe tema asta. Tatălui meu îi cam plăceau jocurile de noroc. Nu i se spunea în faţă „cartoforul“ dar asta şi era. Nu suporta nimic altceva, în afara jocurilor de noroc. Şi scotea milioane din asta! Dar din acelaşi motiv şi-a pierdut şi familia. Considera copiii o pacoste, aşa că ne-a îndepărtat din viaţa lui. Când am împlinit optsprezece ani i-am spus că aş vrea să merg la colegiu, dar în loc să discute cu mine bărbăteşte, mi-a dat patru milioane de dolari şi mi-a spus că nu vrea să mai audă de mine.

Peggy scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

- Şi te-ai dus la colegiu?

- Nu! Eram fiul tatălui meu, cum să mă duc la colegiu? Nu voiam decât să câştig. Am luat cei patru milioane de dolari şi l-am urmat la bursă. Am câştigat foarte mulţi bani de atunci, dar el nu mi-a adresat nici o vorbă. Au urmat cinci ani de tăcere, îţi imaginezi?

- Nu, nu-mi pot imagina aşa ceva, oftă ea. Şi eu am avut probleme cu tata, dar nu atât de grave şi dure. V-aţi mai împăcat vreodată?

El începu să râdă.

- Să ne împăcăm, spui? Nu, niciodată. Acum câţiva ani, am avut ocazia să dau o mare lovitură la bursă. Cei cu care lucram au alcătuit o conspiraţie, să zicem, iar eu am fost momeala. Pe la ora patru dimineaţa controlam toată bursa. Partenerii mei au făcut avere atunci. N-am ştiut dinainte ce se va întâmpla, dar alţii au pierdut extrem de mult. Tata a pierdut aproape totul.

Jim se opri în momentul acela şi ascultară ploaia care bătea în puntea iahtului.

- Nu cred că acesta a fost sfârşitul povestirii, îl grăbi ea, dornică să afle mai mult. Spune totul, te vei simţi mai bine.

- De ce, Pegg, eşti şi psihiatru cumva?

- Nu, doar o fiinţă căreia îi place să asculte.

El strânse din dinţi, apoi Peggy sesiză o lumină ciudată în privirile lui.

- Era bine să fiu o fiinţă religioasă, să mă confesez; poate aş fi fost iertat. Dimineaţa următoare m-am dus acasă la tata, vrând să-i spun ce-am pus la cale şi ce reuşită am avut; n-a răspuns nimeni la uşă, aşa că am intrat. Tata stătea la birou, cu un pistol lângă el; se sinucisese la întoarcerea de la bursă.

- Dumnezeule! exclamă Peggy.

- Acum ştii ce-l face pe James Marston să meargă înainte. Am petrecut câţiva ani buni cu acei parteneri ai mei. Acum eşti mulţumită că ai aflat tot adevărul?

Jim se ridică trântind uşa cabinei şi ieşi în ploaie.

Peggy vru să iasă după el, dar rămase în prag, cu faţa scăldată de picăturile de ploaie.

Cum să alini suferinţa unui bărbat care crede că şi-a ucis tatăl? se întrebă ea cu puţina ei experienţă de viaţă.

Dar deodată căpătă curaj şi plecă prin ploaie după el.

Vântul şi ploaia se înteţiseră. Jim înaintase destul, se afla la tribordul iahtului Sea Witch, cu mâna streaşină la ochi. Nu era mare distanţă între ei, dar din cauza ploii şi a vântului aşa părea. Tinându-se de parapet, Peggy înaintă spre el cu vântul în faţă. Părul i se udase şi simţea apa şiroindu-i pe gât. Puntea era udă şi lunecoasă sub picioare.

Jim se întoarse brusc, alertat de strigătul ei când îi alunecă piciorul.

- Du-te înapoi în cabină, aici o să te uzi!

- în mod sigur, aşa se va întâmpla!

Peggy dădu drumul parapetului şi vru să înainteze, dar dacă Jim n-ar fi prins-o la timp, s-ar fi trezit aruncată peste bord.

- Cred că eşti şi cea mai inconştientă femeie pe care am cunoscut-o, bombăni el după ce o strânse la piept. Din fericire ploile tropicale sunt foarte calde.

Peggy se prinse cu ambele braţe de mijlocul lui.

- Poate ai dreptate, zise ea şi se îmbrăţişară.

- Nu este bine că ţi-am spus toate prostiile astea, zise el. De fapt, nu le-am spus nimănui, nu ştiu de ce ţi le-am destăinuit ţie. De ce oare?

Peggy îl strânse şi mai tare în braţe.

- Pentru că simţeai nevoia să te destăinui cuiva.

- Se poate, răspunse Jim şi o strânse la piept.

Deodată, razele soarelui se iviră ca prin minune printre
picăturile de ploaie; pătrunzând printre nori, apăru soarele şi curcubeul.

- Jim?

- Da?

- Cred că eşti conştient că nu tu l-ai omorât pe tatăl tău.

- Poate că sunt, zise el cu blândeţe, dar nici de mare ajutor nu i-am fost.

Capitolul 5

Era duminică după-amiază când intrară în restaurantul hotelului.

- Dumnezeule, cum mă dor picioarele!

Peggy făcu o grimasă, luă braţul oferit de Jim Marston şi se aşezară la o masă mai retrasă. Ferestrele erau deschise, briza care sufla dinspre ocean era încărcată de mirosul florilor din grădină.

- A meritat, nu? o întrebă Jim ajutând-o să se aşeze. Deşi nu cred că aş vrea să mai văd vreo grădină botanică prea curând. Eşti sigură că acel căpitan care a adus aici copacul de pâine s-a numit Bligh?

- Foarte sigură, răspunse ea zâmbind. Şi mai ştiu că acea catedrală catolică a fost proiectată de un preot belgian. Dar asta nu înseamnă că sunt prea bine informată, cum probabil ai vrea să spui.

- Şi pe mine mă dor picioarele, dar sunt fericit că m-ai ajutat să văd lucruri foarte interesante. Şi cred că am văzut aproape tot ce se putea vedea în Kingstown, nu?

In timp ce-i vorbea, Jim zâmbea mereu încercând s-o oprească să vadă grupul ascuns în spatele unor plante ornamentale mari.

Era desigur, Vera Herst cu un grup de compatrioţi. Aşadar, renunţase la detectiv şi ceruse ajutor de la un avocat al firmei şi un membru mai important al acesteia.

Se pare că Vera muşcase momeala.

- De ce ai devenit brusc atât de jovial? îl întrebă Peggy.

- Pentru că este o zi frumoasă şi mă aflu în compania celei mai frumoase femei de pe insulă. Dar unde este meniul?

- Este duminică după-amiază, îl informă Peggy. Turiştilor li se oferă hrană rece; miel cu sos de mentă, cartofi dulci şi poate salată.

- Cred că era mai bine să ne ducem la McDonalds, mormăi el. Dar de unde îşi iau materia primă?

- Totul este cultivat aici, pe insulă. Pe valea Mesopotamia creşte tot ce-şi poate dori un britanic. Salut, Joseph, îi răspunse ea la salut chelnerului care veni să-i servească; apoi
i se adresă lui Jim: Joseph este fiul lui Henry.

- Imi amintesc, zise Jim, fierarul.

- Ce faci, miss Mitchell? zise chelnerul. Ştii ceva?

- Ce, Joseph?

- Doamna de acolo mi-a dat zece dolari ca să-i spun numele tău.

- Care doamnă? întrebă Peggy, curioasă.

- Nu poate fi nimeni important, o întrerupse Jim. Eu îţi voi da încă zece dolari dacă îi vei spune femeii unde locuieşte miss Mitchell, după o bătaie, bineînţeles!

- Bătaie? Va fi o bătaie? zise tânărul cu ochii strălucind de interes. Duminica nu sunt bătăi aici. Poate

la New York, la Londra, dar nu aici! Poate doar lupte de cocoşi...

- N-ar fi prea rău, îl asigură Jim. Iar acum, adu-ne meniul special, te rog.

- Imediat, promise tânărul şi dispăru după ce luă hârtia de zece dolari.

- Despre ce vorbeai? Ce femeie? Ce luptă? Şi de ce să dea adresa mea?

- Este una din obiceiurile mele, răspunse Jim. Nu suport liniştea şi pacea. Dar te rog să ai încredere în mine, Peggy.

- Da, voi avea, îl asigură ea şi începu să mănânce.

După ce mâncară cu poftă din mielul foarte bine gătit, urmat de brânzeturi şi cafea, au vrut să se ridice să plece.

Deodată, Jim se sprijini cu coatele pe masă. Privindu-l, Peggy observă că bărbatul din faţa ei nu mai semăna cu cel cu care se obişnuise.

La început, Jim Marston fusese un bărbat vesel, dornic de cuceriri, după care îi prezentase o altă faţă, cea a unui om cu inima frântă, cu conştiinţa încărcată de moartea tatălui său, pentru ca acum să fie un vânător care abia aştepta să apese pe trăgaci.

Jim îi luă ambele mâini în palmele sale mari şi se aplecă peste masă spre ea.

- Aş vrea să faci o mare prostie, Peggy. Aş vrea să laşi impresia că ţi-am făcut o propunere indecentă.

- De ce aş face asta? întrebă ea.

Jim o strângea de mâini.

- De ce, Jim? Dar te rog să-mi dai drumul la mâini, mă doare!

- Asta este, murmură el. Te rog să pari speriată. Ea nu mai trebuia să simuleze, căci era realmente speriată. In tot acest timp, el îi şoptea ce are de făcut. Afară te aşteaptă un taxi plătit de mine. Când îţi dau drumul la mână, dă-mi o palmă peste faţă şi fugi. Du-te la taxi şi vom lua legătura când ajung la hotel.

- Nu pot face asta! Dar de ce ai astfel de reacţii, Jim?

- Acum, loveşte-mă, Peg! Loveşte-mă! repetă el. Haide!

Peggy se hotărî şi în loc să-l pălmuiască strânse pumnul
şi-l pocni în nasul lui de bărbat arogant.

Nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a lovi, dar acum se afla într-o situaţie absurdă.

Sângele ţâşni din nasul lui Jim, masa se răsturnă, iar Jim Marston se afla acum sub masa care căzuse peste el.

Căzură tacâmurile şi paharele. Peggy, complet confuză, se lovi de propriul ei scaun dar se ridică şi porni spre ieşire.

După ce trecu de uşa de la intrare, coborî treptele dând la o parte portarul somnolent şi o luă la fugă spre taxi.

- Să ieşim din oraş, repede! îi spuse ea.

- Cunosc locul, răspunse şoferul, un tip placid. El dădu drumul la motor şi o luă spre autostradă.

întorcând capul, Peggy apucă să-l vadă pe Jim Marston care apăruse pe treptele hotelului şi făcea semne ţinându-şi un prosop la nas. El strigă ceva ceea ce ea nu vru să audă.

- Să mergem mai repede, zise Peg.

***

Se lăsase întunericul. Bătea un vânt puternic prin păduricea deasă. Aflată la bucătărie, Peggy aprinse singura lampă.

Se duse apoi cu Bea pe verandă, după ce se protejară împotriva ţântarilor.

- Ai spus că vine încoace? o întrebă Bea.

- Aşa mi-a spus, dar nu cred că va face asta. N-am mai lovit pe nimeni până acum cu atâta putere. Dar tot nu înţeleg de ce mi-a cerut să fac asta. Cred că s-a întors la iahtul lui şi acum este la mare distanţă de aici. La naiba, Bea, este un bărbat bun, dar nu înţeleg ce se întâmplă!

- Se poate să fie un om bun. Toţi sunt aşa până obţin ce vor. S-a purtat bine cu tine?

- Un domn adevărat, oftă Peggy. Dar oftatul o îngrijoră. Ce voia de la ea? se întrebă, dezorientată. Ai obosit să tot fii virtuoasă, Margarita? Vrei să ştii mai multe despre relaţia bărbat-femeie?

- Eu nu înţeleg chiar nimic din tot ce se petrece între voi, mormăi Bea, şi nu-mi place ce nu pot să înţeleg. Mai spune-mi o dată. A cumpărat tot arorutul?

- Nu el l-a cumpărat, Bea, repetă Peggy pentru a

zecea oară. Un grup din firma lui. Vor cumpăra tot arorutul pe care-l avem.

Dar abia atunci realiză că uitase de vânzare, el devenise mai important decât afacerea în sine.

Pepper, câinele bătrân care-şi făcea veacul în spatele casei, începu să latre.

- Vine cineva, anunţă Bea, care se ridică şi se îndreptă cu greu de spate, privind înspre locul din care lătra câinele. El este, cine altcineva?

- De unde ştii, Bea? Este atât de întuneric!

- Iţi spun sigur că el este, repetă Bea cu obstinaţie.

Şi chiar aşa era. In clipa următoare, Jim apăru pe treptele casei.

Peggy sări în picioare. Simţea nevoia să-i alerge în întâmpinare, dar un gând anume îi spunea să nu facă asta.

Peggy îngheţă în poziţia în care se afla.

- Tu eşti? abia reuşi să îngaime.

- Chiar eu! Ce frumos mă întâmpini!

- Nu uita că vorbeşti cu o domnişoară, omule, i se adresă Bea.

- In faţa acestei domnişoare trebuie să mă păzesc, are pumnul cam greu! Imi voi aminti lovitura asta, Peggy!

- Cum ai ajuns aici, James?

- Cu o maşină închiriată, îi răspunse el. Am lăsat-o în sat. I-am spus fierarului că missy mă aşteaptă. A fost ca şi cum aş fi invocat autoritatea reginei. Dar nu te bucuri

că mă vezi?

Ignorând-o pe Bea, o prinse în braţe pe Peggy şi o sărută cu pasiune.

Bea nu putea să-şi creadă privirilor, observând că nu numai el era entuziast. Bătrâna clătină din cap. Acest Jim Marston nu era tocmai ce şi-ar fi dorit ea pentru miss Peggy; era un bărbat atrăgător, plăcut, dar... asistă neputincioasă două sau trei minute la ceea ce se petrecea sub ochii ei.

- Poate ţi-e foame. Bea îl bătu pe umăr pentru ca omul să fie sigur că lui i se adresase. Am o bucată de friptură de miel tocmai bună.

Jim ridică încet capul, uşor uimit.

în aceeaşi clipă, Bea îl luă de lângă Peggy. Aceasta era la fel de uimită ca şi el, dar îşi reveni mai repede, apoi roşi şi se depărtă de el.

- Desigur, vrea să mănânce, zise ea. Cred că-i este foame. Am uitat de acest aspect, nu sunt o gazdă prea bună.

El le privi zâmbind pe cele două femei.

Avea cu totul altceva în minte, dar întâmpina prea multă opoziţie în clipa aceea.

- Sigur că sunt înfometat.

Peggy îi aruncă o privire scurtă, ştiind că nu era înfometat de mâncare, apoi, realizând asta, roşi din nou.

Bea, care veghea ca situaţia să nu scape de sub

control, îl prinse de braţ şi-l conduse spre bucătărie, unde-l aştepta friptura de miel cu cartofi dulci.

- O, ce bine miroase! Eşti o bucătăreasă desăvârşită, Bea.

- N-am gătit eu, ci missy. Este o gospodină excelentă, fata asta. Coase, face tot ce trebuie într-o casă.

- Bea, te rog, interveni missy roşind. Nu trebuie să-mi faci reclamă. Apoi îi spuse şoptind; nu cred că mă vrea, sau mă rog, să zicem că mă vrea, dar nu aşa cum aş vrea eu.

- Prostii! exclamă bătrâna. Oricum, nu mai ieşi la plimbare cu el sub clar de lună. Nu ştiu dacă ai observat, dar luna este acoperită de nori. O să plouă din nou.

- Da, desigur ai dreptate, zise Peggy apoi se întoarse spre Jim: ce se mai aude cu vânzarea?

- Totul decurge conform planului. Vor mai veni aici doi experţi ca să încheie şi alte contracte. Dar între noi fie vorba missy, n-aş fi crezut că o femeie are o asemenea lovitură!

Ce bun actor este! se gândi Peggy.

- Tu, missy? L-ai lovit pe acest bărbat?

- Aşa am făcut, Bea; dar era o înscenare, de fapt. Nu mi-am dat seama că m-am ambalat prea tare. N-am avut intenţia de a...

- Bine, să dăm uitării cele întâmplate, zise Jim Marston: numai că am fost surprins de lovitura prea

puternică, nu mă aşteptam la atâta forţă la o femeie. Apoi, după ce te-am urmărit până la uşă...

- Ai urmărit-o până la uşă? repetă Bea care nu mai înţelegea nimic.

- A fost doar o glumă, o linişti Marston. M-am întors la bar şi acolo am primit un telefon despre sosirea celor doi vicepreşedinţi. Am aranjat cu Henry să se ocupe de ei, să-i reţină puţin când vor ajunge în sat...

- Dacă vor ajunge, îl întrerupse Peggy.

- Când vor ajunge, repetă Marston. Vor veni sigur în zilele următoare. Poate nu cunosc prea multă psihologie, dar afaceri ştiu, missy. Vor veni cu siguranţă. Henry le va arăta locurile şi ne va da de ştire. M-aş mira să nu vină chiar mâine.

- Eu n-o să fiu aici, le spuse Bea, mă duc la sora mea. Missy nu poate primi musafiri când e singură.

- Iar eu, ca de obicei, mă voi ascunde undeva, dar voi fi aici în casă, nu-ţi face probleme.

- Eu mă duc la baie, vă rog să mă scuzaţi, le spuse Peggy ridicându-se şi dispărând.

- Tocmai faptul c-o să fii aici, omule, mă îngrijorează cel mai tare, murmură Bea. Nu ştiu nimic despre tine. Uneori pari om de treabă, alteori... oricum, o să aflu eu mai multe despre tine. O să ghicesc şi în cărţi.

Jim se aşeză mai bine în scaun scuturând din cap.

- Woodoo?

- în Haiti există woodoo. Noi suntem britanici. Tu nu înţelegi asta, nu? Noi ghicim în cărţile de tarot. Femeia

întinse o mână în spate şi scoase de acolo nişte cărţi mari care păreau de joc.

Dar nu erau cărţi obişnuite, observă Jim.

Bea le amestecă, apoi scoase aproape jumătate din ele.

- Avem nevoie doar de arcanele mari, zise Bea. Cărţile de tarot nu mint, domnule Marston. Nu crezi în ele?

- Cum aş putea să cred în nişte cărţi de joc?

- Foarte bine, rânji Bea satisfăcută. Nu crezi, dar ele ştiu tot despre tine.Trage câteva cărţi, îi spuse ea.

- Prostii, zise Marston, dar trase cărţile cum îi ceruse femeia şi le puse în faţa ei.

- Aha, pufni Bea uite cartea asta, este cartea morţii. Observi scheletul acestui cavaler? Armură neagră, cal alb. Ăsta eşti tu astăzi.

- Asta înseamnă că sunt mort deja? întrebă Marston pufnind în râs.

- Nu, trupul îţi este mort, îl admonestă femeia. Inseamnă că ai ajuns la un capăt de drum, dar vei avea un nou început. Nu-ţi place viaţa pe care o duci; cauţi lucruri noi. Ai fost lacom şi nefericit, omule.

Jim nu spuse nimic, dar urmări cum Bea schimbă ordinea cărţilor, apoi ia prima carte de deasupra şi o aşază peste cea care reprezenta moartea.

- Pustnicul, îl informă ea. Observi că duce o lanternă? Vrea să te călăuzească pe viitor, omule. Dar în acelaşi timp trebuie să se perfecţioneze şi pe sine. Poate că vrea să găsească un om cinstit şi este cam

greu?

La naiba cu femeia asta! se gândi Jim. Am fost cinstit tot timpul, ei bine, aproape cinstit. Nu asta este întrebarea pe care mi-am pus-o mereu? Cum a ghicit vrăjitoarea asta bătrână?

-Asta este steaua, continuă Bea. Este aura care te înconjoară; ai destul. Ai o aură de aur, eşti bogat omule, aşa este?

- Deţinerea aurului este interzisă cetăţenilor americani, din câte ştiu.

Bea ridică privirea spre el.

- Asta spun cărţile. Duci o viaţă bună, pari sincer, dar de fapt eşti lacom. Nu eşti un om rău în general , ci doar poate prea egoist. Asta trebuie să schimbi.

- Vorbeşti ca mama.

- Este o femeie bună, mama ta, sau poate ghiceşte şi ea în cărţile de tarot. Iar acum... zise Bea, uite şi diavolul. Zâmbetul le pieri de pe faţă.

- Deasupra capului? întrebă Jim.

- Mda, zise Bea. Cartea spune că ai putere, bani, poţi controla tot ce vrei. Dar trebuie să fii atent, pentru că poate într-o zi s-ar putea să obţii ce vrei.

Chiar aşa, se gândi el. Şi va trebui să trăiesc cu ce am obţinut tot restul vieţii, chiar dacă nu-mi convine.

Trebuie să fiu atent ce-mi doresc, se gândi. De fapt, nu-mi doresc nimic, în afară de această fată frumoasă.

- Uite, acum cărţile viitorului, insistă Bea arătând cu degetul îngălbenit de tutun. Turnul. Babel, desigur, întunecime, mizerie, prea multă vorbărie, fără pic de

înţelegere. Vei face o alegere greşită, vei trece prin primejdii. Şi tu vei fi în primejdie şi cineva care călătoreşte cu tine. Văd foc, distrugere, dar şi speranţă. A, uite şi luna.

- Ce semnifică luna? întrebă el curios.

- Luna îmi spune că în mintea ta nu este decât confuzie. Nimic nu este aşa cum crezi. Vei căpăta tot mai multe dovezi în acest sens, în timp. Vei avea şi parte de fericire, de armonie între viaţa interioară şi cea exterioară. Şi acum ultima carte, îl anunţă ea. îi spunem Lumea. Semnifică ceva măreţ: doar prin dragoste vei obţine tot ce doreşti.

Se auziră paşii lui Peggy, care cobora scările. Bea strânse repede cărţile şi le ascunse în buzunarul şorţului.

- Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi... nu cred o iotă din ce mi-ai spus.

- Eram convinsă! Ce om modern mai crede în tarot? îl consideră o biată superstiţie!

- Ce superstiţie? întrebă Peggy.

- Nu este mare lucru, îi spuse Jim; tocmai vorbeam de superstiţiile de pe aceste insule.

- Bea, ce faci, te duci mâine să-ţi vizitezi sora? o întrebă Peggy.

- O să văd dacă mă duc, atâta timp cât pot avea încredere în voi!

Bea se ridică cu greu din cauza genunchilor ei artritici, o sărută pe Peggy , îl bătu pe umăr pe Jim, apoi

se întoarse şi-i mai spuse o dată:

- Iar tu, omule, nu uita ce ţi-am spus: ţine-ţi mâinile în buzunare şi fluieră!

***

Bea se trezi devreme a doua zi, mult mai devreme ca de obicei. Şi pentru că auzi zgomot, Peggy se trezi şi ea.

Nici Jim Marston nu dormi mai mult, din cauza unor rândunele adunate la fereastra lui.

- Am uitat de plecare, anunţă el intrând în bucătărie.

Peggy vru să se strecoare neobservată, dar fără prea mult
suces. Voia să afle ce efect avusese el asupra bătrânei. Nu dură mult şi văzu. Aceasta sparse patru ouă, le puse în untul încins.

- Bună dimineaţa, Margaret, o salută el.

Ea roşi. Apoi se înfurie.

- Peggy, insistă ea, sau Margarita. Nimeni de pe aici nu se numeşte Margaret!

- Taci, missy, o întrerupse Bea. Omul voia să se facă plăcut. Dacă te-ai trezit cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta, nu înseamnă că toţi trebuie să te suportăm aşa.

- Nu pot fi plăcută, mormăi Peggy, la ora asta. Şi nu mă trezesc mereu cu faţa la cearşaf şi prost dispusă! Şi nici nu mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gândul că va trebui să mă apăr singură, îşi spuse ea privind în ochii lui mari. De ce aş face-o tocmai astăzi? De ce mi-ar păsa ce crede bărbatul ăsta? Poate suntem o pereche reuşită; newyorkezul şi morocănoasa! Ideea o făcu să pară şi mai prost dispusă. îşi lăsase părul liber, ca

pentru a-i ascunde faţa.

- Ce-ar fi să mă conduceţi la autobuz, apoi să înotaţi puţin ca să-şi mai revină şi Peggy? le sugeră Bea.

- Să înotăm? sări Jim; nimic nu mi-ar plăcea mai mult! N-am ştiut că există şi plajă pe insula asta.

- Este ceva foarte mic la gura unui râu, îi explică Peggy. Este singura zonă plată pe care o avem pe insulă!

Bea îi puse farfuria cu omletă în faţă, iar el începu să mănânce.

- Cu toate astea, mi-ar plăcea să înot puţin şi să-ţi ţin companie, se oferi el.

Ce este cu acest bărbat? se întrebă Peggy. Se invită singur? Oare aveam intenţia să-l invit?

Eu aş mai avea treabă de făcut la ferma asta.

După trei sferturi de oră, ducând coşul cu mâncare, Peggy Mitchell porni în urma Beei. Femeia era îmbrăcată cu hainele de duminică, iar Jim îi ducea geamantanul în care-şi luase lucrurile pentru vacanţă. Cei doi purtau o discuţie amiabilă despre vreme, despre arorut, copii şi altele.

Peggy îmbrăcase un tricou peste costumul negru dintr-o bucată, îşi periase părul, dăduse foarte puţin roşu de buze şi un pic de parfum chiar.

Făcuse acest efort pentru el, iar Jim Marston nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Soarele strălucea deja pe cer, muntele St. Soufriere era însă învăluit în ceaţă.

Autobuzul sosi la timp, oprind cu scârţîitul obişnuit

de roţi.

- Hei, missy! strigă o femeie. Tot mai eşti cu bărbatul ăsta? E bun de ceva?

Se auziră râsete prieteneşti şi doi bărbaţi o ajutară pe Bea să urce.

- Când te plictiseşti de el, am un pat liber pentru el, strigă alta.

Şi autobuzul porni într-un nor de praf.

Jim zâmbea, privind în urma maşinii care şerpuia pe drumul plin de praf.

- Nici n-am realizat că lumea de pe aici mi-a observat prezenţa, spuse el într-un târziu.

- Vorbe, le place să vorbească, îi spuse ea încruntată. Dar trebuie să recunosc că la sate oamenii sunt mai direcţi când este vorba de...

- Sex?

Peggy îşi dori să nu fi deschis discuţia. Poate dacă nu răspund, o să renunţe la subiect.

- Plaja este la capătul cărăruii de acolo, îi spuse ea.

- Observ că nu vrei să continuăm discuţia de mai înainte, zise el oarecum morocănos.

Văzând că ea nu-i răspunde, Jim o urmă pe cărare făcând câte o remarcă ocazională despre vreme, plante, păsări.

Peggy era mulţumită că nu trebuia să-i răspundă la nimic din ce spunea.

Acest bărbat mă uimeşte din ce în ce mai mult, îşi spuse ea cu amărăciune. Nici nu ştiu dacă trebuie să

râd sau să plâng.

Poate că fiecare bărbat care lucrează în branşa lui are un aer superficial şi confuz.

Când ajunseră la plajă, fără o vorbă, Peggy îşi scoase tricoul şi fugi spre apă.

In apele tropicale, nu există pericolul rechinilor, baracudelor şi al altor vecini periculoşi. Apa nu coboară niciodată sub şaptezeci de grade Fahrenheit pe timpul verii, fiind mereu limpede şi curată. La câţiva metri de râul Wallalilabou se ridica muntele.

Peggy, care trăise la malul oceanului toată viaţa, se simţea ca acasă. Alergă până ce apa îi ajunse la mijloc, se opri să respire adânc, apoi plonjă.

Reapăru la suprafaţă la o oarecare distanţă, scutură din cap pentru a-şi desfunda urechile, apoi făcu pluta.

Auzi un strigăt de la distanţă, dar îl ignoră şi plonjă din nou în adânc.

Dar o conştiiinţă încărcată este ceva cu care nu poţi trăi la infinit. Aşadar, după zece minute se lăsă dusă de val spre mal.

Jim o aştepta cu un zâmbet prietenos.

- Ar fi trebuit să ai un surf, îi spuse.

Ea privi repede în jur.

Un cuplu de copii din sat ridicase un castel de nisip prea aproape de ţărm.

- Puştii ăştia înoată excepţional, îi spuse Jim.

- Da, dacă încep de pe la şase luni, nu este de mirare. Incep în piscină, desigur.

- Piscină? repetă Jim nevenindu-i să creadă.

- Da, este acolo în vârful muntelui.

Peggy începu să-şi usuce părul.

Jim îi luă prosopul pentru a o şterge apoi pe spate, iar ea simţi o senzaţie nemaicunoscută. Pentru a nu lăsa să se vadă ce simţea, preferă să vorbească fără oprire.

- Ei, nu este ceea ce crezi tu despre o piscină, îl informă ea. Acolo toţi puştii pot să înoate, să facă scufundări, dar este destul de rece.

- Cât de rece poate fi apa aici la tropice?

- Tata a măsurat apa o dată; avea şaizeci de grade. Dar în acel moment la umbră erau nouăzeci, aşa că diferenţa de treizeci o simţeai imediat.

Jim se întoarse şi porni în fugă spre apă. Ea îl urmări cu interes cum dispare, dar pentru că nu-l văzu apărând imediat la suprafaţă începu să-şi facă probleme.

- La naiba cu bărbatul ăsta! murmură ea, face asta doar ca să mă îngrijoreze.

- O să se descurce, missy, îi spuse unul dintre puşti, fiul lui Joseph, este un bărbat pe cinste!

Capitolul 6

Jim Marston ieşi din apă după câtva timp, cu mişcări agile de felină.

Peggy, întinsă pe prosopul de plajă, îl urmărea printre gene, admirându-i trupul masculin, puternic. Puştii renunţaseră de mult la castelul lor şi plecaseră probabil la masă.

-Au lucrat destul de bine, mormăi Jim. întotdeauna mi-am dorit să ruinez un castel, iată că am acum ocazia s-o fac. Cu aceste cuvinte, el sări în curtea interioară a castelului.

Un pescăruş aflat în apropiere îşi luă zborul, cu un ţipăt ascuţit.

- Uite ce-ai făcut! strigă Peggy, până şi această pasăre are propria-i opinie.

- De ce am oare impresia că te gâdili, Peggy Mitchell?

- Să nu îndrăzneşti!

Peggy începu să se depărteze de el, prudentă.

Jim veni spre ea, zâmbind.

Convinsă că va putea scăpa de el datorită vitezei, Peggy făcu o încercare. Dar nu se gândise că şi bărbatul putea prinde aceeaşi viteză. Jim o prinse de gleznă şi o făcu să cadă în nisip.

- Te-am prins! exclamă Jim ţinând-o strâns în braţe sale puternice.

- Nu este corect, se plânse Peggy. Nu pot lupta în

acest costum de baie foarte sumar şi fragil!

- Imi amintesc cuvântul folosit adesea în filmele anilor '30, care era gâdilatul.

Jim ridică un deget care astfel arăta ca o sabie, făcu câteva mişcări artistice prin aer, apoi o atinse pe lateral.

Cred c-am avut noroc, se gândi Peggy. De unde să ştie el că nu mă gâdil decât într-un singur loc? Işi încordă toată zona pentru a nu se gâdila.

-N-am găsit locul potrivit? o întrebă Jim cu un zâmbet foarte satisfăcut.

Dacă ar fi încercat să-i răspundă, ar fi pufnit în râs şi ar fi stricat totul. Aşa că, strânse din buze fără o vorbă.

El o atinse încet cu degetul.

- Dar aici?

Peggy suportă cu stoicism atingerea lui. Jim o atinse din nou şi de data asta ea începu să râdă, cedă, ochii i se umplură de lacrimi. Jim Marston era atât de aproape de ea!

Deodată, se liniştiră amândoi. Se petrecuse o schimbare. Jim n-o mai gâdila şi între ei se crease o stare de puternică emoţie.

- Peggy, murmură el, oftând. Ochii ei păreau exagerat de mari acum. Era ceva la care nu se aşteptase, ceva ce nu mai simţise. Jim îi răvăşi părul, apoi îi şopti numele din nou.

Nu ştia cum să-i răspundă. Nu reacţionă nici când el duse mâna spre bretelele costumului ei de baie. Ar

trebui să mă împotrivesc, se gândi Peg. Dar nu vreau s-o fac. Dar cum trecuse prin toţi acei ani în care se lăudase cu onoarea ei nepătată?

Dar se pare că nimeni nu constituise o provocare adevărată până acum. Ce uşor îi fusese mereu să refuze pentru că nu fusese interesată! Iar acum lucrurile erau cu totul altfel!

Ce vrei de fapt, Peggy? se întrebă.

Nu vreau să se oprească, se confesă ea, fără a se împotrivi mâinilor lui experte care o transportau pe tărâmuri de vis.

Nu mai ştia cât timp trecuse, sau unde se aflau. Marele ei noroc îl constitui perechea de pescăruşi care se întorsese şi începuse să le strige în urechi. Numai atunci Peggy încercă să se elibereze, să se ridice.

- Nu trebuie să mai facem asta, reuşi ea să îngaime, aranjându-şi costumul de baie.

-Ai vrea să-mi cer scuze? o întrebă Jim. Tonul lui era acum schimbat. Era mai dur, se gândi Peggy.

Nu se detaşase nici el de toate emoţiile.

- Nu, oftă ea, este nevoie de doi pentru un tangou.

- Şi tu nu vrei să mai dansezi?

- Nu, răspunse ea. Poate ar fi bine să plecăm de aici. Ce-ai zice să luăm masa şi să urmărim băieţii care joacă fotbal?

El se dovedi brusc foarte ascultător.

- Da, probabil aşa ar trebui să facem. Când te

îndoieşti de ceva, este bine să mănânci. Vino, Peggy. Luă coşuleţul cu mâncare şi porni înainte lăsând-o confuză, dezorientată, încercând să-şi îmbrace hainele peste costumul de baie ud.

- Dacă-ţi pui hainele peste costumul ud, nu ajungi să-ţi rezolvi problemele.

- Aşa crezi tu, murmură ea, dar este oricum un pas în direcţia bună. Iar acum dacă găsim locul potrivit, am putea mânca. Cred că nu-ţi displace puiul prăjit?

- îl ador chiar! Tu l-ai pregătit?

- Da, admise ea şi începu să scoată mâncarea din coş pentru a-şi ocupa mâinile şi mintea cu ceva. O ajuta să-şi controleze nervozitatea.

- Aşadar ne aşezăm aici să vedem şi meciul de fotbal?

Ea ridică privirea şi începu să râdă.

- Nu numai că te afli în echipa nepotrivită, omule, dar nici măcar nu ştii ce se joacă. Este vorba de crichet.

- Crichet? Nu ştiu mare lucru despre jocul ăsta, dar piciorul de pui este bun.

- Nu-ţi face probleme, domnule Marston, o să-ţi explic eu despre ce este vorba!

Marston se sprijini de un tufiş din spate şi se relaxă. Fusese interesat de sporturi, dar nu de toate. Dar când se întoarse spre dreapta să se consulte cu experta, aceasta adormise. Şi pentru el fusese o noapte lungă. Zâmbi şi închise ochii o clipă.

Peggy simţi că o atinge cineva pe umăr. Vru să protesteze şi se întoarse pe o parte, vrând să-şi aranjeze perna mai bine, dar aceasta, mai precis umărul lui Jim Marston, începu să protesteze.

Cu toate acestea deschise un ochi tocmai la timp pentru a-l vedea pe Henry, fierarul. Echipa de crichet dispăruse, iar soarele se afla la mare distanţă de orizont. Se ridică imediat, vrând să scape de mâna lui Jim.

- Ce s-a întâmplat? Imi pare rău, Jim, n-am vrut să adorm pe umărul tău.

- Mie nu-mi pare rău, răspunse el, mi-a plăcut fiecare minut astfel petrecut.

- Missy, îi întrerupse Henry, au ajuns aici. Cei pe care mi-ai spus să-i supraveghez.

- Dumnezeule! exclamă Peg, sărind în picioare.

- Nu este cazul să te sperii, îi spuse Henry.

- Unde sunt? întrebă Jim.

- In sat, le spuse Henry. Trebuie să vă grăbiţi.

- Imi pare rău că nici n-am făcut prezentările. Jim, este Henry Coeurdeleon.

- Ne-am cunoscut când mi-a dus maşina în sat.

- Printre migdali, chicoti Henry. Am duce-o bine aici dacă am avea o piaţă de desfacere.

- O vom avea, îl asigură Jim. Coeurdeleon? Inimă de leu?

- Exact, răspunse omul. Intr-o localitate unde nu existau cabinete de stomatologie, omul expuse un şirag de dinţi perfecţi. Ştii, bunicul...da, cred că el a fost. A venit aici ca slav pe o corabie, apoi când s-a eliberat şi-a luat numele pe care l-a vrut.

- Uite ce este, Henry, zise Jim. Trebuie să ne furişăm spre casă. Mai ales pe mine nu trebuie să mă vadă indivizii aceia. Poţi crea o diversiune?

- Diversiune? repetă omul, muşcându-şi buzele.

-Da, să ţii grupul acela deoparte ca să ne strecurăm noi de aici. Nu trebuie să fiu văzut!

- Diversiune? repetă omul. Adică să-i duc să înconjoare hambarul lui Sam Grover?

- Cine naiba e Sam Frover? întrebă Jim.

- Nimeni; este un fel de a spune că duci pe cineva pe o pistă falsă.

- Exact asta doresc, zise Jim, mulţumit. Du-i cu vorba cât poţi de mult.

Peggy îi privi pe cei doi. Erau doi bărbaţi plini de ei, autoritari. Parcă erau stăpânii lumii! N-ar fi fost capabili nici să aprindă singuri lumina, dacă nu le-ar fi arătat o femeie, îşi aminti ea o zicală locală.

Henry porni să creeze diversiunea, iar Jim o privi lung.

- Ei bine, acum avem zece minute ca să lămurim situaţia noastră. Eşti supărată pe mine?

- Nu, nu sunt supărată, dar vreau să-ţi schimbi

comportarea faţă de mine. Se ridică, îşi netezi hainele în timp ce Jim Marston o urmărea amuzat. Apoi luă coşul de mâncare şi porni după ea.

Peggy se întoarse brusc.

- Fii atent, de aici începe coborârea.

El exclamă plin de sarcasm şi porni în faţa ei, iar ea îl urmări cum leagănă coşul cu mâncare. Il privea uimită cum se mişca fără probleme în zona aceea, deşi era străin de acele meleaguri în timp ce ea...

Ce-ar fi să pretind că mi-am scrântit glezna şi să mă ducă în braţe? Incepu să chicotească numai la acest gând şi ajunse acasă cu durere de picioare, respirând greu de parcă n-ar mai fi făcut niciodată acest traseu.

Jim n-o scăpa din priviri. Era o tânără drăguţă. Naturală, râdea când era cazul şi era fericită şi părea genul de femeie care nu decepţionează pe nimeni. Genul de femeie cu care un bărbat poate fi fericit. Acest gând îl luă prin surprindere. Era adevărat, foarte adevărat.

Scutură din cap neînţelegând propriile sale emoţii. Se condusese mulţi ani după principiul „iubeşte-le apoi părăseşte-le“, dar la ea nu se gândea în acelaşi mod.

- Nu sunt sigur că sunt pregătit ... murmură el.

- Nici eu nu sunt, zise şi ea.Vrei să stai cu mine?

- Nu se procedează astfel, răspunse Jim. Eu nu trebuie decât să stabilesc cadrul în care se vor desfăşura discuţiile.Tu ştii ce ai de vândut iar ei ce vor

să cumpere.

- Nu mi-am imaginat că ar vrea să-mi cumpere arorutul! Toată lumea ştie că nu se vinde. I-aş păcăli dacă....

- Niciodată să nu mai spui asta! replică el dur. Este o afacere, iar ei ştiu prea bine ce le trebuie. Nu considera că-i înşeli în vreun fel Peggy.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur. Şi gândeşte-te cât vei avea de câştigat! Doar nu vrei să ţii marfa aici până vine fratele tău; s-ar deteriora. Este o ocazie excelentă cea pe care ţi-am oferit-o, aşa că n-o rata!

La distanţă îl văzură pe Henry însoţit de cei care veniseră să negocieze, pe care el îi condusese prin alte locuri pentru ca Jim să câştige timp.

Peggy trase aer în piept îşi netezi rochia şi intră.

- Pegg, doamna este Vera Herst, domnul Wilson, avocatul firmei Johnson, Hariman and Sons. Henry făcu onorurile . Au venit tocmai de la Kingstown să discute afacerile.

- Chiar aşa? găsi Peggy de cuviinţă să exclame.

Femeia înaltă cu siluetă de invidiat trecu dispreţuitoare pe lângă ea, cu chipul ei sofisticat. Era foarte bine machiată. Ochii ei, care semănau cu ai unui animal de pradă, străbătură imediat încăperea.

Pe moment, Peggy nu se simţi bine cu sandalele şi

rochia ei cam şifonată pusă peste costumul de baie.

Le făcu semn să ia loc.

Wilson nu se simţea confortabil. îi evita privirea şi se foia destul de mult pe scaun.

Henry vrând s-o încurajeze îi puse o mână pe umăr. Peggy încercă să-i zâmbească.

- Aşadar, aţi venit tocmai de la Kingstown. Cu probleme de afaceri? Ce v-am putea oferi noi?

- Vom vedea, zise Vera şi încercă să-i zâmbească .

Este ca o marionetă se gândi Peggy, mă întreb cine îi trage sforile...

- Considerăm că-ţi putem face o favoare, miss Mitchell. Una foarte importantă.

- Doriţi ceva? Ceai? Cafea? se oferi Peggy.

- Aş prefera să intrăm în subiect, zise Vera.

- In acest caz, vă rog să începeţi, zise Peggy stăpână pe sine.

- Reprezint o organizaţie din New York, le întrerupse domnul Johnson. Era un bărbat masiv cu păr alb, roşu la faţă şi umerii lăsaţi.

Vera îl opri imediat.

- Reprezentăm firma Harriman and Sons. Poate aţi auzit de noi.

- Mă tem că nu şi nici nu ştiu ce înseamnă...mă tem că nu ştiu nimic despre afaceri.

Henry îi puse din nou mâna pe umăr, Vera zâmbi dispreţuitor, iar domnul Wilson se lăsă mai mult în

scaun.

- L-aţi cunoscut pe domnul Marston? o întrebă Vera.

- Da, admise Peggy. Şi el se ocupă de afaceri?

- Nu este un detaliu de care să ne ocupăm noi, zise Johnson.Vă deranjează dacă fumez?Când Peggy scutură din cap omul scoase o ţigară de foi.

- Ei bine, cumpărăm şi vindem, continuă el. Găsim produsele potrivite, le trimitem pe pieţele care le solicită. In cazul dumitale, arorutul.

- Dumnezeule, chiar vrei să cumperi arorutul nostru? exclamă Peggy. Ar fi a doua ofertă în cinci zile.

- Mai aveţi altă ofertă? pufni Johnson.

- Da, admise Peggy şi chiar una substanţială. Ni se oferă bani gheaţă. Ni se cumpără toată recolta. Ba chiar ni s-a oferit cu zece la sută mai mult.

Peggy era gata să-şi înghită limba de emoţie. Asta ar fi însemnat cel mai mare preţ care s-ar fi obţinut vreodată.

- Ştiţi... începu ea, avem deja două sute de acri gata de recoltat şi în hambare o recoltă dublă!

- Sigur că ştim, exclamă Vera. Iar aceasta este o singură recoltă pe an, nu?

- Da şi singura de pe insulă. Nimeni altcineva n-a mai avut clarviziunea să planteze arorut în afară de miss Peggy, interveni Henry.

- Acum chiar ar trebui să bem nişte ceai, zise Peggy, care-şi simţea gâtul uscat. Fără o vorbă ieşi imediat din

încăpere şi se îndreptă spre bucătărie, unde Jim Marston juca solitaire la masă. Ai auzit?

- Am auzit, dar nu te entuziasma prea tare.

- Este o avere, spuse ea fără a-şi ascunde emoţia.

- Meritul este al tău, zise el. Ştii ce ai de făcut acum, nu? Ştii cum vor proceda, nu? Vor încerca să afle dacă eu sunt ofertantul, iar dacă nu vor putea mă vor contacta pentru a le revinde, cu un profit decent, desigur.

- Dar...

- Dar ce?

- Nu ştiu dacă le pot ţine piept...

Marston scutură din cap.

- Ai nevoie de o gură de coniac.

- Nu vreau nimic de băut! Dumnezeule, nici nu înţeleg ce vorbeşti! spuse ea nefericită retrăgându-se într-un colţ.

- Ba înţelegi foarte bine, râse el.

In clipa aceea, Peggy realiză că era adevărat ce se spunea despre emisferele creierului uman: una din ele îi spunea să fugă de acest bărbat, cealaltă să-l încurajeze. Primind ambele comenzi ea rămase pe loc cu genunchii tremurând.

Jim îi puse mâna pe umăr, trăgând-o la pieptul său până când trupurile li se atinseră.

Peggy ridică fascinată privirea spre el. El coborî

capul încet şi o sărută. Cu blândeţe la început, apoi se retrase imediat. Se ridică pe vârfuri, toate temerile i se risipiră şi-l prinse după gât cu braţele.

El o sărută cu pasiune de data asta până când se auziră râsete din cealaltă cameră.

Fu de ajuns pentru a-i separa, ea roşie la faţă el uluit de o senzaţie pe care nu putea să şi-o explice.

Vera era angrenată într-o discuţie cu Henry când reveni în sală. Discutau despre contractele de muncă şi datele la cere se putea începe recoltarea.

Wilson, avocatul, frunzărea nişte dosare.

Peggy puse tava cu sticla şi paharele de rom, băutura preferată pe insulă. Observă că nici nu apucaseră să încheie discuţia că antreprenorii goliseră deja paharele. Deşi era băutura insulei, Peggy nu-l gustase niciodată decât în salata de fructe.

- Aşadar, veţi plăti la oră, conchise Henry şi noi ne angajăm să terminăm într-o săptămână. Vom primi avansul, iar la sfârşit, restul de bani. Camionele pentru transport le puneţi voi la dispoziţie. Bine?

- Este bine, zise Vera, apoi se întoarse zâmbind spre Peggy. Sper că nu te simţi înlăturată dacă am terminat negocierea cu Henry...

- Eu sunt încă un pic confuză, nu mă simt deloc înlăturată. Aşadar luaţi arorutul nostru la preţul stabilit?

- Este precizat aici în contract.

Johnson luă documentul din faţa lui Wilson şi i-l întinse.

- Mi-am luat libertatea de a redacta documentul înainte de a veni aici aşa că am avut de adăugat doar preţul. Contractul pentru muncitori este separat. Acum te rog semnează aici.

Un zgomot foarte mare din bucătărie îi deranjă pe toţi.

- Este câinele, sări Peggy, îndreptându-se spre uşă. Henry o urmă, dar rămase în cadrul uşii asigurându-se că de acolo nu voia nimeni să vină după ea la bucătărie.

- Ai rupt scaunul! exclamă Peggy privindu-l pe Marston.

- Este ca în povestea cu măgarul. Trebuia să-ţi atrag cumva atenţia. Nu semna nimic astăzi. Trebuie să citim împreună contractul punct cu punct. Spune-le că trebuie să-l citeşti cu atenţie peste noapte. Cere-le să revină mâine la aceeaşi oră cu un cec. Ai înţeles?

- Cec? Pentru ce?

- Este un cec garantat de bancă, chiar dacă cumpărătorul se răzgândeşte. Când ai pus mâna pe el este ca şi cum ai avea banii. Cec certificat de bancă, nu uita!

- Am înţeles, murmură Peggy. Sărută-mă din nou.

Jim o sărută.

- Nu s-a întâmplat nimic grav, îi anunţă Henry pe cei care o aşteptau. Câinele mai face probleme.

- Aşadar semnăm contractul miss Mitchell? întrebă Vera.

- Să-l semnăm acum? repetă Peggy simţind cum roşeşte iar tenul împrumută culoarea părului. Nu pot semna acum fără să mă gândesc la noapte. Noaptea este cel mai bun sfetnic cum spunea tata. Iar avocatul meu....

- Imi pare rău, interveni Johnson, dar timpul ne este drămuit. Nu pot amâna semnarea mai mult de douăzeci şi patru de ore. Trebuie să ne întoarcem la New York.

- La asta mă gândeam şi eu, exclamă Peggy încântată. Douăzeci şi patru de ore, voi avea astfel timp destul în care să examinez toate detaliile. Ne vedem mâine la aceeaşi oră? Sunt sigură că doriţi ca expertul dumneavoastră să vadă recolta.

- Bună idee, zise Johnson. Atunci, pe mâine?

- Sigur că da, ciripi Peggy şi vă rog să aduceţi şi cecul certificat de bancă pentru toată suma.

- Cecul certificat? repetă Johnson. Apoi, trase aer în piept. Nu se aşteptase la o astfel de solicitare. Cecul de obicei urma la câtva timp după ce revindeau marfa, aşa încât Harriman & Sons să-şi desfăşoare afacerile fără a abuza de sursele proprii.

- Da, cecul certificat de bancă, repetă Peggy. Dacă nu, bani lichizi.

- Desigur; rămâne pe mâine, zise Johnson. Domnule Wilson, mergem?

Avocatul abia reuşi să se ridice de pe scaun; avea în faţă sticla de rom pe jumătate goală.

- Vă veţi simţi mai bine când ajungeţi la maşină, îl asigură Henry. Trebuie să-i conduc pe domni, missy.

- Nu există un drum mai scurt? întrebă Vera.

- Coborârea dealului se va dovedi mai uşoară decât urcarea, o asigură Henry.

Peggy rămase în mijlocul încăperii până când aceştia plecară, apoi fugi la bucătărie.

- Au plecat! strigă ea.

Jim Marston scăpă un strigăt de bucurie. Apoi o prinse în braţe şi o ridică de câteva ori de la pământ ca pe un copil.

- Te-ai descurcat minunat, îi murmură el la ureche.

Peggy simţi căldura trupului lui, forţa braţelor, simţindu-se
foarte sigură. Fără să ştie îl sărută.

Nu era primul bărbat pe care-l săruta Peggy, dar era primul pe care-l săruta din proprie iniţiativă.

Peggy simţi o senzaţie ciudată aflată în braţele lui la câţiva centimetri deasupra pământului. Se simţea atât de sigură în braţele lui!

De la moartea tatălui ei, deşi nu voia să recunoască şi se arăta foarte sigură pe sine, simţea nevoia să fie protejată.Iar Jim era atât de puternic, copleşitor, încât oftă când o aşeză din nou cu picioarele pe pământ.

- Ar mai fi o problemă, îi spuse ea după câteva ore

când, aşezaţi pe verandă, urmăreau stelele. Toată această activitate. Totul pentru recolta de arorut pe trei ani? Nu înţeleg. Tu şi firma Harriman & Sons sunteţi obişnuiţi cu afaceri mai mari ca asta. Mult mai mari.

El o privi lung.

- Ai dreptate, aşa este. Vocea lui profundă o făcu să se înfioare. Dar fiecare lucru trebuie să aibă un început. Este o afacere perfect valabilă. O şansă pe care le-am oferit-o. Jim o feri de insecte.

Cu un braţ după umerii ei, ea îşi aşeză capul pe umărul lui.

- Dacă au descoperit piaţa asta, vor veni mai des şi vor face şi alte achiziţii.

- Şi dacă totul se va opri aici?

- Atunci asta a fost şansa pe care ai avut-o în afaceri. Cine ştie? Poate oamenii ăştia ştiu mai multe despre acest arorut al tău. Şi dacă au intuit bine vor face un profit foarte bun. Aşa trebuie să procedeze un antreprenor. Dacă ai intuiţie, câştigi teribil de bine.

Jim o ridică şi o ţinu aşa în faţa lui.

- Dar vom continua instruirea şi mâine, zise el. Acum, avem în faţă luna tropicală, stele mult mai strălucitoare ca oriunde, o femeie frumoasă.

- Şi un bărbat la fel de frumos, îl întrerupse ea.

Dar fără să ştie de ce, poate din cauza vântului care foşnea frunzele bananierilor, vraja se rupse.

Nu fără regret, ea se depărtă şi intră în casă. Abia observă că Jim fluiera, cu mâinile în buzunare.

Capitolul 1

Spre uimirea lui Peggy, expertul apăru chiar la ivirea zorilor, angajat într-o discuţie cu Henry şi alţi oameni din sat. Toţi părură surprinşi s-o vadă pe verandă la ora aceea, cu cana de ceai în mână. Era îmbrăcată în pantaloni, cu o bluză înflorată.

- Bună dimineaţa, missy, o salută Henry, nu ne aşteptam să te vedem atât de devreme.

- De ce nu? Mi-am terminat toată treaba până la ora asta, am hrănit animalele, am făcut curăţenie în bucătărie, ce-aş putea face acum decât să urmăresc răsăritul?

Henry încuviinţă.

- A venit domnul Calderon, missy.

- Bine aţi venit, domnule Calderon, îl salută ea.

Calderon era un bărbat înalt şi slab, cu chelie.

- Am lucrat la fabrica din Belle Vue până a fost închisă, miss. Nu ştiu de ce mai este nevoie de verificarea mea. Ştie toată lumea că plantaţia Mitchell cultivă doar soiuri bune. Dar dacă mă plătesc, am venit.

Peggy ştia că vechea fabrică era locul în care se prelucra pe vremuri arorutul, înainte de a-l livra. Apoi urmase destrămarea pieţei arorutului şi mulţi rămăseseră fără slujbă.

- Uită-te unde vrei şi cât vrei, domnule. Eşti bine venit pe plantaţia Mitchell; după ce termini, te rog să vii înapoi, să bem ceaiul.

- Te-ai trezit, Peggy? auzi şi glasul lui Jim, imediat ce bărbaţii se îndepărtară. Era îmbrăcat în şort şi cămaşă cu părul încă ud de la duş. Peggy simţi că i se taie respiraţia când îl văzu. Care bărbat putea să arate atât de bine dimineaţa?

Privirile lui directe şi provocatoare o cam inhibau, aşa că se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu-i citească gândurile.

- Ce-ai zice de micul dejun, Peggy? o întrebă el.

- Bărbaţii! Numai la mâncare vă gândiţi!

Mama obişnuia să repete asta mereu pe un ton dezgustat.

Peggy încercă să scape de el, dar se simţi prinsă de mână.

- Nu mă săruţi în dimineaţa asta?

- Am făcut-o aseară şi am fost foarte tulburată, se confesă ea. Există o regulă în casa asta; fără sărutări până la apusul soarelui.

- Câtă cruzime! murmură el dar îi dădu drumul la mână.

Nu putu să nu se gândească la ce ar spune prietenii de la
New York: bătrânul lup Marston făcând fapte bune...Când am mai procedat oare astfel? Nu este oare ridicol un astfel de comportament pentru un bărbat care n-a mai avut un gând curat de mulţi ani? Cu toate astea

se simţea bine, aşa cum proceda.

Din nou se întrebă ce naiba este dragostea. Nimic din ceea ce-mi este cunoscut, fu răspunsul.

Peggy ridică privirea din tigaie, observând că intrase Jim. Era un bărbat foarte mândru, dar nu şi arogant.

Numai dacă l-aş putea face să se îndrăgostească de mine, se gândi ea cu o strângere de inimă. N-ar fi minunat? Ar fi trebuit s-o rog pe Bea să-mi ghicească în cărţi, se gândi apoi.

***

Dar în mintea ei stăruia o umbră. Se simţea un teribil judecător al tuturor bărbaţilor. începând cu tatăl ei.

Probabil, Bea avea dreptate în privinţa tatălui ei, aşa cum şi ea avea dreptate în privinţa lui Jim Marston.

- Femeile visătoare de obicei ard mâncarea la micul dejun, spuse Jim, apropiindu-se foarte mult de ea.

- Asta crezi tu despre femei? Atât de bine se descurcă în bucătărie?

El veni şi mai aproape. îi simţea răsuflarea în spate.

- Nu eu, missy, eu pot angaja pe cineva să-mi gătească. Acum, spune-mi unde aş putea să ...

- Nu vreau să mai aud nimic! izbucni ea. Aşază-te la masă.

El ridică nedumerit din umeri.

- Mai curând sau mai târziu... murmură el.

- Nu în această viaţă, preciză ea aşezându-i în faţă farfuria cu omletă.

Pe la prânz reveni echipa de negociere de la Harriman & Sons. Era ora la care începea de obicei lucrul la tropice. Era momentul în care se făcea pauza pentru masă, urmată de siestă. Zicala că“ doar englezii şi câinii turbaţi ieşeau pe stradă la ora aceea“ nu se aplica la St. Vincent. Atât unii cât şi alţii căutau de mult un loc în care să stea la umbră.

Peggy, alertată de lătratul câinilor, le ieşi în întâmpinare şi le oferi băuturi reci.

- Totul este foarte bine pe câmp, raportă Calderon. N-am văzut niciodată arorut mai bun. Trebuie recoltat imediat, missy. V-aţi descurcat foarte bine.

- Da, am avut ajutoare de nădejde. Tata a pus la cale totul înainte de... cu câtva timp în urmă. I-aţi raportat domnişoarei Herst că totul este în ordine?

- Mă voi duce de aici, cu maşina care mi s-a pus la dispoziţie. Am înţeles că miss Herst va veni după-amiază pentru semnarea contractului. Un singur lucru nu înţeleg: ce vor face cu acest arorut? Nicăieri în lume nu se vinde!

Peggy îl privi fără să ştie ce să-i răspundă.

- Nici eu nu ştiu la ce-l folosesc.

- Ar trebui să ştii, missy, râse Calderon. Miss Herst lucrează pentru o firmă foarte mare acolo, la New York. Sunt indivizi care cunosc bine toate pieţele, nu sunt ca

noi, missy, nu te supăra că-ţi spun. Dar nu-ţi face probleme, femeia va veni astăzi cu cecul. Vor fi necesare o săptămână pentru recoltare apoi încă două zile să transportăm marfa la depozit. Am înţeles că au închiriat vechiul depozit de zahăr. Aşa că totul este în ordine. Vei mai cultiva arorut, missy?

- Trebuie să ne mai gândim, interveni Henry. După cum i-am mai spus lui missy, am solicitat prea mult pământul în ultimul timp, poate este bine să-l lăsăm să se refacă.

- La banii pe care-i luaţi acum vă puteţi permite. Dar mai bine aţi mai investi în pământ, miss Mitchell şi îngrăşăminte. Iar acum trebuie să mă întorc înapoi în oraş.

- înţeleg, zise Peggy, fericită că scăpa de vorbăreţ.

- Adu-o pe femeia aceea imediat ce apare, zise şi Henry.

Peggy intră în casă.

- Te frământă ceva? întrebă Jim, văzând-o încruntată.

- Jim, eşti sigur că este o afacere cinstită? N-aş vrea să fiu implicată în vreo ilegalitate. O să discut cu aceasta, miss Herst.

- Ai toată libertatea s-o faci, răspunse Jim ridicând din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat. Nu va renunţa la afacere după cum o cunosc. Poate te va convinge să mai scazi preţul dar nu va renunţa, n-a făcut asta

niciodată.

- Nu-ţi pasă?

- De ce mi-ar păsa? Desigur, voi pierde comisionul, dar nu mă afectează. Nu, Peggy, tu vei suferi cel mai mult dacă se ratează afacerea.

- Nu înţeleg.

Jim se ridică venind spre ea.

- Nu-ţi vei mai putea împlini visele, Peggy. Nu vei mai putea îmbunătăţi ferma, nu vei diversifica pe viitor culturile aşa cum plănuieşti, nu-ţi vei mai ajuta fratele să se întoarcă acasă.

Peggy îşi duse mâinile la frunte şi plecă.

El o urmări cum străbate holul, cum îşi unduieşte şoldurile.

Casa era cufundată în linişte; toată lumea îşi făcea siesta. Numai Jim Marston păstra în sânge ritmul vieţii trăite la New York. Şi gândurile lui din acel moment i-ar fi uimit pe toţi oamenii de afaceri. Sau poate nu.

***

Peggy se trezi înainte de ora cinci. Căldura invadase casa. Scoase o rochie de bumbac din dulap făcu duş cu apă fierbinte încălzită la soare. După câteva minute i se alătură lui Jim, aflat la poarta casei.

- N-ai moţăit un pic? îl chestionă ea.

- Nu mi-am putut permite. Nu vreau să mă las cuprins de gânduri negre. Şi eu de obicei nu dorm mai mult de cinci şase ore pe noapte.

- Dumnezeule! N-aş putea trăi într-un asemenea ritm. Dar ce citeşti acolo?

- Contractul tău cu miss Herst; a încercat să strecoare câteva lucruri nepermise. Le-am tăiat cu cerneală.

- Şi la ce m-ar fi dus?

- Tu trebuie doar să semnezi pe partea de jos a paginii, pe ultima pagină şi să-ţi pui iniţialele peste tot unde am tăiat eu cu cerneală. Când apare miss Herst, arată-i despre ce este vorba. Dacă este de acord va semna şi ea, dacă nu spune-i că nu mai vinzi.

- Dar atunci va pleca!

- Şi tu vrei să vinzi cu orice preţ!

- Păi... nu oricine ar vrea asta? Mi-aş rezolva o mulţime de probleme cu aceşti bani, după cum ai spus. Nu ai cum să înţelegi...

- Ba înţeleg foarte bine şi tocmai asta te deranjează.

- Crezi că poţi să cumperi totul cu bani, nu? murmură ea cu amărăciune.

- Da.

Peggy se întoarse încet, privindu-l. De ce oare îi plăcea acestui bărbat care avea un fond foarte bun să-l ascundă sub cinism?

Ce mult aş vrea să distrug toate barierele pe care le impune! îşi dori ea.

- Nu toată lumea este la fel; nu totul este numai alb sau numai negru. Există nuanţe de gri, de cenuşiu...

- Aşa este, o aprobă el cu amabilitate, dar privindu-l atent ea observă că spunea asta fără a crede ce spune. Trebuie să mulg caprele, oftă ea, plecând spre casă să ia găleţile.

După un sfert de oră Jim i se alătura, cu chipul lui luminos şi bine dispus dintotdeauna.

- Ai nevoie de ajutor?

- Ai muls o capră până acum?

- Să mulg o capră? Missy, până la paisprezece ani ştiam că laptele vine în containere de plastic direct din copac.

- Vrei să înveţi? El ridică din umeri, aşezându-se în locul ei pe scaunul cu trei picioare. Ea se aplecă peste umăr ca să-i dea indicaţii. Gerda este foarte liniştită, dar trebuie doar să obţii laptele de la ea fără a-i smulge ugerul!

- Chiar atât de nepriceput par?

Da, îşi spuse Peggy în sinea ei. Şi ăsta este necazul meu. Dar de ce nu mă depărtez de tine în loc să vreau să mă aflu la pieptul tău? Ce femeie fără judecată!

- Iar acum, după ce vei umple găleata, probabil o s-o verşi, comentă ea.

- Bine, Peggy, acum învăţ, şi orice început e greu. Uitasem ce pisăloage sunteţi voi, femeile. Ai o singură capră?

- Nu, chicoti ea. O mai am şi pe Harriet, dar n-a apărut încă.

- Ce se întâmplă după ce termin de muls capra? Se aprinde vreo lampă roşie, ceva?

- Când vezi că nu mai iese lapte, asta este. Iar dacă vei insista, Gerda te va atenţiona în felul ei.

- A fost o experienţă interesantă, oricum.

- Dar caprele trebuie mulse de două ori pe zi, şapte

zile pe săptămână.

- Ce vrei să spui? Că munca fermierului nu se termină niciodată?

- Exact. Iar acum...

Dar nu mai apucă să-şi termine spusele pentru că se auzi vocea lui Henry Coeurdeleon, pe care-l lătra Pepper bătrânul câine.

- Dumnezeule, au sosit! oftă Peggy.

- Nu-ţi face probleme, pentru că totul decurge foarte bine până acum. Tu eşti stăpâna fermei, cea care duce tot greul. Ia găleata şi intră în casă cu capul sus. Eu o să mă strecor prin spatele casei. Şi nu uita! Vera trebuie să semneze unde am tăiat eu!

- Mi-e teamă! gemu Peggy.

- Sigur că-ţi este. Acum, vino încoace. Jim se ridică de pe scaun şi veni spre ea. Toate suspciunile şi temerile ei dispărură când se trezi la adăpostul braţelor lui.

Jim o sărută abia atingându-i buzele.

- Nu trebuie să te temi, nu ai de ce, murmură el.

Dar Jim nu-i dădu drumul, o sărută de data asta mai profund cu pasiune. Peggy se relaxă. După ce sărutul se termină el îi spuse:

- Gata, te poţi duce cu încredere la negociere.

- Da, oftă ea. Dar nu pleci, vei fi aici tot timpul?

- Nu plec nici o secundă.

Era greu de spus ce activitate o speria mai tare pe Vera Herst, dar era evident că era afectată de lucrurile

simple. Pepper, aflat la picioarele ei mârâia, pentru că femeia nu-l mângâiase. Pepper nici nu mai avea dinţi din cauza vârstei înaintate. Putea să-şi arate eventual gingiile la un vizitator dar nu să şi muşte!

Iar bărbatul care stătea cu răbdare în spatele Verei, ar fi putut purta un semn pe spate pe care să scrie: pericol!Era înalt, îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu vestă, avea o figură inteligentă, părul alb. Era tipul afaceristului de succes.

Vera Herst făcea eforturi să stea cât mai departe de el, tot aşa cum se ferea şi de câine.

Când o văzu pe Peggy venind cu găleata de lapte în mână, figura Verei se lumină dintr-o dată.

- Miss Mitchell! Ce bine că te văd! îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Domnul Bardon este de la biroul nostru din New York. Este specializat în acest gen de operaţii.

Peggy îl privi. Bărbatul acesta foarte spilcuit care era mai bătrân decât Jim, avea ceva din aerul acestuia. Genul de om care vede profitul în orice, după care, dacă vrea mai observă şi altele. îşi simţi trupul acoperit de o transpiraţie rece. Doamne ajută-mă! se rugă Peggy în gând. Ce-ar spune Bea? Că mă aflu doar printre păsări de pradă?

Peggy îi întinse mâna:

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Bardon. De ce nu intraţi?

Porniră spre casă, Bardon primul, Vera Herst după el, urmată de Pepper.

Henry îi aştepta pe verandă.

- Am trecut prin bucătărie; totul este în ordine acolo, missy. Parcă m-a atras ceva aici să asist la discuţie.

Ceva sau cineva? se întrebă Peggy.

- Este o idee bună, Henry. Vă rog să luaţi loc, îi invită ea, este mai plăcut aici pe verandă. Vă pot oferi ceva rece?

Se aşezară toţi şi acceptară băutura răcoritoare.

După vreo douăzeci de minute, domnul Bardon începu întrebările:

- Aşadar, v-aţi hotărât să semnaţi contractul, miss Mitchell? Avea o voce profundă, seducătoare.

- Am unele obiecţii, dar... să discutăm cu contractul în mână, este acolo lângă hamac.

Vera Herst luă documentul şi începu să-l răsfoiască.

- înţeleg că l-ai cunoscut pe prietenul meu Jim Marston, începu Bardon, privind peste capul lui Peggy de parcă subiectul nu l-ar fi interesat prea mult.

- Da, recunoscu Peggy şi un bec i se aprinse în faţa ochilor. Asta vrea să afle. Nu contractul îl interesează, ci Jim! Domnul Marston a găsit mai multe probleme interesante aici la ferma noastră. A petrecut vreo trei zile aici şi când a aflat că mă ocup singură de această plantaţie s-a oferit să mă ajute, mi-a oferit un preţ destul de bun pe recolta de arorut.

- A făcut el asta? A, dar desigur, Marston este

recunoscut pentru actele lui de caritate.

- Acte de caritate? Aşa credeţi? A venit direct pe plantaţie după ce a aterizat la Kingstown. De parcă ar fi ştiut cine suntem, ce se cultivă aici.

- Chiar aşa? comentă Bardon. într-o bună zi, Marston va deveni un comerciant bun. Acum, este prea tânăr şi sensibil la problemele altora. Un fel de „ mama răniţilor“. Asta desigur, din cauză că este tânăr.

- Poate, dar în final s-a cam obrăznicit şi a trebuit să-i cer să părăsească acest loc. Am o recoltă mare de vândut şi nu voiam să includ şi comisioane în contract. Şi oricum, mai aveam o ofertă.

Bardo se lumină la faţă.

- Pe lângă oferta noastră?

- Da, zise Peggy, întorcând capul. Se miră şi ea cum putea minţi atât de uşor. Ba chiar începuse să-i facă plăcere să-i mintă pe aceşti oameni. O firmă de la Chicago, Simon & Poke.

- Simon& Poke? repetă Bardon privind-o pe Vera.

- Firmă de avocatură, îi explică Peggy.

- Da, cumpără în numele altcuiva, lămuri Bardon. Cineva care nu vrea să i se cunoască numele.

Peggy ridică din umeri, implicându-se tot mai mult în minciună.

- Presupun. Dar mi-au oferit foarte mulţi bani. Mai mult ca dumneavostră, dar mie îmi place să negociez cu oamenii faţă în faţă. Mai doriţi ceva de băut?

Bardon încuviinţă.

Vera Herst înclină din cap.

- Am pregătit eu băuturile, zise Henry. Peggy nu avu nimic de obiectat, întrucât Henry cunoştea foarte bine casa.

Simţea nevoia să părăsească locul pentru că o părăsea şi pe ea curajul.

Norocul ei fu Pepper, care apăru chiar atunci, cu mustăţile murdare de ciocolată.

- El este Pepper, îl prezentă ea. Dar ce este cu ciocolata asta pe botul tău? Nu cumva ai gustat din prăjitura pe care am făcut-o dimineaţă? Mă tem că trebuie să-mi cer scuze, zise ea. Nu pot să ştiu niciodată ce se întâmplă la bucătărie. Luă găleata cu lapte şi plecă.

Henry, care veni după ea, o atenţionă:

- Este bine să mai întârzii un pic la bucătărie, pentru că oamenii discută acum. Şi după ce terminăm aici Ada te-a invitat pe tine şi musafirul tău la masă. Veţi sta şi seara, puteţi?

- Nu este musafirul meu! reacţionă Peggy.

- Peggy eşti o mică înfăptuitoare de miracole, îl auzi pe Jim. Cred că nu ieşea mai bine nici dacă o angajam pe Jane Fonda!

Zâmbetul lui Peggy pieri. Era o comparaţie neinspirată. Madonna şi Cyndi Lauper erau preferatele ei!

- Lasă-mă jos, mă faci să ameţesc. Eram deja ameţită când am intrat aici! Mi-e teamă deja! Nu ştiu ce să mai spun!

- Curaj, Peg!

- Cred că mai bine mi-ar prinde o bucată din prăjitura pe care am făcut-o dimineaţă.

- După aceea. Jim o prinse în braţe, iar Peggy rămase acolo câteva clipe şi-şi adună tot curajul de care avea nevoie. Când se termină, trase aer adânc în piept.

- S-a întunecat deja, zise ea privind pe fereastră. Ce le spun?

- Spune-le că am sunat şi mi-am cerut scuze, că acum mă aflu în Georgetown, îl vizitez pe guvernatorul general.

- Dar acesta nu se duce niciodată la Georgetown, murmură ea.

- A venit doar astăzi special pentru mine. Ai înţeles?

- Am înţeles, dar ştiu că după asta îmi voi petrece săptămâni întregi în genunchi, în biserică, pentru a mi se ierta toate minciunile spuse. Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu mai mânca prăjitură, am făcut-o pentru o aniversare, de mâine!

- O să-ţi păzesc prăjitura, promise el chicotind. îmi pare bine să constat că nu eşti perfectă, missy. Nu suport sfinţii.

- Ce vrei să spui? sări ea.

- Uite ce este, iubito, dacă te duci la biserică, o faci

pentru iertarea păcatelor. Unde am ajunge dacă toţi ar fi la fel de inocenţi ca tine? Cineva trebuie să şi păcătuiască, pentru ca să putem fi iertaţi cu toţii!

Peggy îl privi lung, cu gura plină.

- Ce mod ciudat de abordare a creştinismului! oftă ea, îndreptându-şi umerii.

Musafirii aşteptau încă, după ce-şi umpluseră din nou paharele. Domnul Bardon se ridică. Peggy îl privi uimită.

- Ce privelişti minunate sunt în zona asta! exclamă el. Muntele Soufriere este superb!

- Da, încuviinţă Peggy.Totul este frumos aici. Este o insulă frumoasă şi roditoare. Cunoaşteţi St. Vincent?

- Este prima mea vizită, o informă el, dar nu va fi şi ultima. Toată zona este la fel de frumoasă?

- O, nu îl asigură Peggy, celălalt mal al Atlanticului este stâncos şi arid. Dar la Georgetown se află...

- Cine?

- Jim Marston, se bâlbâi ea, acum îmi amintesc. Spunea că vrea să se ducă la Georgetown, mai precis la Orange Hill. Spunea ceva de guvernatorul general, şi un proiect agrar. Apoi se ducea la Beckwee să cunoască nişte japonezi, parcă.

Figura lui Bardon se lumină.

- Nişte japonezi? repetă el. Unde este Beckwee? Nu l-am văzut pe hărţile de navigaţie.

- Beckwee, pufni Henry, nu se află pe astfel de hărţi. Missy stă de mult timp pe insula asta. Pe hartă scrie Bequia, dar se pronunţă Beckwee. Nu este departe, la câteva ore de Port Elizabeth.

- Nu pot spune că mă interesează prea mult, zise Bardon. Ce ne interesează pe noi este aici, miss Mitchell. Am trecut cu miss Herst peste clauzele contractului, le-am semnat în dreptul modificărilor, aşa că nu văd de ce nu putem semna contractul. Te rog, semnează, zise el întinzându-i stiloul.

- Nu mă deranjează să semnez, zise Peggy, dar cu cecul cum rămâne?

- A, cecul, desigur. Te rog dă-i cecul, Vera!

Peggy luă cecul, Henry se apropie de ea şi aprinse lampa. Peggy îl examină încercând să pară că înţelege ce vede acolo cu toate că-i tremurau mâinile de emoţie. Nu reuşi să desluşească decât suma cu un număr mare de zerouri şi ştampila băncii.

- Da, spuse ea, totul pare în ordine, mai trebuie doar să semnez aici.

Bardon îşi adăugă semnătura lângă a ei.

- Şi acum, eu şi Vera vom pleca, pentru că ne aşteaptă şi alte afaceri. A fost o plăcere să facem afaceri împreună, miss Mitchell.

Vera Herst zâmbi pentru prima oară de când sosise.

- Da, adăugă ea a fost o vizită profitabilă.

- Vă voi conduce, se oferi Henry, care intră în casă şi

se întoarse cu o lampă în mână.

- Ce primitiv! exclamă Vera. Bănuiesc că localnicii dansează la lumina lunii?

- Nu m-ar surprinde, răspunse Peggy, gândindu-se: până unde ajunge femeia asta? Oricum este dans woodoo, iar femeile n-au voie să asiste!

Capitolul 8

- Au plecat? întrebă Jim ieşind din bucătărie cu un rânjet ciudat pe chip.

- Da, şopti ea, apoi, realizând că nu mai avea de ce să se ferească, strigă: da!

Cecul certificat de bancă flutură în mâna ei timp de câteva secunde, ca steagul victoriei de la Termopile. Am reuşit! mai strigă o dată, apoi se aruncă în braţele lui. N-am avut niciodată atâţia bani, recunoscu ea. Oare este adevărat, sau visez? Trebuie să fie adevărat. Dar nu ştiu dacă este drept să primesc atâţia bani, reîncepu ea.

- Bine, dă-mi mie cecul, se oferi Jim. Nu este târziu, pot încă să-i mai prind din urmă, să-l returnez, ca să ai o conştiinţă foarte curată.

- Să nu îndrăzneşti!

- Nu ţi l-aş fi luat, Peggy, ştiu ce înseamnă pentru tine. Voiam doar să-ţi atrag atenţia asupra marii realizări pe care ai avut-o. Lăcomia se extinde chiar si la cea mai frumoasă fată din insula asta!

- Este adevărat, recunoscu ea. Minciuna, înşelăciunea, lucruri pe care le-am detestat întotdeauna, acum nu mai au aceeaşi relevanţă. Dar nu voi ceda definitiv şi-mi voi păstra principiile de acum înainte.

- Sigur că nu, încuviinţă Jim. A fost o afacere cinstită,

nu te mai frământa. Sunt alţii mai lacomi ca tine, missy. Pentru unul din ei această afacere ar fi doar începutul. Şi-ar face planuri mari cum să jupoaie lumea în continuare. Dar în timpul în care tu ai negociat şi semnat contractul eu am gătit ceva extraordinar!

- Ştii să găteşti?

Dacă Jim i-ar fi spus că poate să meargă pe o frânghie la o sută de metri înălţime, Peggy n-ar fi fost mai surprinsă.

- Sigur că pot! Cine nu poate găti măcar câteva feluri de mâncare, nu se poate lăuda cu nimic... Iar dacă orice femeie poate găti, de ce un bărbat n-ar face asta cu mai mult succes? Nu trebuie decât să ai puţină voinţă.

- Chiar aşa? Poţi să-mi arăţi câte feluri ştii să găteşti?

Jim o prinse după umeri, deschise uşa şi încercară să intre amândoi deodată lucru imposibil din cauza dimensiunilor lui. Pufniră amândoi în râs.

Masa era deja aşezată cu tacâmuri, pahare , tot ce trebuia, chiar şi două lumânări în mijloc.

- Extraordinar! exclamă Peggy. Cum ai reuşit?

- Am avut mult timp la dispoziţie, răspunse Jim. Trebuia să fac ceva. Nu suportam să stau degeaba, să văd cum ceilalţi se agită în jurul meu. Ia loc aici, missy. Ar fi fost grozav să am şi un majordom, dar...

Mâncarea era delicioasă, bine gătită, spre uimirea ei. O supă tradiţională făcută din fasole şi carne de porc; creveţi cu mazăre şi orez, salată de legume prăjite în ulei de arahide, o alta din varză roşii şi usturoi, cu nucă şi rom.

Peggy mâncă totul cu poftă.

- A fost prea bun să fie adevărat, îl lăudă după ce termină de mâncat. Cum te-ai descurcat cu atâtea feluri şi mai ales de unde ai ştiut felurile de mâncare locale?

- Sincer să fiu, spuse Jim am avut şi un mic ajutor. Ada, soţia lui Henry. Mai vrei ceva de băut, missy?

- De ce nu?

Alcoolul o ajutase să se mai relaxeze. Starea de încordare dar şi de bucurie că reuşise să încheie contractul fu urmată de relaxare, apoi de teamă că poate făcuse ceva ilegal. Punciul cu rom pe care-l bău îi alungă toate temerile, emoţiile, îi linişti conştiinţa. Se simţi dintr-o dată liberă de orice problemă, de orice inhibiţie.

Memoria i se eliberă de durerea despărţirii de mama, de plecarea tatălui, şi pentru prima oară nu mai contau decât ei amândoi şi lumina lumânărilor, briza care aducea răcoare, bărbatul puternic şi foarte plăcut din faţa ei.

- Doreşti cafea? se oferi el.

- Am putea bea cafeaua pe verandă, sugeră ea. Asta

după ce spălăm farfuriile. Nu putem lăsa farfuriile murdare, aici, la tropice. S-ar aduna o mulţime de insecte imediat. Ce preferi: să speli, sau să ştergi farfuriile?

Privirea lui însemna că nu aveă tragere de inimă pentru nici una din variantele ei, dar se apucă de treabă fără a se lamenta.

- Tu ia ceştile, iar eu voi aduce ibricul, spuse Jim, după ce terminară de făcut curat în bucătărie.

Mica lor procesiune îşi făcu loc dinspre camera de zi spre veranda casei.

Noaptea tropicală avea un farmec anume. Luna se afla sus în înaltul cerului, cu toate că le lăsa impresia că o pot atinge cu mâna; părea când aurie, când argintie.

Stelele erau ca de cristal, limpezi, strălucitoare, adunate în jurul reginei nopţii, iar vântul adia plăcut.

Hibiscusul, bananierii, răspândeau miresme îmbătătoare, guava foşnea în noapte; alcătuiau un cocteil al naturii pregătit parcă special pentru a aţâţa simţurile.

Jim se aşeză în hamac.

Ea abia îl desluşea în noapte, dar ştia că era acolo.

Peggy alese un fotoliu şi se aşeză cu picioarele adunate sub ea, trăgând pe nări aerul pur al nopţii încărcat de miresme, privind luna, dorindu-şi să vadă o stea căzătoare, să-şi pună o dorinţă.

îşi dorea ca Jim s-o iubească aşa cum îl iubea ea!

Oftă şi asta o făcu să se trădeze.

- La ce te gândeai, Margarita?

Câtă pasiune în vocea acestui bărbat! Nu-i putea refuza răspunsul.

- La multe, recunoscu ea. La o noapte ca asta la Puerto Rico, cu bărbatul pe care am crezut că-l iubesc.

- Cum îl chema?

- Nu-mi mai amintesc, aveam doar paisprezece ani pe atunci Şi eram teribil de îndrăgostită, ca la paisprezece ani!

- Mai degrabă ai crezut că eşti îndrăgostită!

- Ai dreptate, aşa a fost.

- Şi ce s-a întâmplat în acea noapte, când aveai paisprezece ani?

- Nimic, oftă ea. De aceea mi-o amintesc atât de bine, nu s-a întâmplat nimic.

- A!

Peggy auzi nişte zgomote în întuneric şi deodată Jim apăru lângă ea, aşezat pe marginea fotoliului.

- Nu s-a întâmplat nimic! exclamă el. Biată copilă, ar fi trebuit să se întâmple ceva minunat.

- Da, şopti ea. Am rămas cu acel gol în suflet, tocmai pentru că nu s-a întâmplat nimic. înţelegi ce vreau să spun? Niciodată n-am dat un nume acestei dragoste, am rămas doar cu un gol în inimă.

Jim îi luă încet ceaşca de cafea din mână şi o puse pe măsuţa de lângă ea.

Peggy simţi dintr-o dată în mod curios că nu are aer.

Jim întinse mâinile spre ea şi o ajută să se ridice.

Peggy îi ajungea până la cel de al doilea nasture de la cămaşă. întoarse capul şi-l rezemă de pieptul lui puternic şi parcă dintr-o dată totul se schimbă.

Noaptea i se păru dintr-o dată fermecată, cântecul broaştelor care-i deranjase până atunci nici nu se mai auzi. între ei se ivi o stare de încordare, deşi ea nu putea spune din ce cauză.

- Peggy? el îi rosti numele clar, cu blândeţe.

- Poftim? Asta ar fi vrut ea să spună.

Jim o prinse în braţe, acolo unde şi-ar fi dorit să rămână pentru totdeauna. Apoi el îi ridică încet faţa obligând-o să-l privească.

- Peggy? repetă el.

- Da, oftă ea. Jim o strânse mai tare la piept, strivindu-i sânii de pieptul său. Prinsă într-un vârtej de senzaţii nemaiexperimentate până atunci, se simţi dintr-o dată ciudat de relaxată.

- La naiba! exclamă el, o ridică în braţe şi se îndreptă spre casă. Ezită odată ajuns în mijlocul camerei de zi, apoi se întoarse în hol şi deschise uşa celui mai apropiat dormitor care fusese al mamei lui Peggy. Dar ea nici nu mai recunoştea locurile. Se simţi aşezată pe pat şi rămase aşa, ca o păpuşă abandonată.

Apoi, fu cuprinsă de o ciudată senzaţie de căldură.

Se gândea doar la faptul că Jim ştia să dezbrace o femeie. Eliberată de orice constrângere, se lăsă pradă mâinilor lui.

întinse mâinile spre el pentru a-l trage mai aproape. Simţi atingerile lui ca de foc. Peggy începu să geamă încet neştiind ce-şi dorea mai mult.

începură să facă dragoste dar deodată Jim exclamă:

- Dumnezeule! şi se depărtă de ea aşezându-se pe marginea patului.

- Ce s-a întâmplat? murmură ea.

- De ce nu mi-ai spus?

îi simţea mânia care răzbătea din vorbe.

- Ce să-ţi spun? repetă ea nedumerită.

- Nu obişnuiesc să am aventuri de o noapte cu virgine, murmură el. Unde-mi sunt ţigările?

Se văzu o luminiţă şi se simţi imediat mirosul fumului de ţigară. Nu-l văzuse până atunci fumând!

- Ce s-a întâmplat? insistă ea.

- Cum ce s-a întâmplat? De unde să ştiu că o să întâlnesc o virgină de douăzeci şi şase de ani? Ce fel de joc este ăsta, Peggy? pretinse el.

- Nu este nici o stratagemă, oftă ea, m-ai luat prin surprindere. N-a fost nimic planificat. Nu toate femeile se grăbesc să atragă bărbaţii în patul lor! Dar asta nu înseamnă că trebuie să te însori cu mine!

- Să mă însor cu tine? Dumnezeule! Jim simţi că i se învârte capul. Nu mi-am pierdut controlul cu zecile de

femei pe care le-am avut până acum. Uite ce este, Peggy! M-ai tentat tot timpul, iar acum când să zicem că am muşcat din fructul oprit... Ce este cu fata asta? se întrebă el. Doar i-am făcut o favoare i-am rezolvat problema recoltei de arorut de care nu ar fi avut cum să scape altfel! Poate vrea mai mult! Poate a aflat că sunt foarte bogat şi vrea să se mărite cu mine. Eu însurat! Jim pufni străbătând încăperea cu paşi mari. Era numai vina ei! Cum să mă însor cu ea? Ce pretenţii are femeia asta! Nu m-am gândit până acum să mă însor, spuse cu voce tare. Dar oricum nu m-am gândit nici o clipă să mă însor cu vreo localnică de pe aici, de la capătul pământului.

- înţeleg.

Peggy se înfurie cumplit.

Pe moment, simţi nevoia s-o consoleze, să facă să uite vorbele care-i scăpaseră.

- înţeleg, repetă Peggy. A fost un serviciu complet: mi-ai vândut arorutul, te-ai culcat cu mine, apoi îţi vei vedea vesel de drum! Aşa se numeşte? O aventură de o noapte?

- Cam aşa... bombăni el căutându-şi hainele prin întuneric.

- Să presupun că mă culcam cu tine ca recunoştinţă pentru favoarea pe care mi-ai făcut-o?

- Exact, ai pus degetul pe rană, murmură el. Şi să nu crezi că erai vreun premiu! Nu ştiu ca vreo virgină să

ofere mari plăceri în pat; este nevoie de practică şi aici.

- Sunt sigură că aşa este, zise ea nu fără amărăciune. Mi-aş fi dorit să pot lua mai multe lecţii de la tine, nu vreau să mai fiu surprinsă nepregătită data viitoare.

- Asta se poate aranja, replică Jim. Ia legătura cu secretara mea şi stabileşte o întâlnire.

- N-aş vrea să aştept prea mult nici măcar pentru un bărbat ca tine, zise ea încet.

Deodată, Jim renunţă la ironie.

- Uite ce este, Peggy, îmi pare rău...

- Să nu-ţi pară! Ea se ridicase în capul oaselor, cu genunchii strânşi sub bărbie, simţind dintr-o dată frisoane, cu toate că se aflau la tropice. Te rog, nu spune că regreţi, asta ar fi încă o insultă. Şi oricum, e bine c-am făcut-o cu tine. Dar acum cred că este mai bine să pleci, domnule Marston, nu vreau să te mai văd vreodată!

- Din păcate, va trebui să mă mai vezi! mormăi el. Dimineaţă, când vei fi mai calmă. Mai avem lucruri de lămurit, apoi dorinţa ţi se a îndeplini; nu mă mai vezi. Am venit aici doar ca să-ţi fac o favoare, domnişoară; asta se întâmplă când încerci să ajuţi pe cineva. Nu eşti prima femeie care-şi pierde virginitatea într-o noapte înmiresmată ca asta, dar mă miră c-ai aşteptat atâta!

Jim reuşi să se depărteze la timp pentru că în secunda următoare lampa de pat se izbi de perete la

câţiva centimetri de capul lui.

Uite unde am ajuns din nou încercând să fiu bun cu cineva! se gândi el. Iar fata asta a făcut totul cu premeditare. A vrut să-şi vândă recolta, să se culce cu mine.... desigur, voia să mă oblige să mă însor cu ea!

Ajunse în camera sa şi trânti uşa cu putere.

Zăcu întins pe pat aproape o oră, cu ochii deschişi în întuneric, apoi auzi paşii lui Peggy care trecea spre dormitorul ei.

Nu putea să doarmă. Se suci pe o parte, apoi pe alta, numără oi în gând, dar fără succes.

Plecase din oraş cu intenţia să petreacă o vacanţă plăcută fără probleme şi ajunsese să se implice cu această fată.

Dar o ajutase cu afacerea şi făcuse dragoste cu ea. Mă rog dacă aşa se putea numi.... bodogăni. De ce nu? se întrebă apoi. Doar m-a încurajat cu zâmbetele ei. Unde am greşit?

Ştii prea bine unde ai greşit, bătrâne, îi spuse inima. Ai greşit al naibii de tare îndrăgostindu-te de ea!

Tocmai tu, bărbatul care a avut atâtea femei!

La naiba cu tine, Marston, scutură-te şi dispari cât mai poţi s-o faci. Dar fii logic; amândoi aţi vrut să faceţi dragoste noaptea asta. Şi ea mai ales. Nu este vina nimănui.

Era un argument solid, dar amintindu-şi-o cum

stătea în mijlocul patului, cu ochii ei mari, verzi, îndurerată, cu părul ca o văpaie, avu o strângere de inimă.

Pe la ora două, se îmbrăcă şi ieşi din cameră, coborând câte două trepte deodată. După ce ajunse pe verandă, se răzgândi şi se întoarse.

Camera lui Peggy era ultima din aripa de nord a casei.

Jim Marston era un bărbat înalt şi destul de bine făcut; cu toate astea, se putea mişca fără a face zgomot. îşi scoase pantofii şi o luă într-acolo. Uşa de la camera ei era întredeschisă.

Peggy era adormită, în cămaşa ei de bumbac, ţinând o pernă în braţe.

Lumina lunii îi lumina chipul şi-i putu vedea urmele lacrimilor pe obraz. Din când în când tresărea, gemea de parcă o chinuia ceva.

Inima lui începu să bată mai tare, dar se controlă.

Dumnezeule, ce este cu mine? Se apropie de pat şi atinse încet tăblia. Dar trase imediat mâna înapoi de parcă l-ar fi muşcat ceva de acolo. Retrăgându-se, simţi ceva neobişnuit. Simţi lacrimi pe obraji.

Ajuns din nou pe coridor se mai uită o dată la uşa ei, dar nu intră. Ar fi vrut să se întoarcă, să o trezească, dar pe când o privea, Peggy se întoarse oftând din nou, iar el simţi gestul ei de parcă i s-ar fi trântit uşa în faţă.

Scutură din cap şi părăsi casa.

Pepper veni să-l miroasă când se aşeză pe verandă să-şi încalţe pantofii, îl urmă pe cărarea luminată doar de lună, dar apoi se întoarse.

Din cât ştia, trecea un singur autobuz, dar asta se întâmpla dimineaţa pe la ora nouă. Mai avea o alternativă: Chateaubelair era la patru mile distanţă de unde pleca o barcă cu motor până la Kingstown.

Ajunse la doc înainte de ivirea zorilor. Existând un singur doc, lucrurile erau foarte simple; nu se făcea decât o singură plecare pe zi, la ora nouă dimineaţa.

Jim plăti biletul şi căpitanul porni chiar înainte de ora fixată. Trecură pe lângă plantaţia Mitchell, flancată în dreapta de muntele Soufriere, apoi se îndreptară spre sud-est, spre Kingstown şi canalul Bequia.

Ajuns acolo putea pleca imediat pentru că iahtul se afla în port, pregătit.

Odată ajuns pe iaht şi după ce comută pe pilotul automat, îşi pregăti o cafea tare, apoi mai făcu un lucru: deschise radioul şi ceru să i se facă legătura cu biroul său. Auzi imediat vocea somnoroasă a asistentului său de la New York, dar nu-i dădu ocazia să spună o vorbă, pentru că începu astfel:

- Taci şi ascultă ce am de spus.

Iar tânărul, care-şi cunoştea bine interesele, nu mai scoase o vorbă.

- în primul rând, vreau să-mi cumperi cinci sute de puieţi de migdal, să-i expediezi cu avionul, unei domnişoare Margarita Mitchell de pe insula St. Vincent, din arhipelagul Grenada.

- Cu avionul? întrebă tânărul. O să coste o avere!

- Fă aşa cum ţi-am spus, Murphy. Şi foarte repede.

- Da, domnule.

- în al doilea rând, găseşte-mi biroul de avocatură din Chicago Simon & Poke şi află tot ce poţi despre moştenirea lăsată de un tip numit Brennan, Patrick, bănuiesc. Sună imediat şi cere aceste informaţii. Vreau răspunsul în douăzeci şi patru de ore!

Peggy dormi foarte târziu în dimineaţa aceea. Când se trezi. auzi zgomot de vase în bucătărie, apoi vocea Beei care cânta melodia preferată „Amazing Grace“.

Privi tristă pe fereastră. Observă că lumea nu se terminase o dată cu iubirea ei, îşi spuse cu tristeţe. Dar nu sunt eu singura femeie din lume care a fost...îşi alungă cuvintele din minte şi fugi spre baie.

Duşul rece o ajută să se trezească. Apa rece aducea temperatura trupului la egalitate cu cea a inimii şi astfel reuşea să revină la lumea reală din lumea visurilor.

Trebuia să-l înfrunte pe Jim, care promisese că va fi tot aici dimineaţa. Se duse înapoi în dormitor, se îmbrăcă aşa ca pentru o zi de lucru, se pieptănă cu mai multă grijă şi se îndreptă spre bucătărie.

Bea se afla în faţa maşinii de gătit.

- Ce bine c-am putut să mă întorc mai devreme, ai lăsat deranj în bucătărie noaptea trecută, missy.

- O, Bea, ce bine că te-ai întors! N-am gătit nimic, cred că este opera domnului Marston. Unde este, apropo?

- Nu cred că vreun bărbat este capabil de asta, zise Bea.

- Nu singur, ci ajutat de Ada Coeurdeleon. Unde este Marston, Bea, este a doua oară că te întreb?

- A plecat, missy, şi-a luat tot din cameră. Eu am venit la şapte aici, cred c-a plecat mai devreme.

- Dumnezeule! exclamă Peggy, voiam să-i spun ceva!

- O să se întoarcă, missy... într-o bună zi, aşa scrie pe biletul de acolo.

- Nu cred, murmură Peggy. Şi a avut dreptate; a fost vina mea. îl doream aşa cum mă dorea şi el. Probabil că am încercat să-l seduc. Ar fi trebuit să-i explic situaţia mea. Dar acum e prea târziu! Nu-l mai pot uita!

- Ce tot spui acolo? întrebă Bea.

- Nimic... oftă Peggy. Mă gândeam la noaptea trecută. Ştii că Vera Herst a încercat să blocheze cecul la bancă? Au cumpărat tot ce aveam!

- Numai pe tine se pare că te-au lăsat aici, constată Bea. Mă duc să schimb toate paturile. Ciudat este că am

lipsit doar trei zile şi locul ăsta arată de parcă nu s-ar fi făcut niciodată curăţenie.

Peggy scăpă cana de ceai din mână.

Deodată, Bea o privi lung de parcă ar fi avut o revelaţie.

- Missy, cum ai putut?

- Ce să pot, Bea?

- Crezi că m-am născut astăzi? Bea părea supărată şi iritată. Ce ţi-am repetat mereu în toţi aceşti ani? Lui ce naiba i-am spus? Să-şi ţină mâinile în buzunare şi să fluiere ! Şi totul s-a petrecut în camera mamei tale! Margaret Mitchell, nu ai ruşine!

Peggy clipi des, încercând să-şi stăvilească lacrimile.

- Dacă mă dojeneşti, nu mă ajuţi cu nimic, Bea.

Bea ocoli masa şi veni spre ea văzând că era foarte tristă.

- O, eu şi gura mea cea mare! zise bătrâna. Hai, spune-mi fata mea, ce ţi-a zis?

- Nu prea mult. De fapt, nu mi-a spus nimic înainte din ce-mi mai amintesc şi... după aceea mi-a spus ... noapte bună! Dar a fost doar vina mea. N-am crezut că aşa o să se întâmple!

- Nu-ţi face probleme, fata mea. îţi place bărbatul ăsta?

- Da, îmi place, dar a plecat. S-a terminat, de-acum. Este timpul să revin la viaţa mea.

- Ai dreptate, missy, trebuie să ne continuăm viaţa.

Peggy se duse să mai facă un duş şi parcă începu să se simtă
mai bine. Dar deodată auzi glasul disperat al bătrânei.

- Acum, ce mai este, Bea?

- Missy, uite ce am găsit sub salteaua din camera mamei tale: un plic.

Plicul era adresat unei firme de avocatură din Chicago, Simon& Poke.

- Nu înţeleg... zise Peggy. Ce...

- Este scrisoarea pe care ai scris-o. Ai trimis-o în ziua în care a murit mama, sau am crezut că ai trimis-o.

- Iar eu am crezut c-ai trimis-o tu, zise Peggy. Aşadar, societatea de avocatură habar n-are de moartea mamei! Câte luni am pierdut!

- A fost voinţa Domnului, conchise Bea. N-a vrut ca scrisoarea să fie trimisă.

Deodată, Peggy avu o revelaţie. Jim Marston nu merita să fie alungat!

- Mi-a spus numai adevărul, zise ea cu voce tare. Iar eu l-am dat afară din casă ca pe un bandit.O, Doamne!

- Biata missy, zise Bea. Uneori, femeile greşesc mult în privinţa bărbaţilor.

Capitolul 9

Peggy aflase că viaţa era plină de ciudăţenii. Chiar şi în momentele cele mai grele, insistase totuşi să continue. Bea se învârtea prin casă, zâmbind. Chiar dacă era deprimată, Peggy era conştientă că nu putea să-l evite pe Henry, dar nici pe Bea.

Dar imediat ce găsi alinare în braţele Beei, căpătă dependenţă, nu mai vru să le părăsească.

Lucrurile nu mai erau la fel ca la moartea mamei. Moartea mamei fusese o mare uşurare, în sensul că iubita ei mamă trecuse pe alte tărâmuri, acolo unde nu mai simţea durere, putea să se odihnească în pace, iar bunătatea ei avea să fie răsplătită.

Peggy reuşise să treacă peste durerea provocată de dispariţia mamei şi va reuşi şi de astă dată. îşi făcu această promisiune cu sufletul îndurerat.

Astfel că ieşi liniştită din casă, bucurându-se de ziua frumoasă, de soare. De pe câmpurile învecinate, auzea voci cântând sau discutând. Porni în direcţia din care se auzeau glasurile.

- Am adunat toţi oamenii pe care i-am găsit în sat, o informă Henry: bărbaţi, femei, copii. Trebuie să terminăm recoltarea până la sfârşitul zilei, missy.

- Te-au plătit în avans, Henry?

- M-au plătit destul de bine.

Omul îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, apoi se sprijini în sapă.

Peggy se gândi că Henry avea deja nepoţi. Ce

ciudat, meditã ea, pământul rămâne neschimbat, doar oamenii îmbătrânesc! Păcat că nu toţi oamenii capătă mai multă minte pe măsură ce se maturizează!

- Mi-am amintit ce mi-ai spus, missy, să cer un cec autentificat de bancă, pentru plata avansului! Dacă metoda lui missy a dat roade pentru ea de ce n-ar da şi pentru noi? O să mă duc mâine la bancă, să-l schimb pe bani adevăraţi.

Şi eu ar trebui să fac asta, îşi spuse Peggy. Dar m-am lăsat pe tânjeală pentru că l-am avut ca sprijin pe cel mai mare afacerist din lume, Jim Marston. De parcă doar banii contează pe lume! Oricum, mă voi duce la bancă. Apoi scutură energic din cap, se răzgândi şi spuse:

- Mă voi duce chiar azi.

- Ai pierdut autobuzul de ora nouă, sublinie Henry. Este deja nouă şi un sfert.

- Nu ştiu cum estimezi ora fără ceas, zise Peggy cu oarecare tristeţe, dar o nimereşti întotdeauna. O să mă duc întâi să mănânc ceva şi apoi mai vedem... zise ea cam fără chef.

- Missy, nu vrei să încasezi şi cecul nostru? Ti-l aduc imediat! Nu te deranjează să ne faci serviciul ăsta?

- Cum să mă deranjeze, Henry?

Peggy acceptă cecul pentru lucrători, se îmbrăcă într-o rochie decentă, de culoare galbenă care îi ajungea sub genunchi.

- Nu uita să-ţi iei pălăria, strigă Bea. Nu este nevoie să aduni pe feţişoara ta toţi pistruii din lume! Nimeni pe insula asta nu are pielea aşa de frumoasă ca a ta, missy. M-ai auzit să-ţi iei pălăria?

Peggy, care se simţea ca o şcolăriţă prinsă la copiat, se furişă ruşinată înapoi în casă după pălărie, apoi o îmbrăţişă pe Bea.

Femeia nu se arătă deloc impresionată.

începuse să frământe aluatul pentru pâine şi era plină de făină până la coate.

- Dacă tot te duci la bancă, vezi dacă nu găseşti acolo alt bărbat! o sfătui ea.

Peggy se răsuci pe călcâie şi plecă imediat, pantofii ei cu tocuri făcând zgomote precum castanietele pe podeaua casei.

Dar plimbarea până la Chateaubelair, deşi prin praf, îi readuse buna dispoziţie.

Plecarea vasului cu care se făcea traversarea era întârziată cu două sau chiar trei ore de acum, după cum îi explică glumeţul căpitan. Apăruse o pereche de delfini, şi se oprise să-i admire.

Toţi pasagerii au fost desigur de acord cu iniţiativa căpitanului de a întârzia plecarea.

Asta a însemnat că Peggy a ajuns la Kingstown pe la ora la care au început să bată clopotele ambelor catedrale.

Pierdu desigur vremea să urmărească şi să

hrănească porumbeii din faţa uneia din catedrale, care erau nedumeriţi de dangătul clopotelor.

Din fericire, banca nu s-a închis până la ora unu. Dacă n-ar fi fost aşa, ar fi trebuit să rămână în oraş până la şase. Lucra de şase ani cu această bancă.

- Vreţi să încasaţi cecul pentru lucrători, missy? o întrebă domnul Albert.

- în bani mărunţi; am atâţia oameni de plătit, toţi mă aşteaptă.

- încasezi şi cecul pentru vânzare?

- Cu o parte din el aş vrea să achit ipoteca, iar restul să-l depun în contul meu curent.

- A fost o iniţiativă grozavă să ceri acest cec confirmat de bancă, adăugă omul. Dar ştii că ieri au venit două persoane aici şi au vrut să oprească transferul banilor de pe acest cec?Arătau foarte bine elegant îmbrăcaţi...

Ce ciudat este că au considerat că dacă trăim într-un orăşel nu avem prea multă minte!

Dar preşedintele băncii i-a descurajat. Am primit veşti şi de la domnul Marston al tău, care abilita banca să acţioneze ca agent al său. Aşadar, unde transfer banii?

Pegyy se ţinu cu mâna de marginea biroului, să nu-şi piardă echilibrul.

- Nu este al meu, spuse ea cu fermitate. Ba chiar

deloc. Funcţionarul o privi ciudat ridicând din sprâncene. Habar n-am unde să-i transfer de fapt, încheie ea cu un oftat. Despre ce spuneaţi?

Domnul Albert se strădui să nu pufnească în râs.

- Mă referam la pomi, îi explică el. Domnul Marston ţi-a trimis nişte migdali. Au venit cu o cursă charter, azi-dimineaţă.

- Migdali? repetă Peggy.

Cuvântul îi reînvie în minte momentele atât de plăcute petrecute în compania lui, că aproape simţea mirosul pomilor de migdal înfloriţi în ziua în care se plimbaseră împreună prin parc. Aşadar, el nu uitase!

Simţi o strângere de inimă.

- Frumos din partea lui! Migdalii aceştia vor rodi în jurul casei, sper. Willie Sutton mi i-ar putea transporta până acasă?

Domnul Albert se angajă să rezolve şi această problemă.

După ce-i mulţumi şi plecă, Peggy se simţi mai uşoară, mai fericită, soarele i se păru mai strălucitor.

Primise cinci sute de migdali la primul transport şi urma să mai primească alţi o sută în cazul în care primii nu se prindeau.

Câte transporturi va face oare Willie Sutton să-i aducă la fermă?

- Parcă te-ai mai înviorat după călătoria asta, missy, constată Bea seara, la masă. Uite, pescarii au adus mult

peşte, mai ales bonito. Te rog, mănâncă.

- Bea, nu trebuie să insişti atâta, voi mânca. încerc să dau totul uitării, să...

- Gândeşti prea mult, o opri bătrâna. Mănâncă, mai bine. O fată nu uită niciodată primul bărbat din viaţa ei.

- Ei bine, chiar dacă nu crezi, această fată o va face, zise Peggy cu obstinaţie. Mâine mă duc să smulg buruienile din grădina de legume şi poimâine să...

- Să cureţi cocinele, să repari hambarul, casa stă să cadă. Văd că te încăpăţânezi, fetiţo. O să-ţi ghicesc în cărţi după ce mănânci.

- Ştii prea bine că nu cred în cărţile tale, Bea.

- Sigur că nu crezi! Eşti educată, nu poţi să crezi în prostii, cum sunt cărţile de tarot.

- Bine, Bea, ghiceşte-mi în cărţi, dacă asta te face fericită, numai că...

- Nu trebuie să crezi ce-ţi citesc eu în cărţi, dacă nu vrei. Du-te să mulgi caprele, iar eu o să spăl vasele şi să amestec cărţile de tarot...

Bea o urmări cu ochii ei mari cum iese pe uşă. Ochii ei mari erau plini de compasiune, de dragoste, de înţelegere, dar şi de o rază de speranţă. Răsfiră cărţile de tarot de câteva ori, apoi începu să spele vasele.

Caprele nu erau deloc ascultătoare, acum când Peggy trebuia menajată. Nici Satan nu avu chef să intre în grajd şi
Peggy nu putu să-l convingă, până ce Pepper, câinele,

n-o sprijini în această acţiune. Peggy vorbea deja singură când reuşi să ducă toate animalele la locul lor şi să se întoarcă în casă.

- Ce spuneai? întrebă Bea aflată cu cărţile în faţă.

- Măgarul acela m-a supărat teribil, i se pare că este stăpânul fermei. N-o să-l las să-mi dicteze pe cine să iau de bărbat. Nici pe tine, Bea!

-Nu, sigur că nu, se grăbi Bea s-o asigure, întrebându-se cum de ajunsese pe acelaşi plan cu măgarul. Eu nu mă amestec. De ce aş avea eu vreun cuvânt de spus în privinţa bărbatului cu care te vei căsători? Trage o carte!

Peggy trase o carte cu gândurile aiurea. Era Soarele.

Bea examină cartea cu atenţie apoi luă pachetul şi întinse cărţile, spunând vorbe de neînţeles pentru Peggy.

Peggy era cu gândurile departe. Soarele. Era simbolul unei vieţi creatoare, al unei căsătorii bune, al realizărilor. Cartea următoare era împărăteasa, care venea să pună la îndoială capacitatea fetei de a realiza toate acestea. Urma Spânzuratul, care semnifica sacrificiul de sine. Peggy nici nu ascultă ce-i spunea Bea.

Mânuind cărţie şi simţindu-le vibrând sub degetele ei, Bea continua să vorbească, ţintuindu-o cu privirea pe fata cea visătoare.

Apoi, femeia se opri brusc.Trecuseră peste cărţile

care simbolizau trecutul şi prezentul, iar acum urmau cele ale viitorului.

Ca şi cum ar fi fost identice, cărţile urmau aceeaşi cale ca acelea pe care le citise pentru Marston. O inimă sfâşiată, durere, întuneric, foc, primejdie, călătorie pe apă; Bea îşi ţinu respiraţia când întoarse ultima carte, dar imediat răsuflă uşurată. Era cartea numită îndrăgostiţii.

Bătrâna puse cartea încet pe masă. îndrăgostiţii. Marea realizare. Dragostea eliberată de interesele materiale. Puse degetul în centrul cărţii, cu ochii la fata care, în faţa ei, continua să viseze.

***

Aşa cum promisese, Peggy se duse imediat după răsăritul soarelui în grădina de legume. Bea o urmă dornică să respire aer curat.

- Unde-ţi este pălăria? o cicăli femeia. Vrei să te umpli de pistrui, să te ardă soarele? Cum vei mai cuceri vreun bărbat cu pistrui pe faţă?

- Nu-mi trebuie nici unul, răspunse Peggy , de fapt mai mult mormăi dintre straturile de legume printre care răsăriseră buruienile. Cine naiba mai are nevoie de un bărbat când te are pe tine şi această minunată grădină de legume?

- Fii atentă să nu calci răsadurile de roşii, o sfătui Bea. Nu ţin loc de bărbat, dar la bucătărie sunt bune... cu aceste vorbe, Bea se îndreptă spre domeniul în care

era regină, bucătăria.

Ziua trecu repede. Munca grea era un panaceu universal, aşa se spunea, dar Peggy nu era aşa de sigură. Orice ar fi făcut, nu vedea în faţa ochilor decât figura lui Jim Marston.

Satan, măgarul, venise să-o ajute la stârpitul buruienilor dar fără prea mare folos. I se părea că trebuie să stea în mijlocul grădinii şi să rupă tot ce este verde şi se înalţă deasupra pământului. Dar oricum, îi fu de folos lui Peggy o vreme, până ce apărură câteva şiruri de furnici roşii, care-l muşcară fără milă. Satan nu răbdă. Se ridică repede, scăpă un strigăt de luptă şi porni să alerge spre păşune.

în ziua aceea, se culcară devreme cu toţii, dar Peggy nu putu să adoarmă. Poate din cauză c-o dureau prea tare mâinile, se gândi, aşteptând să-i vină somnul.

Dis- de- dimineaţă trebuia să cureţe hambarul, dar avea s-o ia mai încet chiar după ce folosise loţiunile administrate de Bea.

Peste două zile, trebuia să cureţe cocinele, apoi cuibarul găinilor şi tot aşa.

Era ziua în care muncitorii terminaseră de recoltat arorutul şi se întorseseră în sat să sărbătorească. O invitară pe Peggy să li se alăture, dar era prea frântă pentru a lua parte la sărbătoare.

Dimineaţa următoare, când se trezi ca de obicei,

soarele nu mai strălucea vesel pe cer. Probabil, în clima nordică este un lucru obişnuit, îşi spuse ea, dar la tropice şi mai ales la St. Vincent soarele străluceşte mereu.

Desigur, erau şi momente în care soarele era acoperit de nori, mai ales pe muntele St. Soufriere.

Şi în sezonul uraganelor cerul era adesea acoperit. Dar în rest strălucea mereu pe cer.

Chiar şi în timpul furtunii, ţi se pare că poţi vedea limitele acesteia, unde se ivesc razele soarelui. Aşadar, dimineaţa aceasta era diferită de altele.

- Dăm de necaz, o informă Bea, grăbindu-se spre casă. Simţi? Parcă scutură ceva casa. Vine un necaz! Sunt nori grei deasupra muntelui!

- întotdeauna sunt nori grei deasupra muntelui, protestă Peggy.

- Dar nu cum sunt astăzi, insistă Bea. Du-te să vezi!

Peggy se duse spre partea din spate a grădinii să constate
dacă Bea avea dreptate.

Deasupra capului ei, în înaltul cerului, acolo unde de obicei vârful muntelui era acoperit de nori, se aflau acum nişte nori de o formă şi culoare ciudată, aşa cum nu mai văzuse.

Pe când rămăsese cu ochii aţintiţi asupra spectacolului, să realizeze ce era de fapt, se auzi o

explozie parcă undeva pe o latură a muntelui care zgudui toată valea şi aburul începu să se ridice în aer. Nu din vârful muntelui, ci mai degrabă dintr-un versant al acestuia, neîmpădurit. După ce se zgudui de câteva ori, muntele se opri.

Peggy se întoarse repede în casă şi căută tranzistorul.

- Este ceva cu muntele, o informă pe Bea, dar acum s-a oprit.

- Nu cred, răspunse femeia. Muntele ăsta a visat urât, a sughiţat ca în 1979, dacă mai ţii minte, când am avut multe probleme, missy.

- Nu mai fi prăpăstioasă Bea, o linişti Peggy. Nu se întâmplă nimic cu muntele. Sper să nu se întâmple spuse apoi ca pentru sine. Dar nu era prea convinsă. Pământul se mişcase de multe ori de când intrase în casă.

încercând s-o liniştească pe Bea, descoperi că se temea la fel de tare ca aceasta.

- Sunt multe pe care nu le ştii , missy, bombăni bătrâna. în 1902 a erupt vulcanul, a făcut prăpăd, a ars totul, la fel şi în 1979. A distrus recoltele şi a speriat toţi oamenii! Mai ales pe mine!

- Parcă mie nu mi-e teamă, murmură Peggy, răsucind butoanele radioului pentru a prinde postul din

Kingstown. Muzica invadă încăperea; era o orchestră care cânta calipso, dar dintr-o dată muzica se opri.

- Ne întrerupem programul pentru a face un anunţ. Guvernatorul general şi primul ministru atrag atenţia locuitorilor din capătul nord-estic al insulei că muntele St. Soufriere poate erupe oricând.

Rezidenţilor de pe coasta de est, de la Fancy la Orange Hill, li se cere să evacueze zona cât de repede. Au fost trimise autobuze să ajute la evacuare.

Rezidenţii din fermele de la nord de Chateaubelair sunt atenţionaţi să evacueze zona la fel de repede. Cei care se află la sud de Georgetown pe ambele coaste se vor pregăti pentru evacuare.

Guvernatorul general cere famiiilor care trăiesc în sudul insulei să se pregătească să ajute evacuaţii. Muntele St. Soufriere... aici crainicul făcu o pauză, apoi reveni cu mai mult aplomb şi anunţă: muntele a erupt!

- Dumnezeule, exclamă Peggy. Bea, nu există aparate de radio în vale. Du-te să-i previi pe cei de acolo. Eu împachetez câteva lucruri şi vin după tine, după ce dau drumul animalelor din staul. Spune-le să se îndrepte spre Chateaubelair. Dacă nu sunt autobuze, s-o ia spre sud!

- Nu este nevoie să iei nimic, zise femeia, doar să fugim mai repede de aici!

- Bine, să pornim acum, zise Peggy, după ce dau

drumul animalelor!

Peggy se uită pe fereastră şi i se păru că vede fulgi de zăpadă, dar erau mult prea spre sud pentru a fi zăpadă adevărată. Izbucneau din inima muntelui, apoi cădeau la poalele acestuia. Vântul care începuse să bată cu putere ducea fulgii spre nord-est.

Apoi Peggy văzu scântei arzând încă pe cerul plumburiu, câinii începură să urle. Pepper veni la picioarele ei şi începu să scâncească.

Insula St. Lucia, aflată la douăzeci de mile de St. Vincent, era o perlă a industriei hoteliere.

Jim Marston ajunsese la gura portului Castries în timp record cu Sea Witch a sa. Deasupra capului se vedea acum Morne Fortune, cândva o fortăreaţă franceză pe care tatăl reginei Victoria arborase în 1974 steagul englez, în timp ce soldaţii sărbătoreau deja victoria.

Dar Marston nu avea chef să sărbătorească. în timpul călătoriei pe mare nu prea acordase atenţie problemelor de navigaţie. Nu-şi putea lua gândul de la zilele petrecute pe plantaţia Mitchell. Şi în timp ce se apropia de Castries realiza că făcuse o mare greşeală. Atracţia pe care o simţise faţă de Peggy nu era una obişnuită, era chiar îndrăgostit de acea tânără. Se comportase ca un prost, o sedusese, o insultase apoi dispăruse ca un laş. De aceea, când ajunsese la St.

Lucia făcuse singurul lucru înţelept care-i venise în minte: aranjase să-i fie adus la bord cel mai bun whisky şi se îmbătase.

A doua zi dimineaţă, ieşise pe punte căutând aer curat, făcuse duş, se bărbierise, apoi luase legătura cu biroul său de la New York.

- Da, domnule, spuse Frank Murphy, pomii au fost expediaţi. Da, cu avionul. Am închiriat unul. Am luat legătura cu firma Simon& Poke. Se pare că domnul Brennan i-a lăsat fiicei sale o mică moştenire, nouă mii de dolari. Cu plăcere, domnule.

Jim se gândi cu o tresărire că se putea duce înapoi la St. Vincent să-i ducă vestea aceasta bună lui Peggy. Vestea nu era o scuză, ci un motiv de a-şi linişti conştiinţa care-l cam sâcâia.

Rezolvarea acestei probleme implica un chip drăgălaş care-l urmărise peste tot, o pereche de ochi verzi , cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. Cum să dea ochii cu ea din nou? Ce să-i spună? „Margarita Mitchell, am ajuns la concluzia că te iubesc?“ Nu, era ridicol. Aşa că se întoarse la sticla de wisky.

După câteva zile, când îi trecu mahmureala, ştiu că s-a întâmplat ceva. Tot portul era în stare de alertă. Când se trezi îndeajuns pentru a întreba pe cineva dacă se petrecuse ceva în ultimele zile, omul îi arată cu degetul spre vârful muntelui:

- Acolo, spuse acesta.

Jim se răsuci pe călcâie. De la Castries, vederea îi era blocată spre sud, dar tot se vedea ceva. La altitudinea de cinci mii de picioare se vedea un nor negru şi se auzeau explozii.

- Soufriere, continuă omul. Vorbesc de munte, nu de oraş. Tot încearcă să erupă de câteva ore, o să distrugă toată coasta insulei St. Vincent. A mai fost aşa în 1979. Omul se opri din vorbă pentru că se trezi fără cel care-i pusese întrebarea.

Jim alergă până la Sea Witch, puse în funcţiune motoarele Diesel şi ieşi din Castries cu viteza de unsprezece noduri.

Stătea la timonă, înjurând ba vântul care-i micşora viteza, ba lumea întreagă, încercând să prindă cât mai multă viteză.

în faţa lui, insula St. Vincent se ridica din mijlocul oceanului. Desluşea acum chiar şi Chateaubelair, peste care se aşternuse un strat de cenuşă vulcanică, deja. Mai cădea şi acum cenuşă, dar amestecată cu scântei aprinse de lavă.

Lângă el, insula Wallilabou unde se aflase plaja pe care petrecuse două zile atât de plăcute cu Peggy. I se părea că a trecut foarte mult timp de atunci.

Ajunse într-o zonă plină de recifuri de corali. Nimic nu era mai primejdios pentru un iaht decât să încerce să navigheze printre ele. Nu avea hărţi, nu avea mijloace

audio de prevenire, numai norocul care să-l mai aducă la ţărm.

Dar Marston nu era bărbatul care să se dea bătut.

Ajunse foarte aproape de locul în care cădea lava, săreau scântei aprinse, şi nu putea vedea nimic în jur.

Reuşi la timp să prindă postul local de radio când crainicul anunţa:“ cele două poduri de la Chateaubelair au fost blocate de lavă şi buşteni căzuţi. Oamenii din zonă sunt rugaţi să se îndrepte spre mare să aştepte acolo. Fiţi atenţi, fumul acela este foarte nociv!“

- Ai dreptate, îi răspunse Jim Marston.

Chiar atunci, o pală de vânt alungă ceaţa din faţa sa şi văzu chiar plaja unde fusese cu Peggy şi unde acei copii jucaseră crichet. Opri motoarele tocmai la timp pentru că se apropiase prea mult de plajă. Văzu oameni care făceau semne disperate, dar nu auzea ce strigau din cauza vuietului vulcanului. Iahtul lui era singura posibilitate de scăpare.

Se gândi că undeva, pe plaja aceea, se afla şi Peggy Mitchell, dacă nu cumva murise, deja. îi căzu o bucată de cenuşă pe spate, dar apucă să se scuture înainte de a-i produce o arsură mult prea severă.

Numără şase persoane; trei copii, un bărbat şi două femei. Una era Bea, iar bărbatul era Henry Coeurdeleon.

- Henry! strigă Jim. Urcă-i pe toţi pe iaht! Dacă se întâmplă ceva plecaţi!

- Şi tu? întrebă omul.

- Mă duc s-o caut pe Peggy! strigă el.

- Este sus pe munte, strigă Bea. Mi-a spus să mă duc înainte să-i anunţ pe cei din sat, dar n-am mai avut curajul pentru că a căzut lavă chiar în faţa mea. Nu ştiu cum o să se descurce, nici unde este acum. A dat drumul la animalele din staul. O Doamne, biata mea copilă!

- Vin cu tine, se oferi Henry.

Jim scutură din cap.

- Du oamenii la iaht, nu se pot descurca singuri. Eu mă duc după Peggy. Dacă trebuie să pleci, fă-o, ne vom descurca noi cumva.

- Dar nu este bine să te duci acolo! strigă Henry.

- Ba da, am greşit faţă de ea!

Henry scutură din cap fără a înţelege nimic. Ce vină avea Jim că vulcanul devenise activ, căci asta înţelesese din ce-i spusese Jim.

- E nebun, conchise omul împingând micul grup spre iaht. Cum să fie muntele vina lui?

- Ai îmbătrânit şi nu mai înţelegi nimic, zise Ada, soţia lui. Mai ai putere să porneşti motorul?

- Sigur că da, se făli Henry. Iar tu, femeie, taci din gură măcar acum!

***

Primii paşi făcuţi pe cărare n-au fost o problemă. Jim se deplasă extrem de repede, dar când ajunse în satul ars de nenumăratele bucăţi de zgură, cu cămaşa arsă şi

sfâşiată, se opri pe una din străzi încercând să evite fumul. Nu recunoştea nimic din ce vedea în faţă. Flăcările, focul şi fumul alcătuiau o perdea greu de trecut. Reuşi să smulgă frunze de bananier pentru a-şi face vânt cu ele. Nu ştia decât că are de urcat! Aşa că se aruncă disperat cu capul înainte, croindu-şi drum pe unde nu existase.

în două rânduri, drumul i-a fost blocat de adevăraţi pereţi de foc. Nu mai putea alerga acum. îşi rupse cămaşa şi din bucăţile rămase îşi bandajă nasul şi gura, dar continuă să meargă.

în loc de inimă bătea o tobă care repeta încontinuu: Peggy, Peggy, Peggy...

Tot acest nume îl repeta când se împiedică pentru că-şi prinse piciorul într-un butuc de vie şi căzu.

Un trup plin de cenuşă se aplecă asupra lui ţipând.

- Peggy! Peggy! continuă el.

Ea nu mai ţipă, oprindu-se înmărmurită.

-Jim? Tu eşti? Dumnezeule, nu poţi fi tu!

Jim Marston se ridică şi o prinse în braţe. Peggy căzu la pieptul lui. Trupul i se scutura convulsiv.

Jim ştia că trebuia să-i oprească în vreun fel această isterie, altfel nu vor mai putea pleca de aici.

- întotdeauna mi-a displăcut să spun unei femei c-o iubesc, dar acum nu am ce face şi trebuie să recunosc: te iubesc, Peggy.

- Poftim?

- Te iubesc, Peggy, repetă el.

Peggy îl privea, incapabilă să rostească o vorbă.

- M-am întors pentru tine, dar şi pentru că mi-am uitat ceasul aici. Oricum, vreau să mă însor cu tine.

-Jim, murmură ea. Să te însori cu mine?

Peggy întinse mâna şi-i mângâie chipul drag, pe care-l reconstituise din amintire de atâtea ori.

- Să mă mărit cu tine?

- Da, zise el şi foarte repede.

- Dar eu... eşti nebun, Jim? Te-ai întors aici doar pentru mine? Puteai să mori! Nu ştiu unde-ţi este ceasul, pentru că a ars casa din temelii şi... să mă mărit cu tine?

- Da, să te măriţi cu mine. Dacă refuzi, nu plec de aici.

- Eşti nebun, oftă ea. Trebuie să te bărbiereşti!

- Bine, promite-mi că te vei mărita cu mine şi o să mă bărbieresc. Dacă o fac, te măriţi cu mine?

- Oh, Jim, cred că arăt ca o sperietoare, nu? Ştiu şi înţeleg ce faci acum, vrei să mă faci să ies din starea în care mă aflu. Plecăm acum?

- Niciodată n-ai fost atât de frumoasă, Peggy; este târziu, iar masa se serveşte acolo jos pe plajă. Vrei?

- Ce să vreau, Jim? Să iau masa cu tine? Peggy nu se putea detaşa de sperietura prin care trecuse. Iar acum acel bărbat care apăruse din senin stătea în faţa ei plin de fum.

- Nu sunt singurul nebun de pe acest munte!

exclamă el. Vrei să te măriţi cu mine, Peggy?

- Ar trebui să coborâm înainte de a trece prin primejdii şi mai mari. Ştii că m-am rugat să te întorci?

- Când? înainte de a începe vulcanul să erupă?

- Acum o săptămână, după ce ai plecat! Unde ai fost? Dar să mergem acum, altfel Bea o să mănânce totul!

- Eşti sigură că poţi merge?

- Mi-este foarte teamă, mărturisi ea, dar dacă sunt cu tine mă încumet.

- Să mergem, Peggy, nu uita că trebuie să ţinem capul în jos, sub nivelul perdelei de fum. Deodată, el îi rupse o bucată din fusta care mai rămăsese şi i-o întinse:

- Acoperă-ţi gura cu ea şi nasul, ca să nu te înece fumul.

Capitolul 10

Jim Marston privea puntea iahtului său Sea Witch, care se îndrepta spre Chateaubelair. în spatele lui, tot pe punte, se aflau Bea şi Peggy. Motoarele diesel torceau liniştit: Henry Coeurdeleon se afla la cârmă cu nelipsitul lui zâmbet, de parcă toată viaţa n-ar fi mers decât cu astfel de iahturi. Peggy se ridică, îşi puse pălăria de pai şi veni spre Jim.

- Eşti îngândurat, James?

El se întoarse, o privi şi-i zâmbi.

- A trecut o lună de când a erupt vulcanul, începu el. Eşti sigură că nu vrei să te măriţi cu mine?

- Te rog, Jim... Peggy îi evită privirea. Nu-mi pune din nou întrebarea asta!

Jim oftă adânc. în fiecare zi din luna aceasta o ceruse de soţie, iar ea îl refuzase. Chiar şi acum o făcuse. Iar el venise la puntea iahtului în fiecare noapte după refuzurile ei şi curăţase puntea. Şi cu toate astea continua s-o iubească.

- Cum doreşti, Peggy, îi spuse el mai liniştit acum şi-şi întoarse privirea din nou spre port.

Ea îl atinse încet.

- Jim, asta nu înseamnă că nu ţin la tine.

- Nu trebuie să-mi explici, Peggy. M-ai refuzat de prea multe ori, iar eu nu sunt genul de bărbat care să accepte acest tratament.

- Jim, te rog să mă înţelegi bine, insistă ea. Nu are

nici o legătură cu tine sau cu felul tău de a fi. Este doar problema mea. Am realizat că nu tu m-ai sedus, ci lucrurile au stat tocmai invers. Jim, nu vreau să fac o greşeală acţionând pripit.

- Peggy, nu te înţeleg, dar dacă nu simţi nevoia să-mi explici, n-o face.

- Trebuie să-ţi explic, murmură ea, pentru binele meu, dacă nu pentru altceva. Este vorba despre tatăl meu. L-am iubit şi respectat mai mult ca pe oricine, iar el m-a părăsit, de fapt ne-a părăsit. Nu mă pot împăca nici acum cu acest gând. Nu pot.

El se simţi incapabil să afle un răspuns potrivit. Ambarcaţiunea se îndrepta spre portul unde aşteptau mai mulţi oameni.

Peggy continua să-l implore din priviri. Jim se forţă să-i răspundă.

- Tot nu te înţeleg, Peggy, dar dacă aşa simţi, nu vreau să te presez. Mai am treabă aici în St. Vincent. Dacă te hotărăşti să te măriţi cu mine, dă-mi de ştire. Şi acum, te rog să zâmbeşti, suntem aşteptaţi.

Când ajunseră la ţărm forţându-se să zâmbească, grupul care-i aştepta, condus de Ada, soţia lui Henry care erau atât de fericiţi că-i revăd, că nici măcar nu observară că zâmbetul lor era forţat. Numai Beei nu-i scăpă asta.

Erau prezenţi toţi sătenii, bărbaţi, femei şi copii. în spatele lor, se vedeau autobuzele puse la dispoziţia lor

pentru a-i transporta unde doreau. Lumea râdea destinsă acum, se făceau glume. Porniră spre satul vechi, apoi urcară spre plantaţia Mitchell.

Totul era ca mai înainte, acolo. O lună de ploi şi vânt readusese pământul la starea dinaintea erupţiei. Reuşiseră să supravieţuiască şi câteva straturi de flori, răsăriseră şi răsadurile de migdal, pe care Peggy le atinse cu multă grijă, ca pe ceva de preţ.

Casa nu mai exista, la fel şi bananierul care creştea în faţa ei, camioanele fuseseră distruse, dar spre fericirea lor solul era bun şi asta însemna că nu vor muri de foame.

Acum, solul va fi mai fertil ca înainte de erupţie, îi explică Jim lui Peggy, în timp ce se plimbau prin fostele grădini.

Deodată, se opriră amândoi, privind ca fermecaţi spre două animale care se îndreptau spre ei.

-Jim, uite-i pe Satan şi pe Salome! exclamă Peggy. Şi Pepper!

- Nici o erupţie vulcanică nu l-a omorât pe catârul ăsta încăpăţânat! glumi Henry.

Peggy zâmbi şi-şi îmbrăţişă animalele preferate.

- Nu vom reconstrui casa pe acelaşi loc, anunţă Jim; aici terenul este periculos. Vom vedea unde este mai bine.

- Văd că iei singur decizii în numele familiei Mitchell, îl opri Peggy.

- Te rog să nu mă defăimezi în faţa oamenilor! râse Jim. Sau cel puţin nu-mi strica reputaţia de antreprenor. Şi află că m-am consultat cu singurul bărbat din familie, înainte de a face acest anunţ.

Peggy se întoarse nedumerită spre el.

- Ce-ai făcut?

- Da, am discutat cu Andrew, care a fost de acord. L-am sunat în Massachusetts, de vreo douăzeci de ori luna trecută. Apropo, mâine termină facultatea şi se va întoarce acasă săptămâna viitoare.

- Ştiam asta, vom avea un inginer agronom în familie.

- Dar nu ştiai că se căsătoreşte vineri şi că-şi va aduce soţia aici!

- Cine? Andrew? exclamă Peggy surprinsă. Am crezut că...

- Indiferent ce-ai crezut, să ne întoarcem la autobuze acum.

Peggy îl urmă, un pic cam dezorientată; desigur, aşteptase mult timp să-i predea fratelui ei conducerea plantaţiei, dar cu casa cum va rămâne? Vor locui două gospodine sub acelaşi acoperiş?

Dar Jim n-o lăsă să se gândească prea mult la problema aceasta, pentru că începu să-i arate camioanele cu ciment şi alte materiale de construcţie, care veneau pentru deschiderea şantierului. Una din case era aproape ridicată.

- Casa asta va fi gata când va sosi Andrew, pentru ca să aibă unde să-şi treacă mireasa peste prag!

- îmi place , răspunse Peggy, dar va trebui să fie şi casa mea!

- Missy, o opri Henry, care până atunci stătuse de vorbă cu o figură pe care ea n-o mai văzuse. Trebuie să-l cunoşti

pe George Standish. Vrea să-ţi spună ceva important.

- Miss Mitchell, începu omul, am fost la craterul muntelui Soufriere cu vreo două zile în urmă şi am evaluat pagubele. Trebuie plantaţi foarte mulţi copaci, altfel insula va ajunge ca şi celelalte, va fi foarte frumoasă dar nu veţi avea apă.

- Am înţeles, asta, zise Peggy, dar ce legătură are cu mine?

- Vă amintiţi lacul format în vechiul crater? Ei bine, s-a redus la jumătate. Am găsit acolo un schelet al unei persoane înecate. S-au făcut verificările de rigoare şi s-a ajuns la concluzia că este tatăl dumitale!

Peggy simţi că-şi pierde cunoştinţa. Auzi doar o voce care cerea să se aducă repede brandy. Nişte braţe puternice o prinseră şi nu mai ştiu nimic.

***

Iahtul se legăna încet, când, în cele din urmă, Peggy deschise ochii. Se afla în cabina vasului Sea Witch, iar Jim Marston stătea pe un scaun lângă patul ei, privind-o.

- Era tata? exclamă ea imediat ce deschise ochii.

- Da, fără îndoială. S-a făcut identificarea şi după ceasul şi verigheta pe care le purta.

- Asta înseamnă că...

- Asta înseamnă că omul s-a înecat ....

- Nu, nu asta am vrut să spun, îl opri Peggy. înseamnă că tata nu m-a părăsit, Jim. N-a plecat de acasă. N-a mai putut să se întoarcă. M-am înşelat! Tata mă iubea, de fapt!

- Sigur că te iubea! Şi tatăl meu m-a iubit în felul lui. Peggy, dacă tot ai aflat vestea asta bună, nu vrei să mă laşi să-ţi spun ceva care-ţi va uşura conştiinţa? în primul rând, mărturisesc că am plănuit ca firma Harriman &Sons să cumpere arorutul tău, pentru că au fost cei care au vrut să-l ruineze pe tata. Venise momentul să mă răzbun pe ei. I-am făcut să cumpere o cantitate imensă din acest produs pe care n-o vor putea revinde. Astfel, ei s-au ales cu arorutul, iar eu cu fata! Nu-i aşa? Nu spui nimic?

- Da, dar mai este o problemă pe care va trebui s-o rezolv, James Marston, se confesă ea. Nu pot trăi în casa fratelui meu. Şi nici pe Bea n-o pot abandona, m-a crescut de mică.

- Sigur că n-o vei abandona!

Jim o prinse după umeri cu dragoste.

După o clipă de tăcere, ea spuse:

- Jim, dacă ar fi să-mi pui cea mai importantă

întrebare din lume, care ar fi aceea?

- Trebuie să mă gândesc mai întâi. N-ar fi legată de întoarcerea fratelui tău... nici de Bea, pentru că este cea mai bună gospodină pe care am cunoscut-o... care să fie întrebarea? A, Margarita Mitchell, vrei să te măriţi cu mine şi să nu locuieşti în casa fratelui tău?

Jim primi două sărutări drept răspuns.

- Sper că înţelegi că accept deoarece Andrew n-ar suporta două femei în casa lui, în luna de miere...

- Sigur că înţeleg, răspunse Jim privind-o cu nelipsitu-i zâmbet. Dar între timp, ce zici, ne vom considera soţ şi soţie?

- Nu, răspunse ea, numai după ce ne căsătorim la catedrală!

- Oriunde doreşti, răspunse Jim fericit. Ne putem căsători oriunde şi oricum. Să-i spunem Beei!

Bea se afla ca de obicei cu cărţile de tarot în faţă.

- Trebuie să-ţi spunem ceva, Bea... începu Jim.

Bătrâna ridică privirea spre ei.

- Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi: că vă veţi căsători!

- De unde ai...abia acum ne-am hotărât! exclamă Peggy.

- Nu din cărţile de tarot, aşa cum ai fi tentată să crezi, ci... se simţea asta în aer, draga mea! Veţi merge imediat la

catedrală...

- Vom avea nevoie de tine, Bea şi te vom lua cu noi, o anunţă Jim.

- Ar fi bine s-o faceţi, pentru că o să aveţi nevoie de ajutor la şase copii!

- Şase copii? exclamă Peggy.

- Da, şase, răspunse Bea, dar cine ştie, cărţile nu numără prea exact. Dar acum, spune-i viitorului tău soţ să te lase jos din braţe.

Jim începu să râdă, fericit.

Sfârşit